SANDRA BROWN
PIERDUTĂ ÎN IUBIRE
(LED ASTRAY)

Capitolul 1

Dacă nu încetau discuţia, avea să urle.

Dar nici gând să se oprească. Era subiectul care-i frământa pe toţi, iar şansele de a-l schimba erau infime. Tema fusese dezbătută de-a lungul întregii cine cu friptură înăbuşită. Acel fel de mâncare era rezervat de obicei pentru zilele de duminică, astfel că acum parcă ar fi fost o ocazie sărbătorească, nu tristă.

Sarah se întrecuse pe ea însăşi pregătind mâncarea. Servise chiar şi chifle fierbinţi, pufoase, proaspăt scoase din cuptor, pentru a fi înmuiate în savurosul sos de vită, şi o budincă de casă atât de bogată, încât răcneau caloriile din ea.

Dar papilele gustative ale lui Jenny puteau fi la fel de bine moarte, atât de puţin se delectase cu delicatesele. Limba părea să i se lipească de cerul gurii la fiecare bucăţică, iar gâtlejul i se răzvrătea împotriva înghiţitului.

Acum, la cafea, pe care Sarah o turna în ceştile de porţelan cu flori de ciuboţica-cucului galbene, continuau să vorbească despre iminenta plecare a lui Hal în America Centrală. Călătoria avea să dureze un interval de timp neprecizat, scoţându-l practic în afara legii şi, probabil, punându-i viaţa în pericol.

Şi, totuşi, toţi erau emoţionaţi, în special Hal, ai cărui obraji se îmbujoraseră de entuziasm. Ochii săi căprui străluceau nerăbdători.

— E o întreprindere cutremurătoare. Dar, dacă n-ar fi la mijloc curajul acelor biete suflete din Monterico, toate eforturile noastre trecute şi viitoare ar rămâne zadarnice. Onoarea le aparţine lor.

Sarah atinse cu afecţiune obrazul fiului ei mai mic, în timp ce se aşeza la loc, după ce umpluse ceştile tuturor.

— Dar tu ai dat ideea acelei căi ferate subterane ca să-i ajuţi să evadeze. Mie mi se pare minunat. Pur şi simplu minunat. Dar… - şi buza de jos începu să-i tremure – vei avea grijă, nu-i aşa? Nu vei fi cu-adevărat în pericol?

Hal îi bătu dosul mâinii moi ce i se agăţase de braţ.

— Mamă, ţi-am spus de-o mie de ori că refugiaţii politici ne aşteaptă la graniţa Monterico-ului. Nu facem decât să-i preluăm, să-i escortăm prin Mexic şi…

— Să-i treceţi fraudulos frontiera Statelor Unite, completă sec Cage.

Sarah îi aruncă o privire acră fratelui mai mare al lui Hal.

Obişnuit cu acea desconsiderare, Cage rămase neafectat de privirea mustrătoare a mamei sale. Îşi întinse înainte picioarele în blugi, tolănindu-se în scaun într-un mod care o iritase pe Sarah dintotdeauna. În tinereţea lui, îi criticase atitudinile la masă până se învineţise. Predicile ei nu folosiseră niciodată la nimic.

Cage puse picior peste picior, arătându-şi ghetele înalte şi privindu-şi fratele pe sub sprâncenele bogate, de culoarea prafului.

— Mă întreb dacă vei mai fi la fel de-nnebunit de zel când îţi va trânti patrula de graniţă fundul în puşcărie.

— Dacă nu eşti capabil de-un limbaj mai

elegant, fii bun şi pleacă de la masă, se răsti reverendul Bob Hendren.

— Scuze, tată.

Fără umbră de regret, Cage sorbi din cafea.

— Dacă Hal intră în închisoare, continuă pastorul, va fi pentru o cauză nobilă, una în care crede.

— Nu la fel ai spus când a trebuit să mă scoţi pe mine pe cauţiune, îi aminti Cage tatălui său.

— Fuseseşi arestat pentru alcoolism.

Cage rânji:

— Cred în beţiile ocazionale.

— Cage, te rog, spuse Sarah, cu un oftat de îndelungată suferinţă. Măcar o dată, încearcă să te porţi frumos.

Jenny îşi privea mâinile. Detesta scenele acelea de familie. Cage putea fi provocator, dar considera că în acea situaţie avea dreptate să indice brutal riscurile implicării lui Hal în respectiva aventură. În plus, chiar şi ea putea să-şi dea seama că dispreţul lui Cage era o reacţie faţă de evidenta preferinţă a părinţilor lui pentru Hal, care se foia stingherit în scaun. Deşi se lăfăia în încuviinţările lui Bob şi ale lui Sarah, favoritismul lor flagrant îl jena şi pe el.

Cage se îmblânzi, ştergându-şi zâmbetul afectat de pe faţa frumoasă, dar continuă să discute.

— Mie munca asta din dragoste, misiunea asta a lui Hal, nu mi se pare decât un mod ideal de a-ţi scurta zilele. De ce-şi riscă gâtul într-o republică bananieră, unde mai întâi trag şi pe urmă te iau la întrebări?

— Ţie ţi-ar fi imposibil să înţelegi motivele lui Hal, replică Bob cu un gest dispreţuitor al mâinii către fiul său mai mare.

Cage se îndreptă în scaun şi-şi rezemă antebraţele pe masă, aplecându-se înainte pentru a-şi

accentua cuvintele:

— Îi pot înţelege dorinţa de a elibera nişte oameni condamnaţi la moarte, da. Dar nu cred că asta e calea cea mai potrivită.

Nervos, îşi trecu o mână prin părul blond-închis.

— O cale ferată subterană, escortând refugiaţi politici prin Mexic, intrare ilegală în Statele Unite, continuă el în derâdere, enumerând pe degete etapele misiunii lui Hal. Şi cum vor supravieţui, după ce ajung aici, în Texas? Unde vor locui? Ce-or să facă? V-aţi gândit la case, mâncare, medicamente, haine, locuri de muncă? Nu fiţi atât de naivi, încât să credeţi că toţi îi vor primi cu braţele deschise, numai fiindcă vin dintr-o ţară sfâşiată de frământări. Vor fi consideraţi nişte venetici, la fel ca toţi emigranţii clandestini. Şi trataţi ca atare.

— Pe toate astea le lăsăm în voinţa Domnului, spuse cam nesigur Hal.

Fermitatea lui şovăia întotdeauna în faţa pragmatismului lui Cage. Exact când Hal îşi credea vreuna din convingeri de nezdruncinat, Cage i-o zguduia până-n temelii. Întocmai ca un cutremur, argumentele lui Cage căscau fisuri în convingerile pe care până atunci Hal le crezuse solide şi indestructibile. Hal se ruga de multe ori şi întotdeauna ajungea la concluzia că Dumnezeu îl folosea pe Cage ca să-l pună la încercare. Sau poate perspicacitatea lui Cage era un dar al diavolului, folosit ca să-l ispitească? Fără-ndoială, părinţii lui ar fi optat pentru a doua teorie.

— Mda, bine, sper că Dumnezeu are mai multă minte decât voi.

— Destul! spuse tăios Bob.

Cage îşi cocoşă umerii şi, proptindu-şi coatele pe masă, duse ceaşca de cafea la gură. Nu folosea

mica toartă. Jenny se îndoia că degetul său lung ar fi încăput în îngusta urechiuşă de porţelan. Ţinea ceaşca în căuşul ambelor palme.

Era nelalocul lui în bucătăria casei parohiale. Ferestrele aveau perdele creţe, apretate, pe pardoseală era aşternut linoleum galben, cadrilat, iar într-o vitrină de vase stăteau porţelanuri delicate de mare preţ, folosite numai de sărbători.

Cage făcea ca bucătăria să se comprime până când confortul ei se transforma în înghesuială. Şi nu s-ar fi putut spune că era nefiresc de musculos sau înalt. Fizic, Cage şi Hal semănau mult. De la distanţă, văzuţi din spate, cei doi fraţi erau aproape identici, atâta doar că fratele mai mare era puţin mai robust decât celălalt. Iar acest volum suplimentar se datora mai mult diferenţelor profesionale decât vreunui capriciu al eredităţii.

Dar asemănările dintre cei doi se sfârşeau aici. Principala deosebire dintre ei consta în atitudine. Cage avea o prezenţă care făcea ca orice încăpere să pară mai mică în momentul când intra el pe uşă. Un *ceva* nedefinit îl înconjura ca o aură, fiindu-i la fel de propriu ca şi pielea intens bronzată.

În casă, era ca un băiat prea mare, forţând cusăturile hainelor ce nu-i mai veneau bine. În majoritatea încăperilor părea să se înghesuie cu de-a sila, ca şi cum ar fi avut nevoie în jurul lui de spaţii deschise, pământ şi cer. Stăruia agăţată de el o esenţă a exteriorului, ca şi cum ar fi purtat vântul în haine şi în păr.

Jenny nu se apropiase niciodată de el îndeajuns ca să afle, dar bănuia că pielea lui Cage mirosea ca razele de soare. Ravagiile ceasurilor lungi petrecute în arşiţă i se vedeau clar pe chip şi mai ales în jurul ochilor căprui-roşcaţi. Ridurile acelea fine ca firele de

păr îl făceau să pară mai vârstnic decât anii lui. Dar, în fond, înghesuise multă trăire în cei treizeci şi doi de ani pe care-i avea.

Iar în seara aceea, ca întotdeauna când apărea Cage, existau toate şansele să se stârnească discordie, dacă nu chiar război pe faţă. Răutăţile şi nemulţumirile îl urmăreau ca propria-i umbră. Era un animal de pradă, pândind prin junglă, tulburându-i pe paşnicii locuitori, zbârlind peri, ciufulind pene şi răvăşind nemişcarea, chiar şi atunci când nu căuta gâlceavă.

— Eşti sigur că aţi pus la punct toate locurile de întâlnire? întrebă Sarah.

Era deznădăjduită din cauza faptului că fiul ei mai mare îi stricase minunata cină de rămas bun pentru Hal, dar încerca vitejeşte să-şi ignore recalcitrantul băiat şi să restabilească ordinea.

În timp ce Hal relua planurile de călătorie pentru cel puţin a suta oară, Jenny începu să strângă discret masa. În timp ce se apleca peste umărul lui Hal ca să-i ia farfuria, acesta o apucă de mână, i-o strânse şi o ridică la gură, sărutându-i dosul palmei, însă fără a se opri o clipă din zelosu-i monolog.

Jenny jinduia să se aplece şi să-i sărute creştetul blond, să i-l strângă la sâni şi să-l implore să nu plece. Dar, desigur, n-o făcu. O asemenea faptă ar fi fost scandaloasă şi toţi mesenii ar fi crezut că-şi pierduse minţile de-a binelea.

Îşi stăpâni emoţiile şi termină de dus vasele la chiuvetă. Nimeni nu se oferi s-o ajute. Nici n-o băgau în seamă. Spălatul vaselor după cină era corvoada lui Jenny de când locuia la parohie.

Încă mai vorbeau când, peste cincisprezece minute, îşi şterse mâinile cu prosopul de vase şi îl agăţă, ordonată, pe cârligul de lângă chiuvetă. Se strecură afară pe uşa din spate şi coborî treptele

verandei. Traversă curtea spre gardul alb de şipci şi-şi rezemă braţele deasupra.

Era o seară frumoasă, aproape fără vânt, ceea ce însemna o binecuvântare în vestul Texasului. Doar o urmă de praf mai plutea prin aer. Enorma lună plină părea un abţibild lucios lipit de cineva pe un fundal negru de fetru. Stelele pe care luminile oraşului nu le făceau să pălească erau mari şi apropiate.

Era o noapte în care îndrăgostiţii să se îmbrăţişeze, cuibărindu-se unul într-altul şi şoptindu-şi prostioare romantice. Nu o noapte în care să-şi ia rămas bun. Sau, dacă n-aveau încotro, cuvintele de despărţire trebuiau să fie încărcate de pasiune şi regret, asezonate cu gesturi tandre, nu cu detalii ale itinerariului.

Jenny era neliniştită, ca şi cum ar fi avut o mâncărime pe care n-o putea localiza exact.

Uşa cu plasă scârţâi, închizându-se apoi cu plesnetul uşor al lemnului vechi pe lemn vechi. Jenny se răsuci, pentru a-l vedea pe Cage coborând cu pas sprinten treptele. Întoarse capul la loc, când Cage se opri şi el lângă gard.

Fără o vorbă, pescui din buzunarul de la piept un pachet de ţigări, îl scutură şi, apucând una între buze, o trase din capătul învelit în staniol. O aprinse cu o brichetă a cărei flacără îi lumină scurt faţa. Stinse bricheta şi o puse, cu ţigări cu tot, în buzunar, pe când trăgea fumul de tutun adânc în plămâni.

— Te omoară astea, spuse Jenny, continuând să privească drept înainte.

Cage întoarse capul şi o privi tăcut un moment, după care trupul i se răsuci până se rezemă cu spatele de gard.

— Încă n-am murit şi m-am apucat de fumat pe la vreo unşpe ani.

Îl privi, zâmbind, dar clătinând din cap:

— Mare păcat. Gândeşte-te ce efect au asupra plămânilor. Ar trebui să te laşi.

— Zău? replică el, cu acel rânjet pieziş şi leneş care reuşea întotdeauna fără greş să lovească inimile femeilor tinere, bătrâne, singure sau măritate. Nu exista nicio femeie în La Bota care să poată rămâne indiferentă la zâmbetul lui Cage Hendren. Unele erau preocupate să analizeze ce însemna exact. Majoritatea ştiau. *Sunt mascul, tu eşti femelă şi asta-i tot ce-avem de spus.*

— Da, ar trebui să te laşi. Dar n-ai s-o faci. O aud pe Sarah spunându-ţi de ani de zile.

— Numai fiindcă nu-i plac scrumierele pline şi mirosul de tutun rămas în aer. Niciodată nu mi-a cerut să mă las fiindcă şi-ar fi făcut griji pentru sănătatea mea.

În ochii săi chihlimbarii licărea o infimă luminiţă de amărăciune. Cineva mai insensibil decât Jenny, n-ar fi observat-o.

— *Eu* îmi fac griji pentru sănătatea ta.

— Ei, nu zău?

— Da.

— Pe baza asta îmi ceri să mă las de fumat? Ştia că nu făcea decât s-o tachineze, dar acceptă jocul. Îşi ridică puţin bărbia, răspunzând hotărâtă:

— Da.

Cage aruncă ţigara în praf şi o strivi cu vârful; ghetei.

— Gata. Poftim. M-am lăsat. Jenny râse. Habar n-avea ce remarcabil de drăgălaşă era când îşi arunca astfel capul pe spate şi izbucnea în râs. Gâtul i se arcuia graţios, dezvăluindu-i tenul de culoarea mierii. Părul şaten, mătăsos, i se revărsa liber, buclat, pe umeri. Ochii verzi îi scânteiau. Nasul în vânt se

încreţea delicios. Avea un râs răguşit ca whisky-ul, flagrant de seducător, deşi Jenny nu-şi dădea seama nicio clipă.

Cage, însă, ştia. Trupul său reacţionă faţă de inflexiunile acelea senzuale şi al dracului să fie dacă putea face ceva. Îşi coborî ochii spre buzele fine ca două petale şi spre dinţii sclipitori.

— E prima oară când te văd zâmbind în seara asta, spuse el.

Jenny redeveni imediat serioasă.

— Nu prea-mi vine să zâmbesc.

— Fiindcă pleacă Hal?

— Desigur.

— Fiindcă iar a trebuit să amânaţi nunta?

Fata îşi feri capul, începând să zgârie cu unghia şipca gardului.

— Sigur, deşi nu asta e important.

— De ce naiba nu e? întrebă dur Cage. Credeam că ziua nunţii e cea mai importantă din viaţa unei femei. Cel puţin dintr-a unei femei ca tine.

— Este, dar când o compar cu misiunea în care pleacă Hal…

Cage bombăni printre dinţi un cuvânt scandalos de obscen, retezându-i prompt discursul.

— Şi celelalte dăţi? întrebă el cu bruscheţe.

— Adică amânările celelalte?

— Mhm.

— Hal a trebuit să-şi ia doctoratul. Era important să-şi termine dizertaţia înainte de a ne căsători şi… şi a întemeia o familie.

Conform obiceiului său, Cage o făcea să se bâlbâie ca o idioată. Voia să-i ceară să nu stea prea aproape, dar nu era *atât* de aproape. Părea, numai. Întotdeauna avusese acest efect asupra ei. O făcea să i se taie respiraţia, să sufere uşoare ameţeli. Simţea

nevoia să-şi încleşteze strâns mâinile laolaltă, să se menţină intactă, ca şi cum, dacă n-o făcea, s-ar fi putut desface în bucăţi. O neliniştea. Niciodată nu găsise un motiv pentru acest lucru, dar aşa era. Mai cu seamă în acea noapte, când nervii îi erau deja întinşi la limită şi stăpânirea de sine atât de atent menţinută se destrămase, îi era greu să înfrunte privirea concentrată a lui Cage. Vedea prea mult.

— Când v-aţi început tu şi Hal efectiv şusta? întrebă el pe neaşteptate.

— Şustă?!…

Tonul lui Jenny sugera că acel cuvânt nu făcea parte din vocabularul ei.

— Mda, înţelegi, să ieşiţi. Să umblaţi ţinându-vă de mână. Să vă mozoliţi în parcare. Şuste. Trebuie să fi fost când eram eu la Politehnică, fiindcă nu-mi mai amintesc.

— Păi, niciodată n-am *început.* Pur şi simplu… pur şi simplu a… evoluat, cred c-ai spune tu. Stăteam permanent împreună. Eram consideraţi un cuplu.

— Jenny Fletcher, spuse Cage, încrucişându-şi braţele peste pieptul lat şi privind-o neîncrezător, chiar vrei să-mi spui că n-ai mai avut niciodată o şustă cu altcineva?

— Nu pentru că n-aş fi fost invitată! replică ea, în defensivă.

Cage ridică mâinile, în semn de capitulare.

— Ho, fetiţo. Nu băteam apropouri. I-ai fi putut avea pe toţi ţapii tineri din oraş alergând cu limba scoasă după tine.

— Nu voiam să alerge cu limba scoasă după mine. Sună foarte nedemn.

Roşi atrăgător, iar Cage nu se putu abţine să nu-i mângâie obrazul cu dosul palmei. Jenny îşi feri capul, lăsându-i mâna să cadă pe lângă trup.

— Cred că un bărbat şi-ar putea pierde demnitatea pentru tine, Jenny, spuse el gânditor, după care continuă într-un stil mai vesel: Dar n-ai vrut să ieşi cu alţi tipi, pentru că i-ai fi fost necredincioasă lui Hal.

— Exact.

— Chiar şi când eraţi amândoi la *Texas Christian?*

— Da.

— Hm.

Cage duse instinctiv mâna la pachetul de ţigări, îşi aminti şi le îndesă la loc în buzunar. Nu-şi lua ochii de la Jenny nicio clipă.

— And te-a cerut Hal?

— Acum câţiva ani. Cred că eram în ultimul an la T.C.U.

— Crezi? Nu-ţi mai aminteşti? Cum ai putut uita un moment epocal ca ăsta?

— Nu râde de mine, Cage.

— N-a *fost* epocal?

— Să ştii că nu-i ca-n filme.

— Ai văzut filme proaste.

Sprâncenele îi săltară în sus şi-n jos, lasciv.

— Ştiu ce gen îţi plac ţie, îi aruncă ea o privire oblică, acuzatoare. Ca alea pe care le proiectează Sammy Machiggins în camera din spate a sălii de biliard, după orele de program.

Cage încercă să rămână serios în faţa tonului ei trufaş, renunţă şi-şi lăsă zâmbetul acela orbitor să-i lumineze trăsăturile.

— Sunt invitate şi doamnele. Vii cu mine odată?

— Nu!

— De ce?

— De ce?! Nici moartă n-aş fi prinsă la un film ca alea. Sunt dezgustătoare.

Cage se aplecă înainte, sâcâind-o:

— De unde ştii, dacă n-ai văzut niciodată?

Jenny îi dădu un pumn în umăr, făcându-l să se retragă, dar nu fără a inhala parfumul ei îmbătător, de flori. Treptat, surâsul i se şterse într-o expresie sumbră, pe când îi cerceta ochii.

— Jenny, când te-a cerut Hal de soţie?

— Ţi-am spus, a…

— Unde eraţi? Descrie-mi împrejurările. Ce s-a întâmplat? S-a lăsat într-un genunchi? Era pe bancheta din spate a maşinii? Ziua? Noaptea? În pat? Când?

— Încetează! Ţi-am spus că nu-mi mai amintesc.

— Te-a cerut *vreodată?*

Glasul lui era atât de calm, încât Jenny tresări, atentă.

— Ce vrei să spui?

— Şi-a exprimat vreodată intenţiile cu voce tare? „Jenny, te măriţi cu mine?”

Ochii i se desprinseră dintr-ai lui.

— Dintotdeauna am ştiut că urma să ne căsătorim.

— Cine a ştiut dintotdeauna? Tu? Hal? Mama şi tata?

— Da. Toată lumea.

Îi întoarse spatele şi porni înapoi spre casă.

— Trebuie să mă duc să…

Mâna lui caldă şi puternică o cuprinse de talie, oprind-o brusc în loc.

— Spune-i lui Hal să nu plece în călătoria asta prostească.

Jenny se răsuci spre el:

— Ce?

— Ce-ai auzit. Spune-i să stea acasă, unde-i e locul.

— Nu pot.

— Eşti singura pe care s-ar putea s-o asculte. Nu vrei să plece, nu-i aşa? Nu-i aşa? repetă el, cu mai multă tărie, când Jenny nu-i răspunse.

— Nu! strigă ea, smulgându-şi mâna dintr-a lui. Dar nu pot sta între Hal şi o misiune pe care el simte că i-a impus-o Dumnezeu.

— Te iubeşte?

— Da.

— Şi-l iubeşti şi tu?

— Da.

— Vrei să te măriţi cu el, să aveţi o casă, copii şi toate farafaslâcurile, nu?

— Treaba mea. A lui Hal şi a mea.

— La naiba, nu încerc să-mi bag nasul în viaţa voastră personală. Încerc să-mi împiedic fratele mai mic să nu fie spulberat în bucăţi. Indiferent că-i convine cuiva sau nu, mai sunt membru al familiei ăsteia şi ai să-mi răspunzi.

Furia lui o potoli, dar o şi ruşină, pentru că-l exclusese din problemele familiei, la fel cum făceau atât de des părinţii lui. Dacă stătea să se gândească bine, ea era străina, nu Cage. Îl privi drept în ochi.

— Sigur că asta vreau, Cage. Am aşteptat ani de zile să mă mărit.

— Atunci e bine, spuse el, mai calm. Pune piciorul în prag. Dă-i un ultimatum. Spune-i că nu vei mai fi aici, când se întoarce. Fă-l să înţeleagă ce părere ai despre toată povestea asta.

Jenny clătină din cap:

— E un lucru pe care se simte chemat să-l facă.

— Atunci cheamă-l pe alte căi, Jenny. Mă gândesc la el tot atât de mult ca tine. Ce naiba, dacă preşedinţii, diplomaţii, mercenarii şi Dumnezeu mai ştie cine nu pot rezolva porcăria aia din America

Centrală, cum dracu’ se crede Hal în stare s-o rezolve? Se bagă în ceva despre care n-are habar.

— Dumnezeu îl va apăra.

— Nu faci decât să repeţi ceea ce-ai auzit de la el. Cunosc şi eu *Biblia,* Jenny. Mi-a fost băgată cu burghiul în cap. La un moment dat, chiar i-am studiat pe generalii din războiul ebraic. Da, au câştigat câteva bătălii miraculoase, dar Hal n-are o armată în urma lui. N-are nici măcar sprijinul guvernului Statelor Unite. Dumnezeu ne-a dat un creier cu care să raţionăm, iar ceea ce face Hal e complet iraţional.

Jenny era de acord cu el din toată inima. Însă Cage era expert în a răstălmăci cuvintele şi adevărurile pentru a le face să slujească propriilor lui scopuri. În plus, ea trebuia să-i fie loială lui Hal şi cauzei căreia i se devotase el.

— Noapte bună, Cage.

— De când locuieşti la noi, Jenny?

Se opri din nou.

— De la paisprezece ani. De aproape doisprezece.

Familia Hendren o adoptase când îi muriseră amândoi părinţii. Într-o zi, când Jenny era la şcoală, explodase un boiler în casa lor, care arsese până în temelii. Ulterior, şi-a amintit că auzise sirenele pompierilor şi ale ambulanţelor în timpul orei de algebră. Pe-atunci nu ştiuse că era deja prea târziu pentru părinţii ei şi sora mai mică, rămasă acasă în ziua aceea cu dureri de gât. Tatăl ei venise în pauza de masă să vadă cum se mai simţea. La căderea serii, Jenny rămăsese singură pe lume, fără nicio avere personală în afara hainelor pe care le purtase la şcoală.

Soţii Fletcher fuseseră prieteni cu pastorul Bob Hendren, şi soţia lui, Sarah. Întrucât Jenny nu mai avea

nicio rudă în viaţă, nu se discutase prea mult despre viitorul ei.

— Ţin minte că am venit acasă de la colegiu, de Ziua Recunoştinţei, şi te-am găsit aici, zise Cage. Mama transformase camera de cusut într-un dormitor pe măsura unei prinţese. În sfârşit, o avea pe fiica pe care şi-o dorise dintotdeauna. Mi s-a spus să te tratez ca pe o membră a familiei.

— Părinţii tăi au fost foarte buni cu mine, confirmă Jenny, cu voce mică.

— De-asta nu-i contrazici niciodată?

Se simţi jignită, vizibil.

— Nu ştiu ce vrei să spui!

— A, ba ştii. De doisprezece ani n-ai mai luat singură nicio hotărâre. Te temi să nu te dea afară dacă nu eşti de acord cu ei?

— E ridicol ce spui! exclamă ea, stupefiată.

— Ba nu-i ridicol deloc. E trist, răspunse Cage, repezindu-şi în aer bărbia puternică şi pătrată. Ei au hotărât cu cine ai voie să fii prietenă şi cu cine nu, ce fel de haine să porţi, la ce colegiu să înveţi, chiar şi cu cine urmează să te căsătoreşti. Iar acum, se pare că tot ei vor decide şi când va avea loc nunta. Îi vei lăsa să-ţi programeze şi copiii?

— Termină, Cage. Nimic din toate astea nu-i adevărat şi nu vreau să mai ascult. Ai băut?

— Din păcate, nu. Dar tare-aş mai vrea s-o fi făcut.

Se apropie de ea, apucând-o de braţ.

— Jenny, trezeşte-te. Te sufocă. Eşti femeie, o femeie a dracului de arătoasă. Ce dacă faci ceva ce nu le convine lor? Nu mai ai paisprezece ani. Nu te pot pedepsi. Să zicem că te-ar da afară, ceea ce nu vor face niciodată, ei, şi? Ai putea merge în altă parte.

— Să fiu o femeie independentă, asta e?

— Cred că ăsta ar fi esenţialul, mda.

— Crezi c-ar trebui să bântui prin spelunci, ca tine?

— Nu, dar nu cred că e sănătos pentru tine nici să-ţi petreci nouăzeci la sută din viaţă priponită în grupuri de studiu al *Bibliei.*

— Îmi place munca la biserică.

— Cu preţul tuturor celorlalte?

Agitat, îşi trecu degetele prin păr.

— Toată munca pe care o faci la biserică e admirabilă. Nu neg. Dar pur şi simplu nu suport să te văd ofilindu-te ca o domnişoară bătrână, cu mult înainte de a-ţi fi venit timpul. Îţi iroseşti viaţa.

— Nu-i adevărat. Voi avea o viaţă alături de Hal.

— Nu şi dacă se duce-n America Centrală şi-şi găseşte sfârşitul pe-acolo!

Îi văzu faţa albindu-se şi-şi îmblânzi poziţia şi tonul.

— Ascultă, îmi pare rău. N-am vrut să ajungem până aici.

Jenny îi acceptă scuzele cu eleganţă:

— Hal e adevărata problemă.

— Exact, o apucă el de mâini. Vorbeşte cu el, Jenny.

— Nu-l pot face să se răzgândească.

— Trebuie să te asculte. Eşti femeia cu care se va însura.

— Nu-mi acorda atât de multă importanţă.

— N-am să te fac răspunzătoare de hotărârea lui, dacă la asta te referi. Promite-mi doar că încerci să-l convingi să nu se ducă.

Jenny privi spre bucătărie. Prin ferestre, îi văzu pe Hal şi pe părinţii lui stând în continuare grupaţi în jurul mesei, adânciţi în discuţii.

— Am să-ncerc.

— Bine, îi strânse Cage mâinile, înainte de a i le elibera.

— Sarah a spus că rămâi peste noapte acasă.

Din cine ştie ce motiv, nu voia să afle că ea îi pregătise camera pentru înnoptat, aerisind-o în timpul după-amiezei şi punând aşternuturi curate pe pat. Dorea să creadă că mama lui îşi dăduse toată osteneala.

— Mda, am promis să fiu aici la marea plecare a lui Hal, mâine dimineaţă. Sper să nu se materializeze niciodată.

— Mă rog, oricum, lui Sarah îi place să mai dormi şi pe-acasă din când în când.

Cage zâmbi amar şi-i atinse obrazul.

— Of, Jenny. Diplomată mai eşti. Mama a lansat invitaţia, apoi mi-a spus să scot din camera mea toate trofeele de fotbal şi baschet, dacă tot sunt aici. A spus că s-a săturat să şteargă de praf toate nimicurile alea.

Jenny îşi înghiţi un nod de emoţie, simţind că i se înmuia inima pentru Cage. Cu doar câteva săptămâni în urmă, ea şi Sarah înfăşuraseră în cârpe curate trofeele sportive ale lui Hal şi le depozitaseră în cutiile din pod. Timp de doisprezece ani, Jenny văzuse clar care era fiul favorit. Dar Cage nu se putea învinui decât pe el însuşi. Alesese un mod de viaţă pe care părinţii lui n-aveau nicio şansă să-l aprobe.

— Noapte bună, Cage.

Deodată, Jenny îşi dori să-l fi putut îmbrăţişa. Adeseori părea să aibă nevoie de o îmbrăţişare, idee ridicolă, dacă stătea să se gândească la reputaţia lui de armăsar al oraşului. Dar oare dragostea de acel gen era de-ajuns, chiar şi pentru un nebunatic ca Cage?

— ’bună.

Fără tragere de inimă, îl lăsă singur şi intră în casă pe uşa din spate. Hal ridică ochii spre ea şi-i făcu

semn cu capul să treacă în spatele scaunului său. Asculta atent ceea ce spunea tatăl lui despre o colectă de fonduri din tot statul pentru ajutorarea refugiaţilor, odată ce ajungeau în Texas.

Jenny, oprindu-se în spatele scaunului lui Hal, îi cuprinse umerii cu braţele şi se aplecă să-i potrivească sub bărbia ei capul.

— Obosită? o întrebă Hal, când Bob se opri din vorbit. Soţii Hendren îi priviră zâmbind radioşi, mândri.

— Puţin.

— Du-te la culcare. Mâine dimineaţă va trebui să te scoli devreme, ca să-mi faci cu mâna.

Jenny oftă şi-şi rezemă fruntea de creştetul lui, nedorind ca bătrânii să-i vadă deznădejdea de pe faţă.

— N-o să am somn.

— Ia un somnifer din acelea pe care mi le-a recomandat mie medicul, îi propuse Sarah. Sunt atât de slabe, încât nu-ţi pot face niciun rău, iar pe mine mă ajută să-mi liniştesc gândurile suficient ca să adorm.

— Haide, spuse Hal, împingându-şi scaunul înapoi, urc şi eu cu tine.

— Noapte bună, Bob, Sarah, îi salută neliniştită Jenny.

— Fiule, nu ne-ai spus numele omului tău de legătură mexican, îi aminti Bob lui Hal.

— Încă nu mă culc. Vin imediat. Într-un minut.

Împreună, Jenny şi Hal urcară scara. În capăt, tânărul se opri lângă dormitorul părinţilor lui.

— Vrei somniferul acela?

— Cred că da. Ştiu c-am să mă sucesc şi-am să mă-nvârtesc toată noaptea.

O lăsă singură şi reveni peste câteva clipe cu două mici tablete roz în palmă.

— Instrucţiunile de pe flacon spuneau că una

sau două. Cred c-ar fi cazul să iei două.

Intrară în camera ei, iar Jenny aprinse veioza de pe noptieră. Cage avea dreptate. De cum se mutase în casa parohială, odaia aceea fusese amenajată ca pentru o prinţesă. Din păcate, Jenny nu prea avusese de ales în privinţa decoraţiunilor.

Chiar şi cu câţiva ani în urmă, când Sarah sugerase că era timpul să facă unele schimbări, detestabilul swiss albastru cu punctişoare fusese înlocuit cu macrameuri albe. Camera era prea juvenilă şi prea înzorzonată pentru gusturile lui Jenny. Dar n-ar fi lezat sentimentele lui Sarah pentru nimic în lume. Spera numai ca, de îndată ce ea şi Hal se căsătoreau, să i se permită să decoreze ea dormitorul conjugal. Niciodată nu se făcuse vreo referire la mutarea într-o casă proprie, fiind de la sine înţeles că, la pensionarea lui Bob, Hal avea să preia parohia.

— Ia-ţi pastilele şi pune pijămăluţa pe tine. Aştept să te învelesc.

Jenny îl lăsă pe Hal în mijlocul camerei şi se strecură în baie, unde făcu aşa cum i se spusese, înghiţind ambele capsule. Dar nu-şi luă pe ea „pijămăluţa”. Îmbrăcă o cămaşă de noapte cumpărată pe furiş, în speranţa că urma să aibă o ocazie ca aceasta de a o folosi.

Se privi în oglindă, hotărâtă să treacă la acţiune, aşa cum o provocase Cage. Nu voia ca Hal să plece. Era o misiune periculoasă, nebunească. Şi, chiar dacă n-ar fi fost, iarăşi le ţinea în loc planurile de cununie. Se cădea ca o femeie să suporte aşa ceva?

Jenny avea premoniţia că viitorul ei depindea de noaptea aceea. Trebuia să-l împiedice pe Hal să plece, altminteri viaţa ei avea să se schimbe pentru totdeauna. Trebuia să-şi asume riscul; miza era totul sau nimic. Şi avea să folosească cel mai vechi truc

cunoscut de femei pentru a-şi asigura victoria.

Dumnezeu îngăduise noaptea lui Ruth cu Boaz. Poate că şi acesta era un asemenea moment.

Dar Ruth nu avusese o cămaşă de noapte care i se mula pe trupul gol, simţind-o păcătos de lascivă şi de senzuală pe piele. Bretelele subţiri ca nişte corzi de vioară susţineau corsajul ce se decolta adânc între sâni, dezvăluind amplele curbe interioare. Cămaşa de culoarea perlei avea o croială cochetă, strânsă pe trup, care nu lăsa să scape niciun detaliu al siluetei, până la şolduri, unde se înfoia uşor. Tivul evazat i se freca de pulpe pe dinăuntru la fiecare pas.

Se parfumă cu o colonie slabă, mirosind a flori, şi-şi trecu peria prin păr. Un moment, după ce fu gata, închise ochii, încercând din răsputeri să-şi adune curajul pentru a deschide uşa. Mai întâi dibui după comutator, stingând lumina, înainte de a reveni în cameră.

— Jenny, nu uita să…

Ceea ce-o fi vrut să spună Hal rămase în mintea lui, de cum o văzu. Era o viziune, atât senzuală cât şi eterică, aşa cum luneca spre uşa camerei cu picioarele desculţe, pentru a o închide şi încuia. Lumina lămpii îi scălda pielea într-o văpaie aurie, profilându-i umbrele picioarelor pe cămaşa de noapte subţire la fiecare mişcare.

— Ce-ai… De unde ai… cămaşa asta? se bâlbâi Hal.

— O păstram pentru o ocazie deosebită, răspunse încet Jenny, ajungând la el; îi puse mâinile pe piept. Cred că a sosit momentul.

Hal râse stânjenit. Braţele lui o cuprinseră de talie, însă foarte uşor.

— Poate ar fi trebuit s-o ţii până după nuntă.

— Şi când va fi asta?

Îşi lipi obrazul de deschizătura cămăşii lui de bumbac. Hal era îmbrăcat de lucru, în blugi.

— De cum mă întorc. Ştii, doar. Ţi-am promis.

— Mi-ai mai promis şi înainte.

— Şi întotdeauna ai fost atât de înţelegătoare, spuse el cu aprindere; buzele i se mişcau prin părul ei, iar mâinile îi mângâiau spatele. De astă dată, n-am să-mi mai încalc promisiunea. Când mă întorc…

— Dar ar putea dura luni de zile.

— Posibil, răspunse el cu amărăciune, înclinându-i capul înapoi pentru a-i putea privi faţa. Îmi pare rău.

— Nu vreau să aştept atât de mult, Hal.

— Cum adică?

Jenny mai făcu un pas, potrivindu-şi trupul peste al lui, astfel că-i făcu pupilele ochilor să se contracte, parcă orbite de lumină.

— Iubeşte-mă.

— Te iubesc, Jenny.

— Vreau să zic…

Îşi umezi buzele şi se avântă.

— Îmbrăţişează-mă. Culcă-te cu mine. Fă dragoste cu mine, în noaptea asta.

— Jenny, gemu el. De ce faci asta?

— Fiindcă sunt disperată.

— Nu la fel de disperată pe cât mă faci pe mine să fiu.

— Nu vreau să pleci.

— Trebuie.

— Te rog, rămâi.

— Am o datorie.

— Însoară-te cu mine, şopti ea, cu buzele lipite de gâtul lui.

— Aşa voi face, când se termină totul.

— Am nevoie de o dovadă a iubirii tale.

— O ai.

— Atunci, arată-mi-o. Iubeşte-mă în noaptea asta.

— Nu pot. Nu s-ar cădea.

— Pentru mine, da.

— Pentru niciunul din noi.

— Ne iubim.

— Deci, trebuie să facem sacrificii unul pentru celălalt.

— Nu mă vrei?

În pofida propriei voinţe, Hal o strânse mai tare şi-şi apăsă gura pe gâtul ei.

— Ba da, ba da. Uneori, visez cu ochii deschişi cum va fi să împărţim acelaşi pat şi... Da, te doresc, Jenny.

O sărută. Buzele i se despărţiră peste ale ei, în timp ce o mână îi cobora în josul curburii şoldului. Jenny răspunse, îndesându-se mai aproape, frecându-şi coapsa de a lui. Limba lui abia îi atinse interiorul mătăsos şi umed al gurii, înainte ca a ei să iasă, în căutare. Hal gemu din nou.

— Te rog, iubeşte-mă, Hal, îi ceru ea, agăţându-i-se de cămaşă. Am nevoie de tine în noaptea asta. Am nevoie să fiu îmbrăţişată şi dezmierdată, asigurată că tot ceea ce avem e real, că te vei întoarce.

— Mă voi întoarce.

— Dar nu poţi şti sigur. Vreau să te iubesc înainte de a pleca.

Îi acoperi buzele, faţa şi gâtul cu sărutări repezi, arzătoare. Hal se retrase, dar Jenny nu se mai lăsa oprită. În cele din urmă, o apucă de braţe şi o împinse din faţa lui, sever.

— Jenny, gândeşte-te!

Se holbă la el, cu gura căscată, ca şi cum ar fi pălmuit-o. Trase hulpavă aer şi înghiţi în sec.

— Nu se poate. Ar contraveni unuia dintre principiile pe care le reprezentăm. Eu plec mâine într-o misiune poruncită de Dumnezeu şi nu te pot lăsa, frumoasă şi dezirabilă cum eşti, să-mi distragi gândul dintr-acolo. În plus, părinţii mei sunt alături, jos.

Se aplecă şi o sărută cast pe obraz.

— Acum bagă-te în aşternut ca o fetiţă cuminte.

O conduse la pat şi dădu la o parte cuvertura. Jenny se culcă ascultătoare, iar Hal trase cearceaful peste ea, ferindu-se cu îndârjire să-i privească sânii.

— Ne vedem mâine dimineaţă.

Gura i-o atinse pe a ei, fugar.

— Să ştii că te *iubesc,* Jenny. De-asta nu fac ceea ce-mi ceri.

Şi, după ce stinse lampa, se îndreptă spre uşă, pe care o închise în urma lui, cufundând camera într-un întuneric desăvârşit.

Jenny se răsuci pe o parte şi începu să plângă. Lacrimile, fierbinţi şi sărate, îi şiroiau de pe obraji, pe faţa de pernă. Niciodată nu se mai simţise atât de părăsită, nici chiar când îşi pierduse familia. Era singură, mai deznădăjduit de singură decât oricând în viaţa ei.

Până şi dormitorul i se părea străin şi nefamiliar. Dar poate că era efectul somniferelor. Prin întuneric, încercă să distingă forma mobilei şi conturul ferestrelor, însă totul era împăienjenit pe margini. Simţurile îi amorţeau în urma sedativelor luate.

Avea o senzaţie de plutire şi începu să aţipească, dar un nou val de lacrimi îi alungă somnul. Cât de umilitor era! Îşi încălcase propriul cod moral atât de strict. Se oferise omului pe care-l iubea. Hal jurase că o iubea şi el. Dar o respinsese sec şi de-a dreptul!

Chiar dacă dragostea lor nu avea să se împlinească, ar fi putut să se culce lângă ea, s-o ţină în braţe, să-i ofere vreo dovadă a patimii pe care susţinea că i-o nutrea, să-i dea o fărâmă de amintire de care să se agaţe în lipsa lui.

Refuzul său, însă, fusese total. Cât de jos trebuia să se afle, în ordinea priorităţilor din viaţa lui. Avea lucruri mai importante de făcut decât s-o iubească pe ea şi s-o încurajeze.

Şi, atunci, uşa dormitorului se deschise.

Jenny se întoarse spre zgomotul acela, încercând să vadă mai clar, prin ochii înlăcrimaţi, dâra de lumină ce spinteca bezna devoratoare. În neaşteptata strălucire se profilă silueta unui bărbat, doar o secundă, înainte de a intra în cameră, închizând uşa în urma lui.

Jenny se ridică în capul oaselor şi întinse braţele spre el, cu inima tresăltându-i, galopând de fericire.

— Hal! strigă ea bucuroasă.

Capitolul 2

Se apropie de pat şi se aşează pe marginea acestuia. Umbra abia i se distingea printre celelalte din cameră.

— Te-ai întors, te-ai întors, repeta Jenny, apucându-i mâinile şi ridicându-le la buze; îi acoperi cu sărutări nodurile degetelor. Mi se frânsese inima. Aveam nevoie de tine în noaptea asta. Îmbrăţişează-mă.

Cuvintele i se înecară în suspine, iar braţele lui

o încercuiră cu căldură.

— O, da, strânge-mă tare…

— Şşş, şşş…

Mişcarea bruscă de a se ridica în capul oaselor, cele câteva sunete pe care le scosese îi dereglau coordonarea tot mai scăzută, afectată de calmante. Sleită, îşi lăsă obrazul să cadă în căuşul palmei lui. Degetul său mare o mângâie pe obraji, ştergându-i lacrimile.

— Şşşt.

Când lacrimile fură şterse, Jenny îşi îngropă faţa în adâncitura dintre umărul şi gâtul lui.

Îşi înclină capul peste al ei. Barba lui îi freca aspră tâmpla. Cu o curiozitate negândită, mâna i se ridică peste pieptul său, ca să-i atingă faţa. Îi zgârie uşor cu unghiile ţepii de pe bărbie, mângâindu-i involuntar buza cu vârfurile degetelor.

Îl auzi gâfâind. Părea să se audă de departe, deşi Jenny îi simţi înfierbântarea trupului. Eliberând un sunet jos, rostogolit din adâncul pieptului, îi înclină capul pe spate şi-şi coborî gura peste a ei. Braţele lui o strânseră posesiv la piept. Cu capul căzându-i pe spate într-un abandon lasciv, Jenny renunţă la ultimele gânduri conştiente, încredinţându-se numai senzualităţii instinctelor.

Buzele lui se despărţiră. De astă dată, ezitarea fu scurtă. Trecu o bătaie de inimă, poate două, înainte ca limba să-i sfredelească gingaşele adâncimi ale gurii ei, atingând locuri tainice, mângâind nebuneşte.

Jenny scânci, agăţându-se de el ameţită. Capul îi vâjâia şi nu ştia dacă intensitatea sărutului sau tranchilizantele îi făceau simţurile să vibreze atât de delicios. Sărutarea continuă, câştigând în fervoare cu fiece clipă, până crezu că avea să-i sară inima din piept.

Căzuseră oare cearceaful şi pătura? Probabil, fiindcă pielea i se răcori dintr-o dată. Apoi, se încălzi. În timp ce mâna lui… Mâna? Da. Se mişca pe trupul ei. Atingându-i sânii. Mângâind, frământând, netezind.

Îşi simţi capul cufundându-se în moliciunea pernei şi-şi dădu seama că o culcase pe pat. Bretelele cămăşii de noapte îi fură ridicate de pe umeri. Geamătul ar fi putut să însemne împotrivire sau îngăduinţă. Nu era sigură. Nu era sigură de nimic, numai de mâinile care-i cutreierau goliciunea, făcând cunoştinţă cu forma ei, prin atingere. Vârfurile degetelor îi ştergeau sfârcurile, iar şi iar, apucând uşor.

Apoi, căzu victimă senzaţiilor fierbinţi, cuprinzătoare, care o înconjurau, o trăgeau. Gura lui? Da, da, da. Trecerea umedă a limbii lui biciuind-o încet. O mângâia. Mereu în cerc. Prelung şi lent. Rapid şi uşor.

Vru să-i prindă capul şi să i-l strângă la piept, dar nu putu. Braţele-i erau grele, neputincioase, zăcând pe pat lângă trup ca şi cum le-ar fi ţinut nişte legături nevăzute. Sângele îi curgea prin vene ca lava topită, dar nu avea nici energia, nici voinţa de a se mişca.

Îi întâmpină cu bucurie greutatea, când se întinse pe pat, parţial acoperind-o, cu limba sondându-i interiorul gurii, încet însă, ca un intrus furişat. Era delicios. El era delicios. Cum delicios era şi foşnetul ţesăturii peste sânii ei goi.

Călăuzită de mâinile lui, îşi ridică şoldurile şi-l ajută să-i scoată cămaşa de noapte. Rămase culcată sub el, goală şi vulnerabilă. Dar mâinile care se mişcau erau blânde, tandre, dătătoare de plăceri. Îi atingeau toate locurile, poposind ades, transformând fiecare mângâiere în câte un dar.

Degetul lui mare îi frecă vârfurile degetelor de

la picioare. Sau poate limba să fi fost? Pulpele îi fură strânse uşor. Genunchii. Coapsele. Mâinile o ridicară, o potriviră, până simţi cearceafurile răcoroase ale patului sub tălpi.

Fără judecată, îi urma toate îndrumările tacite. Să fi refuzat, să se fi revoltat ar fi fost de neconceput. Era o sclavă a acelui stăpân seducător, o preoteasă a senzualităţii, o discipolă a dorinţei.

Părul lui îi gâdila plăcut abdomenul, în timp ce capul i se mişca dintr-o parte în alta. Îi ciupi uşor între buze carnea moale, spălând-o cu limba, sugând-o gingaş.

Iar când îşi deschise mâna peste muntele ei, Jenny îşi aplecă la pieptul lui capul, savurând mângâierea adoratoare care se rotea încet, freca uşor.

O, da! ţipă voioasă mintea ei. O iubea! O dorea! Îşi dovedi dorinţa începând să-şi mişte trupul într-un furtunos balet.

Sâcâitoare, degetele iscoditoare îi lăsau pielea alunecoasă, lipită de a lui. Degetul mare prinse a-i aplica o fricţionare care o masa accelerându-i respiraţia, făcându-i pulsul să bată precum o tobă.

Mai repede. Mai sigur. Mereu învârtindu-se într-un ritm păgân. Până…

Sufletul păru să i se deschidă şi să elibereze un stol de păsări cântătoare multicolore, care se împrăştiară într-un iureş de aripi.

Nu era de-ajuns! *Nu m-am săturat,* ţipă sufletul ei, protestând.

Blugii lui de doc erau aspri, dar nu neplăcut, pe coapsele sale desfăcute. Nasturi. Ţesătură. Apoi… Păr. Piele. Bărbat. Căldură şi forţă netedă. Un vârf de lance catifelat. Totul, frecându-se de ea. Sondând. Căutându-şi perechea. Până se contopiră în modul cum erau menite.

Penetraţia fu iute şi sigură.

Auzi ţipătul ascuţit la o clipă după ce simţi durerea ca a unui fier înroşit străpungând-o, dar nu-i trecu prin minte că ea scosese acel sunet surprins. Era prea captivată de bărbăţia oţelită încastrată strâns între faldurile primitoare ale trupului ei. Dar nici nu ajunsese să-şi dea seama de splendoarea posesiunii, când el începu să se retragă.

— Nu, nu…

Cuvintele reverberară prin încăperile întunecate ale minţii ei şi se întrebă dacă le pronunţase într-adevăr cu voce tare. Era devorată de hotărârea să nu se sfârşească, nu încă.

Din proprie iniţiativă, mâinile îi lunecară sub pantalonii lui şi-i apăsară muşchii tari ai feselor cu palmele. Simţi spasmul care-i cutremură trupul, îi auzi geamătul animalic, simţi năvala respiraţiei fierbinţi în ureche, simţi, miraculos, şi mai mult din tăria lui adâncindu-se în ea.

Docilă, maleabilă, îl lăsă s-o adune sub el, s-o poziţioneze confortabil, pentru senzaţia maximă. Sărutările îi plouau de-a valma pe gât, pe faţă, pe sâni, lăsându-i pe piele impresiuni înţepătoare.

Tot trupul ei răspundea miriadelor de senzaţii ce se răzvrăteau pe dinăuntru-i. Părea captivă în ritmul care le legăna trupurile împreună, în perfectă armonie. Apoi, arcul care se încordase tot mai strâns şi mai strâns în mijlocul ei se eliberă dintr-o dată la loc. Coapse, mâini, pântece, sâni replicară într-un stil fizic de dincolo de timp, care sorbea din el viaţa.

Trupul de deasupra ei se încordă. Simţi în pereţii uterului fiecare nepreţuită erupţie a dragostei lui. Până când nu mai rămase decât deplina lui apăsare, continuând s-o umple.

Sătul, dar egoist, trupul i se strânse în jurul lui

ca un pumn mătăsos. Aproape adormise când în sfârşit o eliberă, se rostogoli într-o parte şi o cuibări lângă el. Jenny se ghemui lângă făptura lui solidă, strângându-i în pumn un capăt al cămăşii umezite. Fu îmbrăţişată de o pace şi o senzaţie de apartenenţă pe care nicicând nu le mai cunoscuse.

Încă ameţită, încă în transă, încă tulburată de experienţa pe care o trăise, zâmbea când o fură un somn fără vise.

*

Se trezi devreme. Se trezi singură. La un moment dat, în timpul nopţii, Hal plecase de lângă ea. Era de înţeles şi îl iertă, deşi ar fi fost minunat să se deştepte în braţele lui. Dar soţii Hendren n-ar fi aprobat niciodată ceea ce se întâmplase în timpul nopţii trecute. Jenny, la fel de mult ca Hal, voia să-i protejeze de a afla.

Auzi paşi pe palierul scării şi conversaţii şoptite, care răzbăteau prin culoarele vechii case. Simţi miros de cafea în clocot. Se desfăşurau pregătirile pentru plecarea lui Hal. Se părea că încă nu vorbise cu părinţii lui.

Cele din noaptea trecută schimbau totul. Acum avea să aştepte căsătoria cu tot atâta nerăbdare ca ea. Se agăţă de amintirea nepreţuită a dragostei lor şi nu găsi nicio undă de ruşine, chiar dacă se folosise de asta ca să-l reţină pe loc. Locul lui era acolo, cu ea. Avea să continue ca pastor asociat, până când tatăl lui se retrăgea, lăsându-i lui întreaga parohie. Jenny avea antrenamentul pentru a deveni preoteasă. Cu siguranţă, acum Hal putea înţelege că aceasta era voinţa lui Dumnezeu pentru ei.

Dar cum aveau să reacţioneze soţii Hendren

faţă de schimbarea planurilor lui?

Nevrând să-l lase să înfrunte singur situaţia, azvârli pătura în lături, aproape surprinsă să se descopere goală. O, da, îi *scosese* cămaşa de noapte, nu? Şi înnebunit de-a binelea, îşi aminti ea, cu un zâmbet obraznic.

Roşi intens, când intră în baie şi deschise robinetele duşului. Nu arăta cu nimic schimbată, deşi la o inspecţie mai atentă văzu că avea pe sâni julituri roşii de la ţepii bărbii.

Totuşi, îi lăsase o amprentă de neşters. Când stătea să se gândească, încă mai simţea greutatea binevenită a trupului său peste ea, încă îi mai simţea mişcările suple ale muşchilor sub mâini, încă-i mai auzea gemetele de împlinire. Fu ruşinată şi înfiorată, când trupul ei reacţionă la amintiri.

Se îmbrăcă în grabă şi coborî la parter, dornică să-l vadă pe Hal. Când ajunse în bucătărie, inima-i bătea de nerăbdare. Cu răsuflarea tăiată, şovăi în prag, observând tabloul.

Soţii Hendren, aşezaţi la masa de micul dejun, stăteau într-o atitudine de rugăciune. Era acolo şi Cage, cu spatele rezemat de spătarul scaunului de stinghii. Îşi ţinea capul aplecat, dar privea meditativ în ceaşca de cafea, pe care şi-o pusese în echilibru pe catarama curelei.

Unde era Hal? Cu siguranţă, nu mai dormea încă.

Bob pronunţă „amin” -ul şi înălţă capul. O zări pe Jenny.

— Unde-i Hal? întrebă ea.

Tăcuţi, toţi trei o priviră. Jenny simţi că se strângea ceva negru, ca norii de furtună apropiindu-se dinspre un orizont ameninţător.

— A şi plecat, Jenny, spuse cu blândeţe Bob.

Se ridică, îşi împinse scaunul înapoi şi făcu un pas spre ea

Fata se retrase puţin, ca şi cum ar fi vrut s-o ameninţe. Întunecimea tot mai densă o înăbuşea. Nu mai putea să respire. Toată culoarea i se scursese din obraji.

— Nu se poate.

Cuvintele răsunară abia auzite.

— Nu şi-a luat rămas bun de la mine.

— N-a vrut să te supună încă unei scene sfâşietoare de despărţire, răspunse Bob. S-a gândit că va fi mai uşor aşa.

Nu se întâmpla cu adevărat. Derulase scena în minte. Hal avea să fie electrizat din prima clipă când o vedea. Îşi imaginase cum se uitau unul în ochii celuilalt, doi îndrăgostiţi împărtăşind cunoaşterea unui fapt minunat, secret pentru restul lumii.

El, însă, plecase, şi nu vedea decât trei chipuri privind-o, două cu milă, iar al lui Cage cu o remarcabilă lipsă de emoţie.

— Nu vă cred! strigă.

Se repezi prin bucătărie, aproape împiedicându-se de un scaun, înainte de a-l împinge în lături şi a năvăli afară pe uşa din spate. Curtea era pustie. Pe stradă nu se vedea nicio maşină.

Hal plecase.

Adevărul o izbi cu putere. Îi venea să verse. Îi venea să se prăbuşească la pământ şi să lovească solul tare cu pumnii. Îi venea să urle. Era sufocată de dezamăgire.

Dar la ce se aşteptase? Hal nu fusese niciodată demonstrativ, în privinţa afecţiunii sale pentru ea. Acum, la lumina zilei, îşi dădu seama cât de fantezist gândise. Nu-i promisese că n-avea să plece. Pecetluise înţelegerea iubirii lor printr-o expresie fizică a acesteia.

Era lucrul pe care i-l ceruse. Ar fi fost nerealist să aştepte mai mult. Şi era tipic pentru el să o cruţe de umilinţa de a-i cere să nu plece. Dorise să evite o asemenea situaţie, spre binele amândurora.

Atunci, de ce se simţea părăsită? Abandonată. Uitată. Refuzată şi respinsă.

Şi turbată de furie.

Turbată de-a binelea, de o mânie feroce. Cum o putuse părăsi astfel? *Cum?* Cum, când ea regretase că nu putuseră nici măcar să încheie noaptea unul în braţele celuilalt?

Jenny se opri pe trotuarul crăpat, privind strada pustie. Cum putuse s-o părăsească atât de nepăsător, fără un cuvânt de bun-rămas măcar? Atât de importantă era pentru el? Dacă o iubea… Acest gând îi opri brusc mintea în loc. O *iubea*? Cu adevărat? Îl iubea şi ea aşa cum ar fi trebuit? Sau se întâmpla ceea ce sugerase Cage aseară? Oare ea şi Hal nu făcuseră decât să se înscrie în relaţia pe care o aşteptau toţi de la ei, convenabilă pentru ea fiindcă era sigură şi avantajoasă pentru el deoarece nu-i solicita timp în afara îndatoririlor sale preoţeşti?

Ce gând amar!

Făcu un efort să-l alunge. De ce nu putea rămâne cu fericirea în care se desfătase noaptea, în urma dragostei lor?

Dar ambiguităţile nu se lăsau măturate sub covor. Rămâneau acolo, la suprafaţa minţii, şi-şi dădu seama că, înainte de a se întoarce Hal acasă, trebuia să ajungă la unele concluzii. Ar fi fost o nechibzuinţă să înceapă o căsnicie nutrind asemenea îndoieli. Uniunea trupurilor lor fusese superbă, dar ştia că nu era cea mai solidă fundaţie pe care să-şi întemeieze un mariaj. Şi fusese toropită de sedativ. Poate că-şi amintea dragostea mai zguduitoare decât fusese de fapt. Poate

că nu fusese decât un vis erotic, provocat de somnifere.

Răsucindu-se pe călcâie să revină în casă, aproape că se ciocni de Cage, care venise în spatele ei atât de tăcut, încât nici nu-şi dăduse seama de prezenţa lui acolo.

Aproape că se clătină sub impactul privirii lui.

O studia de sub sprâncenele groase, blond-nisipii. Ochii săi căprui-aurii erau neabătuţi, fără a clipi, ca ai unei feline uriaşe. Stătea nemişcat, complet încremenit, până când un colţ al gurii i se ridică involuntar.

Jenny atribui acest gest cu tâlc regretului şi remuşcării. Îi părea rău pentru ea fiindcă nu reuşise să-l convingă pe Hal să rămână acasă? Aşa aveau s-o vadă toţi cei din oraş, ca pe o iubită abandonată jalnic, ofilindu-se în aşteptarea bărbatului a cărui viaţă de muncă era mai importantă pentru ea?

Iritată de acest gând, îşi smulse ochii dinspre privirea lui Cage, îşi îndreptă umerii şi încercă să-l ocolească. Cage făcu un pas lateral, tăindu-i calea.

— Te simţi bine, Jenny?

Sprâncenele i se coborâseră peste ochi, în formă de V. Ridurile de la colţuri erau mai adâncite. Bărbia părea tare ca granitul.

— Bineînţeles, răspunse ea însufleţită, cu un enorm zâmbet fals. De ce n-aş fi?

Cage ridică din umeri.

— Hal a plecat fără să-şi ia rămas bun de la tine. S-a dus.

— Dar se va întoarce. Şi avea tot dreptul să plece aşa, să se despartă cât mai simplu de mine. N-aş fi suportat un rămas-bun prelungit.

Se întrebă dacă declaraţiile sunau la fel de false în auzul lui, ca şi într-al ei.

— Ai vorbit cu el aseară?

— Da.

— Şi? o iscodi Cage.

Zâmbetul îi şovăi, iar ochii i se ascunseră sub puterea privirii lui pătrunzătoare.

— Şi m-a făcut să accept mult mai uşor situaţia. Vrea să ne căsătorim de îndată ce se va întoarce.

Nu era tocmai o minciună. Nici adevărul adevărat nu era, iar ochii cercetători ai lui Cage îi dădură de înţeles că nu se lăsa convins. Trecu pe lângă el, grăbită:

— Ai luat micul dejun? Îţi pregătesc ceva. Două ouă uşor rumenite?

Zâmbi, încântat:

— Mai ţii minte cum îmi plac?

— Sigur.

Îi deschise uşa cu plasă, stând dreaptă şi lipindu-se de toc când Cage se strecură prin faţa ei. În momentul când trupul lui i-l atinse scurt pe-al său, toate celulele i se aprinseră. Sânii se inflamară ca două vârfuri rigide. Coapsele o furnicară, înfierbântate. Inima i se opri în piept.

Jenny rămase stupefiată. Se repezi să-şi ascundă agitaţia, preparând în grabă micul dejun al lui Cage. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia şi le putea controla şi, imediat ce puse farfuria cu mâncare pe masă în faţa lui, fugi în camera sa.

Acum, când trupului ei somnolent i se trezise conştiinţa sexuală, nu părea dispus să mai adoarmă la loc.

Dar, Doamne, nu avea niciun pic de discernământ? Nicio discriminare? Avea să reacţioneze faţă de fiecare bărbat cu care intra în contact?

Gândul o străbătu cu un val de jenă. Cu toate acestea, se dezbrăcă, se târî în aşternut şi-şi strânse genunchii la piept. Lăsă evenimentele nopţii trecute să-i defileze iarăşi prin minte, desfătându-se cu senzaţiile care încă se mai vălureau prin ea ca nişte unde de şoc.

*

Conţinutul de culoarea chihlimbarului închis din cupa pântecoasă nu alina cu nimic vinovăţia lui Cage, dar îi reţinea atenţia la maximum.

Trei sticle cu gât lung stăteau aliniate în ordine pe placa lustruită a mesei. Erau goale. Trecuse la *Jack Daniel's* cu vreo oră în urmă, dar culpabilitatea care-i otrăvea organismul refuza să se dilueze, chiar şi în cantităţile de alcool aproape ucigătoare.

O violase pe Jenny.

Nu avea niciun rost să folosească eufemisme pentru a încerca să-şi tocească muchiile vinovăţiei. Putea spune că făcuse dragoste cu ea, că o iniţiase în ritualurile iubirii sexuale, că o deflorase. Dar, indiferent cum jongla conştiinţa lui cu semantica, o violase. Nu fusese o siluire brutală, dar Jenny, fără voia ei, nu fusese în situaţia de a-şi da consimţământul. Fusese un viol de cea mai joasă speţă.

Mai trase o duşcă de whisky tare. Îi arse esofagul până în stomac. Îşi dorea să se poată îmbăta îndeajuns ca să vomeze. Poate că asta l-ar fi curăţat.

Pe cine naiba încerca să păcălească? Nimic n-avea să-l purifice de fapta aceea. Nu se simţise vinovat de nimic, de ani de zile. Acum, îl copleşea vinovăţia. Şi ce dracu' ar fi putut face?

Să-i spună? Să mărturisească?

„A, à propos, Jenny, în legătură cu noaptea aia,

ştii, noaptea Când a plecat Hal şi ai făcut dragoste cu el? Mda, ei bine, ăla n-a fost el. Eu am fost.”

Înjură sălbatic şi goli paharul dintr-o înghiţitură. Îşi putea închipui faţa ei, faţa ei dragă, nespus de dragă, descompunându-se sub ochii lui. Ar fi fost oripilată. Faptul de a şti că se culcase cu el probabil că ar fi aruncat-o într-o stare catatonică din care n-avea să-şi mai revină niciodată. Cel mai notoriu fustangiu din vestul Texasului o sedusese pe dulcea Jenny Fletcher.

Nu, nu-i putea spune.

Mai făcuse el fapte rele şi-nainte, dar de data asta se coborâse la o josnicie definitivă. Îi plăcea reputaţia de bărbat dat dracului. Din ea trăia, se străduia să şi-o menţină vie, le-o tot amintea oamenilor, ca nu cumva să creadă că durul Cage Hendren se moleşea cu trecerea anilor. Ba chiar îşi revendicase unele lucruri pe care nu le făcuse. Lăsa zâmbetul acela încet şi leneş să răspundă în locul lui alegaţiilor, iar amicii trăgeau singuri concluziile dacă ultimul zvon era întemeiat sau nu.

Dar asta…

Făcându-i semn barmanului, Cage deveni conştient de mediul înconjurător. Era deprimant de familiar. Fumul de tutun înceţoşa atmosfera închisă, sufocantă, cu miros de bere, a tavernei. Becurile de neon roşii şi albastre făcând reclamă diverselor mărci de bere clipeau pe pereţi ca nişte spiriduşi fosforescenţi ascunşi în lambriuri. O ghirlandă tristă de poleială aurie, rămasă de la ultimul Crăciun, atârna sub o lustră în formă de roată de căruţă. Un păianjen îşi durase casa între spiţe. Waylon Jennings se tânguia după un amor pierdut, în tonomatul din colţ.

Era lacrimogen. Era siropos. Era la el acasă.

— Mulţumesc, Bert, spuse Cage laconic, când

barmanul îi puse în faţă încă un pahar de whisky.

— O zi grea?

„O săptămână grea”, răspunse Cage în sinea lui. Trăia cu acel păcat de o săptămână, dar vinovăţia devorantă nu slăbise. Avea colţii la fel de ascuţiţi ca oricând, rozându-şi drum prin sufletul lui. Suflet? Avusese el vreodată suflet? Bert se aplecă peste masă şi mută sticlele goale de bere pe o tavă.

— Auzii ceva ce te-ar putea interesa.

— Mda? Despre ce?

Pe partea din afară a cupei stătea prins un strop de apă. Îi amintea de lacrimile lui Jenny. Îl şterse cu degetul mare.

— Despre parcela aia de pământ, la vest de *mesa.*

În ciuda proastei dispoziţii, interesul lui Cage se trezi pe dată.

— Ferma bătrânului Parson?

— Mhm. Auzii că rudele-s gata să vorbească de bani cu oricine e interesat.

Cage îi adresă lui Bert o zâmbet demn de o reclamă la pastă de dinţi şi un bacşiş de zece dolari.

— Mulţam, amice.

Bert îi zâmbi la rându-i şi se cărăbăni. Cage era un favorit de-al lui şi se bucura să-l îndatoreze.

Cage Hendren era, indiscutabil, unul dintre cei mai vicleni vulpoi din zonă. Mirosea petrolul, părea să ştie instinctiv unde se găsea. A, învăţase la Politehnică şi-şi luase o diplomă în geologie ca să oficializeze totul şi să inspire încredere. Dar avea flerul de a simţi unde se afla substanţa, un fler care nu se putea învăţa din cărţi. Sfredelise câteva puţuri seci, dar numai câteva. Destul de puţine ca să-i câştige respectul oamenilor ce lucrau în domeniu de mai mulţi ani decât cei trăiţi de Cage pe lume.

Ani de zile încercase să concesioneze drepturile minerale pe pământul lui Parson. Bătrâna pereche murise la interval de câteva luni, dar copiii se împotriviseră, declarând că nu doreau ca pământurile familiei să fie profanate de sonde. Acesta era un subterfugiu, desigur, iar Cage ştia. Rezistaseră cât timp urcase preţul. A doua zi, avea să-i facă o vizită executorului testamentar al proprietăţii.

— Ura, Cage.

Se adâncise atât de mult în gânduri, încât nu văzuse femeia până nu se furişase spre masa lui, cu acel prilej reuşind să-i înghiontească umărul cu şoldul. Ridică o privire vizibil dezinteresată.

— Salut, Didi. Cum merge treaba?

Fără o vorbă, femeia depuse o cheie pe suprafaţa lustruită a măsuţei rotunde, o acoperi cu perniţa degetului arătător şi o împinse spre Cage.

— Sonny şi cu mine am rupt-o în sfârşit.

— Pe bune?

Căsnicia lui Didi cu Sonny era pe butuci de luni de zile. Niciunul nu-şi respecta jurămintele şi mai ales pe cel privitor la fidelitate. Mai făcuse ea gesturi de invitaţie spre Cage şi-nainte, dar acesta păstrase distanţa. Nu avea multe scrupule, însă îi era credincios unuia: niciodată cu o femeie măritată. Ceva dinăuntrul lui încă mai credea în sanctitatea căsniciei, în pofida tuturor, şi nu voia să fie niciodată răspunzător de a fi contribuit la destrămarea unui mariaj.

— Mhm. Pe bune, nici vorbă. Acum sunt femeie fără obligaţii, Cage.

Îi zâmbi. Dacă şi-ar fi lins buzele, ar fi imitat perfect o pisică satisfăcută, care tocmai linsese un castron cu smântână. Silueta ei generoasă era turnată într-o pereche de jeanşi cu etichetă *Neiman-Marcus* şi un pulover decoltat. Aplecându-se, îi oferi o vedere

nestânjenită a brazdei adânci dintre sâni.

În loc să-l incite dorinţa, îi dădu senzaţia că avea nevoie de o baie.

Jenny. Jenny. Jenny. Atât de curată. Trupul ei, de o feminitate aşa de pură, nu umflată, nu concupiscentă, nu voluptuoasă, doar feminitate pur şi simplu.

La naiba!

În sinea lui, îşi revizui atitudinea, deşi încă mai stătea prăvălit pe scaun, învârtind nonşalant fundul paharului pe masă.

Didi îi trase o unghie lungă în josul braţului.

— Mai vorbim, Cage, spuse ea cu seducătoare certitudine, în timp ce se îndepărta unduitor.

Un colţ al gurii lui Cage se arcui sardonic. Găsise el vreodată atrăgătoare o invitaţie atât de îndrăzneaţă? Agresivitatea lui Didi era aproape rizibilă.

Jenny nici măcar nu ştia că era sexy. Emana un parfum atât de subtil. În comparaţie cu ea, colonia intensă a lui Didi stăruia în urmă-i dezgustător.

Vocea lui Jenny avea o sufocare nervoasă, o voce pe care Cage o găsea de departe mai sexy decât torsul afectat al lui Didi. Iar mângâierile amatoriceşti ale lui Jenny îl stârniseră mai mult decât preludiile calculate pe care le practicase oricare dintre fostele lui amante.

Izgonind decorul cârpit din faţa lui, îşi lăsă mintea să revină la dormitorul inocent care ar fi trebuit să aparţină unui copil, nu unei femei ce purta cămăşi de noapte din mătase. Şi *fusese* mătase. Simţul lui tactil era deprins cu senzaţia fără egal a mătăsii pe un trup de femeie. Pielea lui Jenny, însă, fusese aproape la fel de fină. Şi părul ei. Şi…

Virginitatea ei îi produsese un şoc. Cu siguranţă, cu *siguranţă,* fratele său nu era chiar un sfânt. Cum

putuse Hal, cum ar fi putut orice bărbat, să trăiască în aceeaşi casă cu Jenny, atâţia ani, fără să facă dragoste cu ea?

Oare el şi fratele său erau atât de diferiţi? Nu erau înzestraţi la fel? Ba sigur că erau. Nu era nimic în neregulă cu fizicul lui Hal. Cage fu nevoit să-i admire moralitatea neabătută, deşi nu-şi putea imagina un om capabil să-şi impună sieşi un cod etic atât de rigid.

Jenny n-o făcuse, nu?

Fusese dispusă să i se dăruiască lui Hal în noaptea dinaintea plecării. Ce fraier fusese să nu accepte acel dar nepreţuit. Cage detesta să se gândească la fratele său în asemenea termeni dispreţuitori, dar aşa simţea acum. Nu-şi dăduse Hal seama ce sacrificiu făcuse Jenny pentru el? În momentul când întâlnise firava barieră a virginităţii ei, Cage înţelesese.

Dumnezeule din ceruri, mai cunoscuse vreodată un asemenea extaz ca atunci când se potrivise în ea? Mai auzise vreun sunet atât de dulce ca micile suspine din gâtlejul ei, când o cucerise pasiunea?

Niciodată. Niciodată nu se mai simţise atât de bine.

Dar, în fond, nicio altă femeie nu era Jenny. Ea era cea inaccesibilă. Cea interzisă şi aflată în afara hotarelor. Dincolo chiar de orizonturile lui peste măsură de largi.

O ştiuse de ani de zile. La fel cum ştiuse că-i aparţinea lui Hal. Era de la sine înţeles. Cu ani în urmă, Cage trebuise să se împace cu situaţia. Putea avea orice femeie dorea. Cu excepţia celei pe care o dorea cu adevărat. Jenny.

Era putred până în măduva oaselor. Bun de nimic. Puţin îi păsa de cineva sau de ceva. Asta spuneau oamenii despre el şi în mare măsură aveau

dreptate. Dar ţinuse suficient la Jenny şi la Hal ca să nu le distrugă vieţile cu amestecul lui.

Îşi păstrase bine secretul. Nu ştia nimeni. Nimeni n-ar fi ghicit măcar. Şi cu atât mai puţin ea. Habar n-avea că, de fiecare dată când se afla în apropierea ei, îl chinuia dorinţa de a o atinge. Nu sexual. Doar s-o atingă.

Afecţiunea lui Jenny pentru el era pur fraternă. Şi, totuşi, simţise mereu că se şi temea de el. O stingherea, lucru care de multe ori îi frânsese inima. Desigur, frica ei era justificată. Avea o reputaţie scandaloasă şi orice femeie care-şi preţuia bunul renume rămânea departe de el, ca şi cum sexualitatea lui ar fi fost contagioasă şi temută precum lepra.

Dar se întrebase adeseori ce s-ar *fi* întâmplat dacă Jenny ar fi venit mai devreme în familia lor. Dacă el n-ar fi fost plecat la colegiu, dacă n-ar fi fost deja cunoscut ca un bărbat fără egal de dat dracului, dacă ar fi avut timp să-şi formeze o relaţie, oare Jenny s-ar fi apropiat de el, în locul lui Hal?

Era fantezia lui favorită să creadă acest lucru. Fiindcă simţea că, dincolo de reţinerea lui Jenny, trăia un spirit liber, jinduind să fie declanşat, o femeie senzuală şi sexuală, prinsă într-o invizibilă cuşcă a circumspecţiei. Dacă-i dăruia libertatea, ce s-ar fi întâmplat?

Poate dorea să fie salvată. Poate lansa apeluri tacite să fie eliberată, apeluri cărora niciun alt bărbat nu le răspunsese. Poate…

Te amăgeşti, dom’le. N-ar vrea ea să-şi încurce viaţa cu a ta, în nicio împrejurare.

Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică, trântind furios o grămadă de bancnote pe masă. Cu acel prilej, însă, mâna i se opri, căci îi venise o idee.

Doar dacă nu-ţi schimbi viaţa.

Nu intrase în dormitor, în noaptea aceea, cu intenţia de a face ceea ce făcuse. O auzise plângând şi ştiuse că apelul ei către Hal dăduse greş. Avea inima frântă şi nu urmărise decât s-o consoleze.

Jenny, însă, îl confundase cu Hal şi, ca un val rostogolindu-se pe ţărm, se simţise atras irezistibil de ea. Străbătuse odaia întunecată spre patul ei, spunându-şi că din clipă-n clipă avea să fie identificat.

O atinsese. Îi simţise disperarea din glas. Înţelesese deznădejdea tânjirii după o dragoste pe care n-o primea. Răspunsese rugăminţii şi o îmbrăţişase. Şi, odată ce o sărutase şi simţise reacţia caldă a trupului ei sub mâini, nu mai avusese cale de întoarcere.

Ceea ce făcuse era de neiertat. Însă ceea ce avea să facă era aproape la fel de rău. Urma să încerce a i-o răpi fratelui său.

Acum, când o avusese, nu mai putea renunţa la ea. Nici dacă i s-ar fi căscat iadul sub picioare, înghiţindu-l. N-avea să-i mai lase spiritul să fie înăbuşit de familia lui. Hal primise o ocazie fără pereche de a-i cuceri pentru totdeauna dragostea, dar o refuzase. Cage n-avea de gând să stea pe tuşă, privind cum dorul de pe faţa ei se transforma până la urmă în înfrângere, cum vitalitatea îi devenea resemnare şi cum toată însufleţirea îi era sufocată într-o crisalidă de bună cuviinţă.

Avea câteva luni în care s-o câştige, înainte de întoarcerea lui Hal, şi, pe toţi sfinţii, asta avea să facă.

— Didi.

Femeia stătea cuibărită într-un separeu întunecat, cu un hăndrălău care-i vârâse mâna sub pulover şi limba în ureche. Nemulţumită de întrerupere, se desprinse.

— Ai uitat ceva, spuse Cage, aruncând cheia

spre masa lor.

Didi n-o prinse, lăsând-o să sune zgomotos pe masă. O înhaţă, privindu-l pe Cage fără expresie.

— Asta pentru ce-i?

— N-am s-o folosesc.

— Canalie, sâsâi ea veninos.

— Nici n-am zis altfel, replică nepăsător Cage, în timp ce deschidea uşa tavernei.

— Auzi, băiatu', strigă bărbatul necioplit după el, nu-ţi permit să-i vorbeşti lu' doamna…

— Ia mai lasă-n încolo, iubiţel, gânguri Didi, plimbându-şi o mână peste cămaşa lui. Şi continuară de unde rămăseseră.

Cage ieşi în răcoarea serii, inspirând adânc pentru a-şi limpezi capul de aburii alcoolului şi de mirosul din cârciumă. Aşezându-se la volanul maşinii sale *Corvette Stingray '63* cu ferestre la jumătate, ambală motorul într-un mârâit surd şi demară în noapte.

Automobilul clasic restaurat făcea obiectul invidiei tuturor bărbaţilor, pe o rază de o sută de mile în jurul oraşului La Bota, fiind identificat inevitabil cu Cage. Avea o culoare neagră şi rea ca noaptea, cu interior de piele asortat, la fel de diabolic.

Se repezi suplu pe şoseaua pustie, pentru a încetini apoi ca să vireze tăcut pe străzile oraşului. La o jumătate de cvartal distanţă de casa parohială, Cage trase la bordură şi opri motorul. Fereastra camerei lui Jenny era deja întunecată. El, însă, stătu privind-o un ceas întreg, la fel cum făcuse în fiecare dintre ultimele şase nopţi.

Capitolul 3

Jenny îşi ridică privirea, de la altar spre partea din faţa a bisericii, unde o siluetă înaltă umplea toată uşa sanctuarului, profilându-se neagră în lumina strălucitoare a soarelui de afară. Ultimul om pe care se aştepta să-l vadă era Cage. Totuşi, ei fu cel care-şi scoase perechea de ochelari aviatici şi intră agale, pornind peste mocheta din naosul bisericii.

— Bună.

— Bună.

— Poate ar trebui să-mi măresc contribuţia. Biserica asta nu-şi poate permite să angajeze un om de serviciu? întrebă el, arătând cu bărbia spre coşul cu instrumente de curăţat aflat la picioarele ei.

Stingherită, Jenny îşi înfipse în buzunarul de la spate al pantalonilor mânerul pămătufului portocaliu pentru praf, lăsând doar penele să iasă afară, ca o coadă de cocoş.

— Îmi place s-o fac.

Cage zâmbi:

— Pari surprinsă că mă vezi.

— Sunt, răspunse ea cu sinceritate. De când n-ai mai venit la biserică?

Ştersese de praf altarul, pregătindu-l pentru buchetul de flori trimis de la florărie. Razele soarelui şiroiau prin vitraliile înalte, făcând firele de praf care pluteau prin aer să sclipească precum spuza de pulbere a unei zâne. Lumina aşternea curcubee pielea şi părul lui Jenny, prins într-un coc dezordonat în

creştetul capului. Jeanşii i se potriveau strâns pe trup. Tenişii din picioarele ei erau ispititor de uzaţi. Cage o găsea drăgălaşă ca un boboc şi sexy cât cuprinde.

— De la Paştele trecut, răspunse el, aşezându-se în strana din faţă şi întinzându-şi braţele de-a lungul spătarului, într-o parte şi-n alta. Privi prin sanctuar şi-şi dădu seama că rămăsese aproape neschimbat, de când îl ştia.

— A, da, spuse Jenny. În după-amiaza aceea, am luat un picnic în parc.

— Iar eu te-am dat cu leagănul.

Râse:

— Cum aş putea să uit? Ţipam să nu mă împingi atât de sus, iar ţie nici că-ţi păsa.

— Mureai de plăcere.

În ochii ei se aprinse un licăr ştrengăresc, când îi zâmbi, cu colţurile gurii arcuite adorabil.

— De unde ştii?

— Din instinct.

Când Cage îi adresă un zâmbet leneş, Jenny deduse că instinctele îi spuneau multe despre femei, şi nimic sfânt.

Cage revenise cu gândul la primăvara trecută, la duminica pe care o menţionaseră. Fusese un Paşte târziu, cu cerul de un albastru pur şi atmosfera caldă. Jenny purtase o rochie galbenă, dintr-un material moale şi vaporos care când se înfoia în jurul trupului, când se lipea de acesta la fiecare rafală a vântului din sud.

Îi plăcuse enorm s-o strângă la piept, în timp ce stătea în leagănul, cel vechi, cu frânghii groase cât încheietura mâinii, agăţat în copacul gigantic. O îmbrăţişase un timp inutil de lung, aproape dându-i drumul înainte de a o smuci înapoi, ca s-o tachineze. Îi dăduse ocazia să-i inspire parfumul văratic al părului şi

să se bucure de senzaţia spatelui ei zvelt lipit de pieptul lui.

Când îi dăduse în sfârşit drumul, Jenny izbucnise într-un râs copilăresc. Hohotele ei încă îi mai răsunau în urechi. De fiecare dată când pendularea leagănului o aducea înapoi la el, Cage împingea scândura, aproape atingându-i şoldurile. Nu tocmai, dar aproape.

Era adevărat ceea ce scriau poeţii romantici despre capriciile de primăvară ale tinerilor. În ziua aceea, prin trup îi palpitaseră sucuri virile, făcându-l să se simtă plin şi îmbătat, îngreunat de nevoia împerecherii.

Ar fi vrut să se culce în iarbă cu Jenny, lăsând razele de soare să-i cadă pe faţă la fel de blând ca buzele lui sărutând-o. Ar fi dorit să-şi reazeme capul în poala ei, privindu-i faţa. Ar fi vrut să facă dragoste cu ea, tandru, blând, fără grabă.

Dar şi în ziua aceea Jenny fusese iubita lui Hal, ca întotdeauna. Iar când Cage nu-i mai putuse privi împreună, se dusese la maşină să bea o bere din răcitorul pe care-l ţinea acolo. Părinţii lui îşi manifestaseră extrema dezaprobare.

În sfârşit, ca să nu strice cheful tuturor, şi mai ales pe-al lui Jenny, căci Cage ştia că disensiunile din familie o necăjeau îngrozitor, îşi luase rămas bun de la toţi, mârâind, şi demarase din parcare cu un muget al *Corvette*-ului său negru.

Acum simţea acelaşi îndemn de a o atinge. Chiar şi ciufulită cum era, arăta atât de tangibilă şi de delicată. Se întrebă dacă zidul bisericii s-ar fi surpat, în caz că o lua în braţe şi o săruta, aşa cum jinduia s-o facă.

— Cine a donat flori săptămână asta? întrebă, înainte ca trupul să-i poată trăda gândurile pofticioase.

În fiecare an, printre enoriaşii bisericii era pus în

circulaţie un calendar. Familiile completau câte o duminică în care aveau să aducă flori pentru altar, de obicei în cinstea unei ocazii deosebite.

Jenny privi cartea de vizită prinsă pe buchetul de gladiole stacojii.

— Familia Randall. „în amintirea dragului nostru fiu, Joe Wiley," citi ea cu voce tare.

— Joe Wiley Randall.

Cage miji ochii, cu un surâs pe buze.

— L-ai cunoscut?

— Sigur că da. Era cu câteva clase mai mare decât mine, dar ne-am zbenguit cât de cât împreună.

Îşi rezemă spatele şi mai jos, privind peste umăr la o banchetă aflată cu câteva rânduri mai în urmă.

— Vezi strana a patra, acolo? În ea stăteam împreună, Joe Wiley şi cu mine, într-o duminică dimineaţă. Când a ajuns la noi platoul de colectă, Joe Wiley şi-a lipit de fundul lui guma de mestecat. Mi s-a părut de râsul lumii. Şi lui Joe Wiley la fel. A urmărit mersul platoului prin sanctuar, pe un culoar, apoi pe celălalt. Îţi dai seama ce mutre făceau oamenii, când mâinile li se lipeau de gumă.

Jenny, cu ochi scânteietori, se aşează lângă el.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am primit o papară. Cred că şi el a încasat una.

— Nu, mă refeream la ce scrie pe cartonaş, „în amintirea lui".

— A. S-a dus în Nam.

Privi un lung moment florile.

— Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut, după ce a terminat liceul.

Jenny rămase nemişcată, fără să spună nimic, ascultând tăcerea.

— Juca baschet al dracului de bine, continuă

îngândurat Cage; apoi îşi adună umerii şi-şi feri capul, ca şi cum mânia lui Dumnezeu l-ar fi putut trăsni pentru că înjurase. Scuze. Nu poţi vorbi aşa în biserică, nu?

Jenny râse:

— Ce contează? Dumnezeu te-aude ori de câte ori spui.

Deodată, luă o mină serioasă, privindu-l iscoditor în ochi.

— Tu *crezi* în Dumnezeu, nu-i aşa, Cage?

— Da.

Nu încăpea nicio îndoială că spunea adevărul. Rareori avea chipul atât de sumbru.

— Şi, în felul meu personal, îl ador. Ştiu ce spun oamenii despre mine. Propriii mei părinţi mă consideră o oaie neagră.

— Sunt convinsă că nu cred asta. Părea să se îndoiască.

— Ce crezi *tu* despre mine?

— Că eşti un copil de pastor tipic. Cage îşi aruncă pe spate capul, râzând:

— Cam mare simplificarea, nu?

— Deloc. Când erai în creştere, făceai pe obraznicul ca să nu fii considerat puiul mamei.

— Acum am crescut, dar tot nu vreau să fiu puiul mamei.

— Nimeni nu te-ar acuza de asta, îl tachină ea, împungându-l cu degetul arătător în coapsă. Îşi retrase mâna repede. Piciorul lui era tare, la fel ca al lui Hal, şi-i amintea prea bine de muşchii duri, acoperiţi de materialul blugilor, care i se frecaseră de picioarele dezgolite.

Ca să-şi ascundă consternarea, îl întrebă:

— Mai ţii minte cum încercai să mă faci să râd când cântam în cor?

— Eu? se revoltă el indignat. În viaţa mea n-am făcut una ca asta.

— A, ba cum să nu? Făceai mutre şi te uitai cruciş. De-acolo, din spate, unde stăteai cu una din prietenele tale…

— Cu „una din prietenele mele”? Vorbeşti de parcă aş fi avut un harem.

— Şi nu aveai? Nu ai?

Ochii lui coborâră semnificativ, pornind într-o plimbare lentă peste trupul ei.

— Se găseşte întotdeauna loc pentru încă una. Vrei să completezi un formular de înscriere?

— Of! ţipă ea, sărind de pe banchetă şi răsucindu-se spre el, chipurile furioasă, cu pumnii proptiţi în şolduri, la pleacă de-aici. Am treabă.

— Mda, şi eu, răspunse Cage, ridicându-se în picioare. Tocmai am semnat un contract de concesiune pe o sută de acri din proprietatea lui Parson.

— E atât de valoroasă?

Ştia foarte puţin despre munca lui, nimic mai mult decât că avea legătură cu petrolul şi că era considerat un om de succes.

— Foarte. Suntem gata să începem forajele.

— Felicitări.

— Păstrează-le până va răzbi primul puţ.

O trase în joacă de o şuviţă răzleaţă a părului de culoare caramel, care-i scăpase din creştet. Apoi, răsucindu-se, porni cu pas vioi prin naos, spre uşa bisericii.

— Cage? îl strigă Jenny deodată.

— Mda?

Se întoarse, cu înfăţişarea lui colţuroasă şi chipeşă, bătut de vânt şi ars de soare, periculos şi depravat. Îşi ţinea degetele mari agăţate în găicile curelei. Gulerul sacoului de doc îi stătea ridicat,

încadrându-i maxilarele.

— Am uitat să te întreb de ce-ai trecut pe-aici.

Umerii îi săltară într-o mişcare vagă.

— Din niciun motiv anume. Pa, Jenny.

— Pa.

O mai privi o clipă, înainte de a-şi pune ochelarii de soare, ieşind pe uşă.

*

Jenny se chinuia să agaţe cearceaful ud pe sârma de rufe, înainte ca vântul puternic să i-l smulgă din mâini. Aşternuturile pe care le întinsese deja se umflau ca nişte vele de corabie, fâlfâind în jurul ei asemeni unor aripi gigantice.

Când prinse cu cârligul ultimul colţ şi-şi lăsă braţele să cadă epuizate, în urechi îi răsună un muget monstruos. O siluetă ameninţătoare se ridică dincolo de cearceaf, înşfăcând-o. O cuprinse în braţele sale masive, scoţând zgomote rapace, devoratoare.

Jenny ţipă uşor, dar exclamaţia ei de spaimă fu înăbuşită de îmbrăţişarea sufocantă în care fusese cuprinsă.

— Te-am speriat, nu? îi mârâi la ureche atacantul încă nevăzut, trăgând-o spre el.

— Dă-mi drumul.

— Zi „te rog”.

— Te rog!

Cage o eliberă şi privi pe după cearceaf, râzând de eforturile ei de a se descurca dintre falduri. Ca prin miracol, pânza rămăsese pe sârmă, în pofida hârjoanei lor.

— Cage Hendren, m-ai speriat de moarte!

— Ei, haide, doar ştiai că eram eu.

— Numai fiindcă mi-ai mai făcut-o şi-altă dată.

Încercă exasperată să-şi dea la o parte din ochi părul suflat de vânt. Erau nişte eforturi la fel de zadarnice ca şi acelea de a nu zâmbi. În sfârşit, pe buze-i apăru un surâs, începând să râdă împreună cu el.

— Odată şi-odată…

Lăsă ameninţarea în aer, ameninţându-l însă cu degetul. Mâna lui se repezi şi i-l prinse, capturându-l în pumn.

— Ce? Odată şi-odată ce, Jenny Fletcher?

— Odată şi-odată tot ai s-o păţeşti tu.

Cage ridică degetul ei la gură şi îl prinse cu dinţii într-o muşcătură jucăuşă, mârâind ca un canibal.

— Nu băga mâna-n foc.

Simpla vedere a propriului său deget prins între dinţii lui puternici şi albi o tulbură şi-şi dori să fi putut găsi o cale de a-şi retrage mâna fără a provoca un moment penibil. În cele din urmă, Cage o eliberă, iar Jenny făcu un pas înapoi, ca şi cum s-ar fi apropiat prea mult de un foc, fără a-şi da seama până nu începuseră flăcările s-o pârjolească.

Se întreba de ce venise Cage în ziua aceea la casa parohială, deşi vizitele lui nu mai erau nici pe departe atât de rare ca înaintea plecării lui Hal. De-atunci, Cage trecuse frecvent, cu treburi neimportante.

În mod ostentativ, făcea acele vizite ca să întrebe dacă primiseră veşti de la Hal, dar pretextele îi erau atât de jalnice, încât Jenny se întreba dacă nu cumva venea doar din consideraţie pentru părinţii lui. Dacă aşa era, gestul lui o mişca.

Făcuse câteva vizite la parohie în scopul de a-şi goli fosta cameră de toate „nimicurile” pe care-i ceruse Sarah să le scoată, deşi totul ar fi putut să fie dus cu o singură ocazie.

Apoi, venise să aducă o prăjitură pe care o

cumpărase la vânzarea F.H.A. Pentru acumulare de fonduri şi le-o oferise, ştiind că n-o putea mânca singur pe toată.

Într-o seară, poposise că să ia cu împrumut de la Bob un sablator electric, pentru a-şi lustrui maşina cu tamponul anex. Toate aceste pretexte erau destul de întemeiate, dar Jenny credea totuşi că se mai ascundea şi un alt motiv dincolo de ele.

Nu era genul lui Cage să manifeste un asemenea interes faţă de activităţile parohiei. De obicei, îşi petrecea serile prin „adăpători" locale, unde se înhăita cu muncitorii, cowboys-ii şi oamenii de afaceri – când nu era în compania vreunei femei.

Şi, cu cât petrecea mai mult timp cu el, cu atât îi plăcea mai puţin lui Jenny să se gândească la amantele lui Cage. Junghiurile de gelozie pe care le simţea erau total deplasate şi nu-şi putea imagina de ce începuseră să apară aşa deodată, ca de niciunde.

— S-a stricat uscătorul de haine? o întrebă Cage, săltând pe umăr coşul de rufe gol şi urmând-o spre uşa din spate.

— Nu, dar îmi place cum miros cearceafurile şi feţele de pernă după ce s-au uscat în aer liber.

Îi zâmbi, în timp ce-i deschidea uşa:

— Eşti incorijibilă, Jenny.

— Ştiu, demodată fără speranţă.

— Asta-mi place la tine.

Simţi din nou nevoia să ia distanţă. Când Cage stătea atât de aproape, privind-o în modul acela al lui ciudat şi pătrunzător, nu mai putea respira normal.

— Ai vrea… Ai vrea o Cola?

— Ar fi excelent.

Puse coşul la loc în spălătorie, lângă bucătărie, în timp ce Jenny se ducea la frigider. Puse cuburi de gheaţă în paharul pe care-l luase din dulăpior şi turnă

peste ele băutura efervescentă.

— Unde-s mama şi tata?

— Aveau de vizitat câţiva pacienţi la spital. Dându-şi seama că ea şi Cage erau singuri în casa mare şi veche, se simţea inexplicabil de nervoasă. Mâna îi tremura uşor, când puse paharul în faţa lui pe masă. Nu voia să rişte să-l atingă. Întotdeauna evitase atingerea lui, când era posibil, dar în ultimul timp…

Agitată, se trânti pe scaun, în faţa lui, sorbind cu sete din băutura rece. Cage o privea. Deşi nu se uita direct la el, îi simţi ochii atingând-o. De ce nu-şi pusese nimic pe sub tricoul vechi de pe ea?

Apoi, spre propria-i oroare, ca şi cum gândul la ei le smulsese o reacţie, sânii începură să i se întărească sub materialul moale.

— Jenny?

— Ce?

Tresări ca şi cum ar fi fost prinsă făcând cine ştie ce porcărie. Se simţea înfierbântată şi ameţită, cam ca în noaptea când făcuse dragoste cu Hal. Fusese îmbrăcat la fel cum era Cage acum, cu blugi şi cămaşă de bumbac, croită în stil western.

Aproape că putea simţi texturile diferite ale materialelor pe pielea dezgolită, atingerea rece a cataramei metalice înainte de a şi-o fi descheiat, dovada caldă a bărbăţiei lui, după aceea. Se foi în scaun şi-şi strânse genunchii sub masă, încercând să rămână nepăsătoare.

— Mai ştii ceva de Hal?

Scutură din cap cu tărie, atât ca răspuns la întrebarea lui, cât şi pentru a nega senzaţiile ce se răzvrăteau în ea.

— Nimic de la ultima carte poştală, datată cu o lună în urmă. Crezi că ar trebui să înţelegem ceva din asta?

— Da.

Capul îi sări în sus, dar Cage zâmbea.

— Că totul e O.K.

— Nici o veste, înseamnă veşti bune.

— Cam aşa ceva.

— Bob şi Sarah salvează aparentele, dar sunt îngrijoraţi. Nu crezuserăm că va trebui să intre în interiorul ţării, mai departe de graniţă. Până acum, ne aşteptam să fie deja în drum spre casă.

— Poate că e, dar încă n-a avut posibilitatea să ne anunţe.

— Poate.

Suferea, în mod egoist, pentru că de cele câteva ori când Hal le scrisese, mesajele lui fuseseră adresate tuturor la un loc. Pusese accentul pe faptul că în Monterico condiţiile erau dificile, dar că el era bine şi în siguranţă. Nu inclusese nici un cuvânt personal pentru ea. Propria lui logodnică. Era caracteristic aşa ceva pentru un om îndrăgostit, mai ales după cele întâmplate în noaptea dinaintea plecării lui?

— Ţi-e dor de el? o întrebă Cage încet.

— Îngrozitor.

Ridică ochii spre ai lui, dar şi-i coborî aproape imediat. Nu putea minţi, când privea în ochii aceia căprui-roşiatic. Nu putea nici măcar să deformeze adevărul. Îi era dor de Hal, dar nu „îngrozitor”, nu aşa cum se aşteptase, nici cum ar fi trebuit. Într-un fel, era uşurată că nu-l mai avea permanent prin preajmă. Şi nu era cât se poate de ciudat?

Acum, după ce se culcase cu el, nu-l mai dorea? În ce hal de depravare decăzuse?

O, jinduia nespus să mai cunoască din nou acel gen de bucurie totală, indescriptibilul extaz fizic, dar nu era deosebit de nerăbdătoare să-l revadă pe Hal. Poate fiindcă încă mai era supărată pe el pentru că

plecase fără a-şi lua rămas bun de la ea. Cel puţin, ăsta era răspunsul pe care şi-l dădea singură. N-o mulţumea, dar altul nu avea.

— Va fi bine. Hal iese întotdeauna din orice încurcătură, mirosind ca un trandafir.

Cage se rezemă de spătar, înclinând scaunul în echilibru pe picioarele dinapoi.

— Locuia mai încolo pe alee o familie… cu mult timp înainte de a fi venit tu la noi. Eu aveam cam doisprezece ani; Hal, vreo opt, nouă. Biata lor fiică era extrem de supraponderală. Obeză. Toţi colegii de şcoală o porecleau Tancul, Grasa, Purcica, urâţenii din astea. Un grup de bătăuşi îşi făcuseră obiceiul s-o aştepte la colţ, ca să râdă şi să fluiere când trecea în drum spre casă.

Tonul glasului său o legăna pe Jenny. Era profund, o idee cam gâjâit, ca şi cum pe coardele vocale i s-ar fi adunat nisip din vestul Texasului. În timp ce vorbea, degetele-i lunecau alene în sus şi-n jos pe paharul umezit de aburii condensaţi. Firele de păr ale falangelor păreau foarte blonde în contrast cu mâna bronzată. Curios, nu observase până acum. Felul degetelor lui de a mângâia paharul era hipnotizator şi îşi putea închipui…

— Într-o zi, Hal venea spre casă împreună cu ea şi s-a repezit la golani, când au început s-o facă-n toate felurile. S-a ales cu nasul plin de sânge, un ochi învineţit şi buza spartă, pentru eforturile de a o apăra. Dar, în seara aia, mama şi tata l-au elogiat ca pe un erou, pentru că înfruntase un duşman mai puternic ca el. Mama i-a dat porţie dublă la desert. Tata a făcut o analogie între fapta bună a lui Hal şi lupta tânărului David cu Goliat. Eu mi-am zis, ce naiba, dacă numai de-atâta e nevoie ca să fie fericiţi, sunt şi eu în stare. Ştiam să mă bat, ba încă mult mai bine decât Hal. Aşa

că, a doua zi, i-am aşteptat pe haidamacii ăia după garaj. Aveam două socoteli de reglat cu el. Una, pentru că-mi bătuseră fratele mai mic. Cealaltă, pentru că-şi băteau joc de biata fată.

— Şi ce-ai făcut?

— Nu-şi mai încăpeau în piele, când au venit în fugă pe alee, râzând. Eu am ieşit de după garaj şi i-am trântit unuia în mutră capacul unei lăzi de gunoi. I-am rupt nasul. Pe urmă, mi-am înfipt pumnul în burta altuia, de i s-a tăiat respiraţia. Unuia i-am tras un şut în… unde-i doare pe băieţi.

Jenny zâmbi, împotriva propriei voinţei, şi-şi feri faţa care roşise. Apoi, ridică din nou ochii spre el.

— Şi pe urmă?

— Mă aşteptam la acelaşi gen de laude cum primise Hal în seara dinainte.

Un zâmbet amar îi strâmbă gura senzuală, în timp ce clătina din cap.

— M-au trimis în camera mea, nemâncat, mi-au tras un perdaf usturător, o mamă de bătaie şi o suspendare a banilor de buzunar şi a bicicletei, pentru două săptămâni.

Picioarele din faţă ale scaunului se trântiră pe podea, cu un sunet categoric comparabil cu finalul povestirii.

— Vezi, deci, Jenny, dacă eu aş fi plecat în misiunea asta din America Centrală, aş fi fost etichetat ca un scandalagiu pescuitor în ape tulburi, care nu caută decât o încăierare straşnică. Dar Hal, Hal e considerat un sfânt.

Fără a se gândi o clipă, Jenny îşi repezi mâna – peste masă, spre a şi-o depune pe a lui.

— Îmi pare atât de rău, Cage. Ştiu că te doare.

Mâna lui o acoperi automat pe cea care i-o strângea pe cealaltă, fulgerând-o cu ochii. În

adâncurile de smarald luceau lacrimi de simpatie.

— Jenny? Am venit acasă. Unde eşti?

Soţii Hendren intrau pe uşa din faţă. Cage şi Jenny rămaseră captivaţi unul de altul, desprinzându-şi mâinile şi ochii doar cu câteva clipe înainte ca părinţii lui să năvălească în bucătărie.

— A, aici erau. Bună, Cage.

Jenny sări de pe scaun, oferindu-le bătrânilor răcoritoare sau cafea. Cage se ridică şi el în picioare.

— Trebuie să plec. Trecusem doar să văd dacă aţi mai primit ceva de la Hal. Mai vin eu. Salut.

Nu avea niciun rost să prelungească vizita. *Dorise* să întrebe despre Hal, dar principalul motiv pentru care venise la casa parohială fusese acela de a o vedea pe Jenny.

O văzuse.

Îl atinsese.

Efectiv, întinsese mâna şi îl atinsese.

Se simţise bine.

*

Jenny se aplecă să pună o pungă cu târguieli pe bancheta din spate a maşinii. Soţii Hendren îi dăruiseră autoturismul economic şi compact când absolvise la T.C.U. Un şuierat lung, ca un urlet de lup, o făcu să se răsucească repede, atât de grăbită, încât aproape se lovi la cap.

Cage stătea călare pe o motocicletă cu înfăţişare feroce, având pe chip o expresie potrivită cu şuieratul. O cască neagră, lucitoare, i se legăna în mână. Purta o cămaşă albastră de chambray, cu mânecile smulse. Fie că vântul îi scosese toţi nasturii din butoniere, fie şi-i lăsase el descheiaţi, neglijent, în orice caz, singurul lucru care-l salva de indecenţă – şi

doar la limită – era faptul că poalele cămăşii erau vârâte în pantaloni.

Nu avea nimic decent.

O basma roşie, decolorată, îi stătea înnodată la gât. Arăta ca un bandit. Îngerii iadului l-ar fi primit cu braţele deschise, probabil alegându-l imediat preşedinte.

Jenny era intrigată de reţeaua firelor dese de păr blond-deschis care-i acopereau pieptul. Se răsfirau peste muşchii pectorali şi se îngustau spre acea panglică mătăsoasă de păr care-i străbătea abdomenul pe mijloc. Îi fu greu să-şi smulgă ochii dinspremarginea ispititoare a acelei piei bronzate, cu stratul aspru de păr masculin.

— Nu eşti prea drăguţ, îl dojeni ea fără sinceritate.

— Mulţam, coniţă.

Jenny râse.

— Nici tu nu prea eşti, ripostă Cage.

— Ce-am făcut eu, care să nu fie drăguţ?

— Ţi-ai pus o pereche de nădragi care pot inflama imaginaţia unui bărbat.

Privindu-se, Jenny replică:

— Numai pe-a unor bărbaţi. Pe cei cu mintea-n şanţ.

— Hm. Presupun că de mine e vorba.

— Cine se simte cu musca pe căciulă... Azi nu m-a mai fluierat niciunul.

— Înseamnă că niciunul nu te-a mai surprins aplecându-te.

Îi aruncă o privire acidă.

— Obsedatule!

— Mă mândresc cu asta.

Proptindu-şi mâinile în şolduri, îl întrebă pe un ton poruncitor:

— Dacă eu aş veni pe la spate şi te-aş fluiera aşa?

— Te-aş trage în tufe.

— Eşti incorijibil.

— Mi s-a mai spus.

Când zâmbi, dinţii îi străluciră puternic în soare. Încordându-şi mâinile pe ghidonul motocicletei, se aplecă uşor înainte. Muşchii braţelor i se umflau, iar Jenny îi putu observa venele groase de sub pielea întinsă.

— Vii la o plimbare cu mine? Desprinzându-şi ochii de el, Jenny trânti cu putere portiera din spate şi o deschise pe cea de lângă volan.

— O plimbare? Eşti nebun, declară ea, cu o privire piezişă spre motocicletă.

— M-m. Doar incorijibil.

Jenny se strâmbă la el, făcând să i se lărgească zâmbetul.

— Haide, Jenny. O să fie trăsnet.

— Nicio şansă. Nu mă urc eu pe chestia aia.

— De ce?

— N-am încredere cum conduci.

Cage hohoti scurt, ca un lătrat.

— Sunt perfect treaz.

— Mare minune.

Fu rândul lui să se strâmbe.

Jenny continuă:

— Am mai mers cu tine, cu maşina, riscându-mi viaţa şi oasele la fiecare milă. Până şi poliţiştii de la circulaţie te salută când vâjâi pe-alături. Ştiu că n-au nicio şansă să te-ajungă.

Cage ridică din umeri, punând în mişcare tot felul de muşchi.

— Ei, da, îmi place viteza. Nu risc nimic.

— Nici eu. Nu, mulţumesc, încheie ea

politicoasă, aşezându-se la volanul maşinii. În plus, se topeşte îngheţata, adăugă prin fereastră, în timp ce pornea motorul.

Cage o urmă până acasă, dându-i târcoale cu motocicleta, făcând-o să frâneze şi să pornească smucit de vreo zece ori, într-un efort de a nu se ciocni de el. Zâmbea larg pe sub vizorul fumuriu al căştii. Prin parbriz, Jenny încerca să pară severă şi dezaprobatoare, dar, când ajunseră la casa parohială, se prăpădea de râs.

— Vezi? întrebă el, parcând motocicleta lângă maşină şi scoţându-şi casca. Absolut nevătămat. Hai cu mine la o plimbare.

Soarele îi lumina părul exact în unghiul ideal, făcându-l să aibă culoarea grâului copt. Printre genele dese, cu vârfuri aurii, ochii săi o priveau stăruitori. Jenny ezită, cu punga de cumpărături tot mai grea în braţe.

— Când ai făcut ultima oară ceva spontan? o întrebă el, ispititor.

În noaptea când l-am sedus pe Hal.

Dar nici nu voia să se gândească la Hal. Lipsea de zece săptămâni. Cage vizita adesea parohia. Mereu apărea pe neanunţate, ca azi, în parcarea băcăniei. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ar fi putut să jure că o urmărea.

— Nu pot, zău, se eschivă Jenny.

— Ba, zău că poţi. Grăbeşte-te. Te-ajut să pui îngheţata la rece.

N-avea cum să-l contrazică. Târguielile fură depozitate în cămară şi frigider, expeditiv, şi, întrucât Bob şi Sarah nu erau acasă, Jenny nu mai avea nicio şansă. Cage ştia exact cum să adulmece prada slabă şi s-o doboare.

— Te rog frumos, îi ceru el, îndoindu-şi

genunchii pentru a-şi coborî faţa la nivelul ei; ridurile din jurul gurii i se adânciră în forma unor gropiţe care ar fi trebuit să fie interzise ca pericol public. Cu zahăr pe deasupra.

— Of, bine, capitulă Jenny, cu un oftat nervos.

De fapt, inima îi bubuia de nerăbdare.

O apucă strâns de braţ şi o târî afară înainte de a apuca să se răzgândească.

— Am chiar şi o cască pentru tine.

I-o puse pe cap şi-şi duse mâinile sub bărbia ei ca să închidă cureluşa. Un moment, o clipă doar, ochii li se întâlniră. O atinse pe obraz. Dar, înainte ca Jenny să poată determina precis ce însemna licărul din ochii lui, momentul trecu şi el începu s-o înveţe cum să stea pe motocicletă.

Când fu postată pe şaua capitonată, Cage îşi trecu un picior pe deasupra, spunând:

— Acum, cuprinde-mă cu braţele.

Jenny ezită, după care îşi petrecu uşor braţele pe după mijlocul lui. Când mâinile îi intrară în contact cu torsul său gol, părul aspru gâdilându-i încheieturile, şi le smulse;

— Scuză-mă, murmură ea, de parcă s-ar fi ciocnit de un străin în lift. Inima-i bătea dureros în coaste.

— Nu-i nimic.

Cage îi luă mâinile şi i le împreună deasupra taliei sale, apăsându-le pe piele.

— Trebuie să te ţii bine.

Lui Jenny i se învârtea capul. Gâtul i se uscase. Dacă nu s-ar fi temut să nu ameţească şi să cadă, poate, ar fi închis ochii, când motorul porni şi Cage începu să conducă motocicleta în lungul străzii. Îşi ţinu mâinile perfect nemişcate, deşi simţea nevoia nebunească de a-i răsfira cu degetele părul de pe piept

şi a-i frământa muşchii tari.

— Cum îţi place pân-acum? strigă el peste umăr.

Trecând peste sfiala iniţială, îi putu răspunde cu sinceritate:

— Enorm!

Vântul fierbinte îi biciuia fără milă, când trecură de marginea oraşului, iar Cage ambala motorul la maximum. Goneau pe şosea, cu precizia unui bondar în zbor drept. Era ceva teribil de excitant în faptul de a avea doar cele două roţi ale motocicletei între ea şi caldarâmul care alerga pe dedesubt. Motorul îşi transmitea trepidaţiile prin coapsele ei, prin mijloc, prin sâni. Vibraţia aceea constantă îi stârnea fiori.

Cage coti de pe şosea, pe un drum îngust, asfaltat, intrând în cele din urmă pe o poartă. Casa din capătul pantei line, pe întinderea altminteri plată, era de un stil victorian autentic. În curtea îngrădită fuseseră plantaţi arbuşti pitici şi iarbă, în umbra unei diversităţi de copaci. Veranda din faţă, cuprinzând trei laturi ale casei, era ferită de soare sub balcoanele etajului întâi. O cupolă în formă de ceapă domina un colt din faţă. Construcţia, ca dintr-un album, era zugrăvită în culoarea nisipului, accentuată cu un brâu de ardezie ruginie.

Într-o latură se afla un garaj. Jenny observă parcat acolo *Corvette*-ul, împreună cu un sortiment de alte vehicule. Dincolo de garaj se vedea un grajd. Câţiva cai păşteau pe pajiştea din spate.

— Asta e casa mea, spuse Cage simplu.

Opri motocicleta şi stinse motorul. O lăsă pe Jenny să coboare înaintea lui. Fata privi spre casă, în timp ce-şi scotea casca de pe cap.

— Aici locuieşti?

— Mhm. De doi ani.

— N-am ştiut niciodată unde stai. Niciodată nu ne-ai invitat aici.

Se întoarse spre el:

— De ce, Cage?

— Nu voiam să fiu refuzat. Ai mei consideră bârlogul ăsta o nedreptate, nici n-ar pune piciorul înăuntru. Hal probabil n-ar veni nici el, fiindcă ar şti că ei nu sunt de acord. Mi s-a părut mai simplu să nu vă chem, simplificând situaţia tuturor.

— Dar eu?

— Ai fi venit?

— Cred că da.

Dar niciunul din ei n-o credea.

— Acum eşti aici. Vrei să vezi interiorul?

O întrebase cu umilinţă. Cu tot teribilismul lui, părea extrem de vulnerabil. De astă dată, Jenny nu mai ezită. Dorea foarte mult să-i viziteze casa.

— Te rog. Putem intra?

Gura lui Cage se lărgi într-un zâmbet vesel şi o conduse pe treptele de la intrare.

— Casa a fost clădită chiar la începutul secolului. A trecut prin mâinile mai multor proprietari, fiecare lăsând-o să se deterioreze şi mai mult. Când am cumpărat-o eu, era dărăpănată de-a binelea. Ceea ce voiam cu adevărat era pământul proprietăţii şi mă gândeam să demolez casa şi să încep cu ceva scund, întins şi contemporan. Dar casa a început să se ataşeze de mine. Părea să-i fie locul aici, aşa că m-am hotărât s-o las. Şi am renovat-o.

Era foarte puţin spus.

— E fermecătoare, observă Jenny, în timp ce hoinăreau prin camerele înalte, spaţioase şi însorite.

Cage decorase simplu interiorul, zugrăvind şi vopsind totul în alb-crem, pereţii, obloanele, lemnăria, draperiile care despărţeau holul central de salon, într-o

parte, şi de sufrageria rotundă, vis-à-vis. Podelele de stejar erau lustruite, purtând o patină uşoară. Mobilierul, punând accentul pe confort, combina plăcut vechiul şi noul, cu bun gust şi bine aranjat.

Bucătăria era o minune din epoca spaţială, dar toate instalaţiile modeme erau ascunse cu pricepere după o faţadă de farmec secular. Etajul se lăuda cu trei dormitoare. Numai unul fusese restaurat complet.

Din uşă, Jenny studie camera în care dormea Cage. Decorată în culorile deşertului, de nisip şi sienna, se asorta cu părul lui blond-prăfos. Patul masiv era acoperit cu o cuvertura din piele de căprioară, în formă neregulată, fără tiv, ce părea moale ca untul. Printr-o uşă de legătură, întrezări o baie luxoasă, cu o fereastră cât peretele, dispusă fără pudoare deasupra enormei căzi.

Cage îi remarcă direcţia privirii.

— Îmi place să mă lăfăi în apă, admirând peisajul. De aici, asfinţitul se vede spectaculos.

Vorbea cu gura aproape de urechea ei, destul de aproape pentru ca respiraţia sa caldă să-i înfoaie părul.

— Sau, noaptea, când e lună plină şi stele, e o privelişte năucitoare.

Jenny se simţea atrasă hipnotic de el şi se îndepărtă, zbuciumată.

— Ţi se potriveşte casa asta, Cage. La început, n-am crezut, dar, în mod straniu, e pe măsura ta.

Păru să-i placă declaraţia.

— Hai să vezi piscina.

O conduse pe scări până în spate, printr-o „verandă-dormitor” închisă, până în curtea pietruită cu gresie. Era o orgie de culori. În urne de teracotă creşteau mănunchiuri de geraniu cu flori roşii. Într-un colţ, o grădină de cactuşi îşi etalau bobocii galbeni şi

trandafirii. Tufe de salvie argintie, cu florile lor purpurii, de se înşirau pe lângă gard. Bazinul era adânc şi albastru ca safirul.

— Doamne, şopti ea.

— Faci o baie?

— N-am costum.

— Facem o baie?

Întrebarea lui răguşită era încărcată de insinuări, subtilă şi seducătoare, dar de o claritate neîndoielnică.

Înlăuntrul lui Jenny, totul încremeni. Sângele încetă să-i mai circule prin trup, căci inima i se oprise din bătut. Picioarele încetară s-o mai asculte. Nu mai putea nici măcar să clipească, atât de captivată era de privirea lui chihlimbarie şi intensă, de senzualitatea îmbătătoare a invitaţiei.

Era de negândit, evident.

Şi, totuşi, se gândi oricum.

Iar gândurile, transformându-i mintea în caleidoscop, o făcură să-i crească temperatura. Parcă şi *vedea imaginea* amândurora *goi,* cu soarele scăldându-le pielea descoperită, cu vântul uscat formând vârtejuri în jur. Cage, gol, cu pielea sa ca pâinea prăjită, presărată cu părul acela fin, şaten-auriu. Şi ea însăşi, dezgolindu-se cu sfială în faţa bărbatului.

Fantezia o făcea să-i lase gura apă.

Se văzu atingându-l, îşi văzu mâinile lunecând peste braţele lui suple şi dezgolite, vârfurile degetelor urmărindu-i venele vizibile pe sub piele, îşi văzu degetele răsfirându-i blana moale de pe piept.

Îl văzu pe el atingând-o, îi văzu mâinile puternice apropiindu-se încet să-i mângâie sânii şi sfârcurile îndurerate, pentru a-i coborî peste pântec spre coapse, să-i atingă…

— Trebuie să plec.

Se răsuci şi aproape o luă la fugă prin curte şi prin casă, ca şi cum ar fi mânat-o diavolul din urmă. Cage nu avea coadă bifurcată şi coarne, dar comparaţia nu era tocmai nepotrivită.

O ajunse pe verandă, iar Jenny aşteptă ţeapănă lângă el în timp ce încuia la loc uşa casei. Când o luă de braţ ca s-o conducă pe trepte, se feri de atingerea lui.

— S-a-ntâmplat ceva, Jenny?

— Nu, nu, fireşte că nu, răspunse ea, umezindu-şi buzele uscate cu o mişcare nervoasă a limbii, îmi place casa ta.

De ce se purta aşa? Cage nu i-ar fi făcut niciun rău. Îl cunoştea de ani de zile, locuise în aceeaşi casă cu el, vara când venea în vacantă de la colegiu.

Atunci de ce acum i se părea dintr-o dată un străin şi totuşi un om pe care-l cunoştea măi bine decât pe oricare altul de pe pământ? În faţa lui Cage nu-şi deschisese inima aşa cum făcuse cu Hal, în timpul conversaţiilor lor liniştite. Şi, totuşi, se simţea înrudită cu acest om, mai presus de orice logică sau explicaţie. De ce?

În trup îi clocoteau sentimente contradictorii faţă de el. Toate erau atât de străine, atât de sexuale. Dar, în chip miraculos şi iritant, peste măsură de normale.

— O.K., ţi-ai făcut iniţierea, spuse el, sărind pe motocicletă, după ce se aşezase şi Jenny. Ţine-te bine, fetiţo.

— Cage!

Aceasta fu ultima respiraţie pe care reuşi s-o tragă complet. Motocicleta se năpusti pe şosea până Când peisajul în jur se pierdu ca în ceaţă. Ţinându-se pe viaţă şi pe moarte, se agăţa de el, fără s-o mai

timoreze întinderea palmelor peste abdomenul lui Cage şi pieptul lipit de spatele său. Coapsele ei îi cuprindeau şoldurile şi-şi proptea. Bărbia pe umărul lui.

Când ajunseră pe strada casei parohiale, Cage încetini considerabil, dar sări peste bordură şi începu să treacă în slalom printre duzii pe care cineva cu spirit civic îi sădise acolo cu trei decenii în urmă. Nu trecea niciun pieton, aşa că erau în siguranţă, dar Jenny ţipă:

— Ai înnebunit, Cage Hendren!

Gâfâiau de râs când frânară pe aleea parohiei, iar Cage opri motorul.

— Mai vii şi mâine? întrebă el, peste umăr.

Jenny descălecă, iar genunchii aproape i se înmuiară sub trup. Emoţia îi răpise echilibrul şi avu nevoie de un moment pentru a şi-l regăsi, ţinându-se de umărul lui.

— Nu, nici pomeneală. Ultimul drum a fost o sfidare aruncată morţii.

Avea obrajii roşii, iar ochii verzi îi străluceau. Cage n-o văzuse niciodată zâmbind astfel. Se terminase cu conservatoarea mască după care se ascundea. Jenny avea o fire aventuroasă, trăsătură pe care i-o vedea apărând pentru prima dată.

Se dădu jos de pe motocicletă şi-şi scoase casca.

— Ai să-i prinzi pasiunea destul de curând.

O ajută să-şi scoată şi ea casca, părând cel mai firesc lucru din lume să-şi strecoare degetele prin părul ei încâlcit.

— Data viitoare, spargem zidul sonic.

O cuprinse cu braţul pe după umeri. Cu genunchii încă moi, Jenny se sprijini de el, apucându-l de talie. Porniră împreună, clătinându-se, spre uşa din spate.

Se deschise. Bob ieşi pe trepte. Îi privi acuzator,

mai întâi pe Cage, apoi pe Jenny. Expresia lui cruntă îi opri brusc în loc.

— Tată? Bob? întrebară amândoi într-un glas. J Dar ştiau deja.

— Fiul meu a murit.

Capitolul 4

— Jenny?

Şoapta insistentă a lui Cage nu primi niciun răspuns.

— Jenny, te rog, nu plânge. Să-i spun stewardesei să-ţi aducă ceva?

Clătină din cap, coborându-şi şerveţelul umed de la ochi.

— Nu, mulţumesc, Cage. Mi-e bine.

Dar nu-i era deloc bine. Nu-i mai fusese bine niciun moment, de ieri după-amiază, când Bob Hendren le spusese că Hal fusese împuşcat de un pluton de execuţie, în Monterico.

— De ce naiba m-oi fi lăsat dus cu vorba să te iau şi pe tine, nu ştiu, îşi reproşă Cage înverşunat.

— Trebuia s-o fac, stărui ea, continuând să-şi tamponeze ochii roşii şi umflaţi şi să se şteargă la nas.

— Mă tem că va fi un calvar care nu va reuşi decât să-ţi îngreuneze şi mai mult situaţia.

— Ba nu. Pur şi simplu nu puteam sta acasă, aşteptând. Trebuia să vin cu tine, altfel îmi ieşeam din minţi.

Pe-asta o putea înţelege. Era o călătorie îngrozitoare, să meargă în Monterico pentru a

identifica trupul lui Hal şi a-i organiza transportul înapoi în Statele Unite. Îi aşteptau munţi de hârţoage ale Departamentului de Stat S.U.A. Care trebuiau să fie rezolvate, fără a mai vorbi de negocierile chinuitoare cu irascibila juntă militară din Monterico. Dar era incomparabil mai uşor să se lupte cu toate astea, decât să stea acasă, asistând la infernala suferinţă a soţilor Hendren.

— Jenny, unde-ai fost? ţipase Sarah; întinsese ambele braţe în direcţia ei, când Jenny năvălise în livingul casei parohiale, după ce Bob le dăduse ei şi lui Cage vestea. Maşina ta era aici... te-am căutat peste tot... O, Jenny!

Sarah se prăbuşise la pieptul ei, suspinând de i se sfâşia inima. Cage se aşează pe canapea, cu genunchii larg desfăcuţi şi capul în piept, privind podeaua printre ghete. Nimeni nu-l consola pentru pierderea fratelui său. Putea nici să nu fi fost acolo, cu excepţia privirilor acuzatoare pe care le arunca Bob spre cele două căşti de motociclism pe care Cage le lăsase să cadă pe podea, când se repeziseră în casă.

Jenny mângâie părul şaten-deschis ai lui Sarah.

— Îmi cer iertare că n-am fost aici. Am... Cage şi cu mine am făcut o plimbare cu motocicleta.

— Ai fost cu Cage? sări în sus capul lui Sarah, întorcând ochii spre el. Parcă existenţa lui ar fi surprins-o peste măsură, ca şi cum nu l-ar mai fi văzut în viaţa ei.

— Cum aţi aflat despre Hal, mamă? întrebă el încet.

Sarah părea să fi căzut pradă unei toropeli. Avea o expresie mată, cu pielea păstoasă.

Bob le povesti puţinul pe care-l ştiau.

— A telefonat un reprezentant al Departamentului de Stat, acum vreo jumătate de oră.

Dintr-o dată, pastorul părea cumplit de bătrân. Umerii îi căzuseră, reducându-i silueta la aceea a unui moşneag. Pielea de sub bărbie îi atârna fleşcăită şi tremurătoare, pentru prima oară. Nu mai avea ochii la fel de limpezi şi de vii ca de obicei. Glasul, care din amvon suna impresionant şi plin de convingere, îi tremura jalnic.

— Se pare că bandiţii ăia fascişti care au luat puterea acolo, n-au agreat intervenţia lui Hal. El şi membrii grupului său au fost arestaţi, împreună cu câţiva dintre rebelii pe care voiau să-i salveze. Cu toţii au fost…

Aruncă o privire compătimitoare spre Sarah, atenuând ceea ce-i spusese funcţionarul de la guvern.

— … ucişi. Autorităţile noastre emit un protest oficial.

— Fiul nostru a murit! se văită Sarah. La ce mai folosesc protestele? Nimic nu ni-l va mai aduce pe Hal înapoi.

Jenny încuviinţase în tăcere. Cele două femei se agăţaseră una de alta în tot restul serii, plângând, jeluindu-se. Vestea se răspândise prin congregaţia bisericii. Începuseră să sosească enoriaşii, umplând odăile mari ale casei parohiale cu condoleanţe şi bucătăria cu mâncare. Telefonul sunase neîncetat. O dată, Jenny îşi ridicase privirea, pentru a-l vedea pe Cage vorbind. La un moment dat, acesta se dusese acasă! să se schimbe. Acum purta o pereche de pantaloni croiţi pe măsură, o cămaşă sport şi un sacou. În timp ce-şi asculta interlocutorul, îşi freca ochii cu degetul mare şi cel arătător. Aşa cum stătea rezemat de perete, părea frânt de oboseală. Şi de tristeţe.

Jenny nici măcar nu apucase să urce la etaj atâta timp cât să se pieptene, după goana nebunească pe motocicleta lui Cage. Dar nimeni nu părea să-i

observe ţinuta în neorânduială. Toţi se mişcau ca nişte roboţi, efectuând fără interes acţiunile celor vii. Nu le venea să creadă că prezenţa lui Hal de viaţa lor fusese într-adevăr smulsă într-un mod atât de crud, de violent şi de ireversibil.

— Pari extenuată.

Jenny se întoarse dinspre ceaşca de cafea pe care o turna, pentru a-l găsi pe Cage stând în spatele ei.

— Ai mâncat ceva?

Farfuriile aduse de membrii parohiei stăteau în şir pe bufetele din bucătărie. N-o tentau deloc pe Jenny, însăşi ideea de a mânca dezgustând-o.

— Nu. Nu vreau nimic. Dar tu?

— Cred că nici mie nu mi-e foame.

— Serios, ar trebui să mâncăm ceva, remarcă Bob, venind lângă ei. Sarah se ţinea de braţul lui şi o ajută să se aşeze într-un fotoliu.

— A telefonat un om numit Whithers, de la Departamentul de Stat, tată, îi informă Cage. Mâine plec acolo să însoţesc trupul lui Hal înapoi.

Sarah scânci şi-şi apăsă cu degetele buzele strânse. Cage o privi trist.

— Acest Whithers mă aşteaptă în Mexico City. Va veni cu mine şi sperăm să taie o parte din banda roşie care, după toate şansele, o să mă aştepte. Vă telefonez de cum aflu ceva, ca să puteţi face pregătirile de înmormântare.

Sarah îşi împreună braţele pe masă, se rezemă cu capul pe ele şi începu din nou să plângă.

— Vin şi eu cu tine, Cage.

Jenny îşi exprimase calm intenţia. Reacţia soţilor Hendren faţă de anunţul ei nu fusese la fel de calmă. Dar se hotărâse, iar ei erau prea distruşi ca s-o mai contrazică.

Ea şi Cage plecaseră în zorii zilei, mergând cu maşina până la El Paso ca să prindă avionul de Mexico City, aceeaşi cursă pe care o luase Hal, cu aproape trei luni în urmă. Acum, Cage stătea lângă ea. Deşi pe rândul lor era un loc liber, se aşezase la mijloc, alături, ca pentru a o ocroti de restul lumii. Când şerveţelul începu să se zdrenţuiască, îi dădu o batistă din buzunarul de la piept la hainei sale sport.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, Jenny. Nu suport să te văd plângând.

— Mă simt atât de vinovată.

— Vinovată? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

Jenny îşi agită mâinile neputincioasă, revenind cu privirea spre vidul din afara ferestrei avionului.

— Nu ştiu. Dintr-un milion de motive. Pentru că m-am supărat pe el când a plecat. Pentru că am fost furioasă şi lezată fiindcă nu mi-a trimis o carte poştală numai pentru mine. Aiureli, prostii din astea.

— Oricine se simte vinovat de asemenea fleacuri, când moare cineva. E firesc.

— Da, dar... mă simt vinovată pentru că... trăiesc.

Întoarse capul, privindu-l cu ochii strălucind de lacrimi.

— Pentru că m-am simţit atât de bine cu tine ieri, când Hal era deja mort.

Ceva dur şi dureros îl înjunghia pe Cage în piept. Aceeaşi vinovăţie îl chinuia şi pe el, dar nu voia să-i spună.

O cuprinse cu braţul şi o strânse la piept. Cu cealaltă mână, începu să-i răsfire blând părul, în timp ce Jenny îşi ţinea capul pe umărul lui.

— Nu trebuie să te simţi vinovată pentru că

trăieşti. Hal n-ar dori asta. El singur a hotărât ce să facă. Cunoştea riscurile. Şi le-a asumat.

Cage nu voia să fie conştient de plăcerea senzaţiei trupului ei în braţele lui. Dar n-avea încotro. De nenumărate ori dorise s-o îmbrăţişeze. Detesta motivul pentru care acum i se dădea posibilitatea s-o facă. Pe de altă parte, era om. Nu putea ignora plăcerea pură de a-i simţi trupul mic şi fin îndesat într-al lui.

De ce trebuise Hal să moară? La naiba, *de ce*? Cage voise c-o cucerească pe Jenny printr-o luptă cinstită. Nu găsea nicio victorie în a o avea dintr-o dată disponibilă, în urma morţii fratelui său. Oare propria ei vinovăţie avea să fie următorul obstacol pe care trebuia să-l învingă?

— De ce te supăraseşi pe Hal când a plecat?! Se răzgândise şi regreta ceea ce se întâmplase în noaptea aceea? O, rogu-te, nu. Putea primi un răspuns pe care nu dorea să-l audă, dar trebuia s-o întrebe.

Jenny ezită atât de mult timp, încât Cage începu să creadă că n-avea să-i răspundă. Apoi, vorbi; întretăiat:

— În noaptea dinaintea plecării lui, s-a întâmplat ceva care ne-a apropiat foarte mult. Credeam că a schimbat totul. Dar, a doua zi dimineaţă, el a plecat fără să-şi ia măcar un rămas-bun de la mine, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Fiindcă nu lui Hal i se întâmplase.

— Aproape că mă aşteptasem să-şi contramandeze călătoria.

Oftă, iar Cage îi simţi sânii dilataţi de respiraţia adâncă.

— Cum n-a făcut-o, m-am simţit părăsită. În adâncul sufletului, nu crezusem cu adevărat că sentimentele mele erau mai importante pentru el

decât misiunea, dar…

Cage voise cu disperare să ştie ce gândise şi simţise în dimineaţa aceea. Privind-o peste masă, la micul dejun, prin minte i se învălmăşiseră mii de întrebări, dar nu-i putuse pune niciuna din ele. Fusese silit să tacă, din cauza propriei lui trădări.

Dorise s-o întrebe: „Te simţi bine?” „Te-a durut?” „Jenny, doar mi-am imaginat cât de bine era, sau a fost într-adevăr atât de minunat?” „S-a întâmplat în realitate, n-a fost numai un vis fantastic?”

Şi încă nu ştia răspunsurile la toate aceste întrebări. Dar, indiferent care erau, răspunsurile îi aparţineau lui Hal, nu sieşi. Fusese lezată de aparenta nepăsare a lui, după ce făcuseră dragoste pentru prima oară. Nu putea înţelege cum fusese în stare să plece astfel, dacă însemnase ceva pentru el. Hal nu merita furia ei. Dar era şi inocentă în acelaşi timp. Exista numai un singur vinovat, iar acela era el.

Ar fi trebuit să-i spună acum, să-i explice că Hal nu fusese indiferent la dragostea lor, fiindcă nu el o făcuse? Asta ar fi absolvit-o de vinovăţia care o chinuia acum. Să-i spună?

Nu. Doamne Dumnezeule, nu. Avea de înfruntat realitatea morţii lui Hal. Cum ar fi înfruntat dezvăluirea că făcuse dragoste cu un alt bărbat? Cum şi-ar fi putut ierta o femeie una ca asta? Cum l-ar fi putut ierta vreodată pe bărbatul care o amăgise?

Probabil că Jenny îi simţea încordarea braţelor, căci se ridică deodată, retrăgându-se.

— N-ar trebui să te bat la cap cu toate astea. Sunt sigură că viaţa mea personală nu te interesează deloc.

O, ba cum să nu! Cândva, fuseseră pe cât de apropiaţi pot fi între ei doi oameni. Numai că ea n-o ştia. Nu ştia că îi mângâiase pielea până când fineţea

acesteia i se întipărise în palme şi degete, îi cunoştea forma sânilor şi felul cum se simţeau sub buzele şi limba lui. Sunetele pe care le scotea ea în chinurile pasiunii îi erau la fel de familiare ca ale lui proprii, căci mintea sa le reluase la nesfârşit, ca pe o bandă de magnetofon, când era singur, noaptea în pat, gândindu-se la ea.

Şi era convins că niciun bărbat, nici măcar fratele lui, nu o sărutase vreodată atât de intim ca el. Nimeni nu-i cunoştea gustul aşa cum i-l ştia el. Brusc, se reculese. Ce naiba făcea? Ce fel de ticălos mizerabil era? Fratele lui murise, iar el se gândea cum era sexul cu Jenny.

— În curând aterizăm, spuse, ursuz, pentru a-şi camufla propria confuzie şi culpabilitate.

— Atunci ar fi cazul să-mi dreg faţa.

— E fermecătoare.

Capul ei se răsuci scurt. În ciuda dezgustului faţă de gândurile dinainte, Cage nu se putu abţine să n-o privească.

Jenny îi cercetă ochii, dându-şi seama că nimeni nu-i mulţumise pentru toate amănuntele necesare pe care le rezolvase. Îşi asumase neplăcutele sarcini fără a i se fi cerut măcar.

— Ai fost de un enorm ajutor în toată situaţia asta, Cage. Cu părinţii tăi. Cu mine.

Îi puse o mână pe braţ:

— Mă bucur că te avem.

— Şi eu mă bucur că mă aveţi, replică el, cu un uşor surâs.

Avusese dreptate să nu-i spună că el fusese amantul din noaptea aceea. Vechiul şi egoistul Cage nu şi-ar fi lăsat fratele să primească laudele pentru fericirea pe care i-o dăruise lui Jenny. Dar acest Cage nou şi schimbat avea s-o lase pe Jenny în continuare

cu convingerea că fusese cu Hal, pentru a o scuti de a trebui să adauge peste tragedie şi ruşinea.

*

Capitala statului Monterico era zgomotoasă, murdară şi fierbinte.

Scheletele de oţel şi beton aminteau sumbru că în locurile unde acum nu mai erau decât ruine se înălţaseră cândva clădiri. Grămezi de moloz făceau străzile impracticabile. Lozincile politice, vopsite cu roşu-sângeriu, urlau oribila poveste a războiului civil, pe toate panourile disponibile.

Soldaţi în uniforme de camuflaj, bocanci de luptă şi căşti de tanchişti patrulau pe străzi. Aveau expresii posomorâte, atitudini arogante şi grosolane. Populaţia civilă, văzându-şi de treburile cotidiene, era timorată, cu ochi atenţi, temători, şi mişcări pe furiş.

Jenny nu mai văzuse niciodată un loc atât de deprimant. Începu să înţeleagă cauza lui Hal şi să simtă o parte din hotărârea lui de a repara nedreptatea, punând capăt acelei oprimări a spiritului omenesc.

Whithers, funcţionarul de la Departamentul de Stat care-i aşteptase în Mexico City, era o dezamăgire. Jenny se aşteptase la un gen de Gregory Peck, cu ţinuta proclamând autoritate şi impunând supunere. Domnul Whithers părea incapabil să reziste unui vânt mai puternic, necum adversităţii unui guvern ostil faţă de Statele Unite. Arăta departe de a fi autoritar şi impunător, în costumul lui şifonat, de bumbac. Şi-l putea imagina făcând obiectul unor farse crude, nu reprezentând vreo ameninţare faţă de o juntă militară.

Dar fusese bun şi sensibil în faţa durerii lor, în timp ce îi conducea prin aeroportul aglomerat, spre

avionul care avea să-i ducă în Monterico. O tratase cu deferenţă.

Jenny îl lăsă pe Cage să vorbească mai mult. Dar, în timp ce lua în mâinile lui problemele oficiale, nu-şi lăsa niciun moment atenţia să se abată de la ea. Jenny nu rămânea nicio clipă departe de el; îi stătea încontinuu alături, de obicei cuprinzând-o cu un braţ protector pe după umeri sau ţinându-i tandru cotul cu mâna.

Se hrănea din puterea lui, se baza pe el în cel mai firesc mod. Doamne, ce s-ar fi făcut fără Cage? Se întreba de ce oamenii nu-l credeau în stare de sensibilitate.

„Lui Cage Hendren puţin îi pasă de oricine şi de orice.”

Aşa îl vedeau ceilalţi.

Dar se înşelau. Îi păsa mult. De fratele lui. Iar cu ea, nici n-ar fi putut să fie mai bun.

La sosirea în Monterico, Jenny, Cage şi domnul Whithers fuseseră înghesuiţi pe bancheta din spate a unui *Ford* vechi. Pe locurile din faţă stăteau şoferul şi un militar cu un automat AK-47 sovietic sub braţ. De fiecare dată când privea arma, pe Jenny o treceau fiorii.

Şoferul şi colegul său reprezentau actuala putere din ţară. Nu făceau niciun efort să-şi ascundă dispreţul faţă de cei trei pasageri.

După un drum întortocheat prin oraş, fură în sfârşit depuşi în faţa unei clădiri care adăpostise anterior o bancă. Acum servea drept sediu al guvernului. De o coloană a faţadei era priponită o capră. Părea la fel de nervoasă şi de ostilă ca toţi ceilalţi locuitori din Monterico.

Înăuntru, ventilatoarele din tavan încercau să plimbe aerul dens, sufocant. Dar cel puţin fostul hol al

băncii îi adăpostea de soarele pârjolitor. Lui Jenny i se lipise bluza de spate. Cage îşi scosese demult sacoul şi cravata şi-şi suflecase mânecile cămăşii.

Li se indică fără politeţe să se aşeze, de către un soldat care arătă cu puşca spre o canapea desfundată, bombănind ceva ce părea a fi un ordin de a sta jos. Domnul Whithers intrase să se consulte cu comandantul militar. Peste câteva minute, când ieşi din birou, îşi tampona agitat fruntea cu batista.

— La Washington se va afla despre asta, spuse el indignat.

— Despre ce? întrebă Cage.

Stând cu picioarele larg depărtate şi vestonul agăţat cu degetul peste umăr, cu cămaşa descheiată lăsând să i se vadă pieptul acela răpitor, aproape mârâind printre dinţii strânşi, Cage arăta mai înfricoşător decât oricare dintre militari.

Domnul Whithers le explică faptul că trupul lui Hal încă nu ajunsese în oraş.

— Satul unde a avut loc… ăă…

— Execuţia, îl ajută brutal Cage.

— Da, ei bine, satul unde s-a *întâmplat,* este izolat de luptele de gherilă. Dar se aşteaptă ca trupul să sosească până la noapte, se grăbi el să adauge, încurajator.

— La noapte! exclamă Jenny. Perspectiva de a petrece o după-amiază în locurile acela răvăşite de război o descumpănea complet.

— Mă tem că da, domnişoară Fletcher, aruncă Whithers o privire nelinişti tă spre Cage. Poate mai devreme. Nimeni nu pare să ştie sigur.

— Şi ce să facem până atunci? întrebă ea.

Whithers îşi drese glasul şi înghiţi în sec.

— Să aşteptaţi.

Şi aşteptară. Ceasuri nesfârşite, care treceau cu

o încetineală monotonă. Nu li se permise să iasă din clădire. Când domnul Whithers îşi folosi toată autoritatea diplomatică pentru a le face rost de mâncare şi băutură, primiră nişte sandvişuri cu şuncă veche şi pahare cu apă ruginie, caldă.

— Fără-ndoială, astea sunt rămăşiţe din lagărele de prizonieri, spuse Cage şi, cu un dezgust feroce, aruncă tartina în cel mai apropiat coş de gunoi, care dădea pe dinafară. Nici Jenny nu şi-o putu mânca pe a ei. Şunca avea o culoare vag verzuie. Apa, însă, o băură, de teama deshidratării. Se sufocau în zăpuşeala după-amiezei, în timp ce soldaţii, rezemaţi de ziduri cu puştile alături, îşi făceau siesta.

Cage se plimba prin jur, înjurând încontinuu şi articulând epitete la adresa statului Monterico în general şi a paznicilor în special. Părul blond şi ochii verzi ai lui Jenny erau o noutate în acea ţară, unde majoritatea populaţiei era de descendenţă latină. Cage era conştient de acest lucru, chiar dacă ea nu era. De fiecare dată când unul dintre ţanţoşii soldaţi arunca spre ea câte o privire speculativă, ochii lui Cage se îngustau periculos.

Gărzile nici nu-şi dădeau seama că vorbea fluent spaniola şi, când unul pufni o remarcă grosolană despre Jenny camaradului său, Cage porni spre el ca o furtună, cu pumnii strânşi. Domnul Whithers îl apucă de mânecă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, nu face prostii. Altfel, s-ar putea să avem trei cadavre de trimis acasă la părinţii dumitale.

Whithers avea dreptate, desigur, iar Cage reveni la locul său, pe canapea, la fel de beligerant. O apucă strâns pe Jenny de mână.

— Să nu dispari din ochii mei nicio clipă, indiferent de motiv.

Exact când soarele începea să coboare dincolo de liziera deasă a junglei din depărtare, un camion militar masiv se apropie hodorogind pe stradă, pentru a frâna cu un scrâşnet în fata clădirii guvernului. Şoferul şi haita lui coborâră alene, aprinzându-şi ţigările, glumind între ei, întinzându-se după drumul lung prin praf. Cel mai burtos şi mai mare în grad intră clătinat în biroul comandantului.

— Asta trebuie să fie, spuse cu speranţă domnul Whithers.

Avea dreptate. Comandantul ieşi din birou, agitând un teanc de hârtii şi făcându-le semn să-l urmeze afară. Prelata camionului fu aruncată în lături, iar comandantul se săltă în maşină. Whithers îl urmă. Apoi, şi Cage.

— Nu, îi spuse el lui Jenny, când fata puse piciorul pe bara din spate.

— Dar, Cage…

— Nu, repetă Cage ferm.

În camion se aflau patru sicrie. Hal era în al treilea pe care-l deschiseră. Jenny ştiu, după expresia de pe chipul lui Cage, în momentul când fu scos capacul. Ca şi cum cineva i-ar fi întipărit pe faţă o nouă expresie, aceasta se schimbă drastic, închise strâns ochii şi se strâmbă, dezgolindu-şi dinţii. Whithers îi puse o întrebare scurtă, iar Cage dădu din cap.

Când deschise ochii, aceştia cutreierară interiorul camionului ca şi cum nu s-ar fi putut îndura să-l privească din nou pe fratele lui. În cele din urmă, însă, o făcu. Şi chipul i se îmblânzi, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Întinse mâna şi atinse cu drag faţa fratelui său.

Apoi, comandantul dădu un ordin scurt şi repezit în spaniolă, iar coşciugul fu predat. Cage şi Whithers coborâră îmbrânciţi din camion, iar patru

soldaţi primiră ordin să coboare sicriul.

În momentul când sări jos, Cage o îmbrăţişă pe Jenny. Până atunci, nu-şi dăduse seama că plângea.

— Scoate-ne de-aici, îi spuse el lui Whithers, care se învârtea prin apropiere. Pune-i să ducă sicriul la aeroport şi să plecăm imediat.

Whithers se repezi să urmeze cererea lui Cage. Punându-i lui Jenny un deget sub bărbie, Cage îi săltă capul.

— Te simţi bine?

— Era… are faţa…

— Nu, zâmbi el cu blândeţe, mângâindu-i părul. Pare neatins, ca şi cum ar dormi. Incredibil de tânăr. Foarte împăcat.

Jenny îşi înăbuşi un suspin, îngropându-şi faţa în gulerul cămăşii lui. Aplecându-şi capul peste al ei, Cage o strânse cu putere. Mâinile lui îi mângâiau spatele. În pofida sentimentelor confuze pentru Hal, pe Cage îl simţea ca pe un frate. Locuise printre ei destul timp ca să ajungă la acest gen de înrudire cu el. Cage îi înţelegea suferinţa. Avea senzaţia că în sicriul acela s-ar fi aflat o parte din el însuşi.

Whithers îşi drese glasul, zgomotos şi stânjenit:

— Ăă, domnule Hendren.

Când Cage îşi înălţă capul, privindu-l, spuse grăbit:

— Au pornit cu trupul fratelui dumitale la aeroport.

Şi arătă spre o camionetă şubredă care se hurduca în susul unei coline cu încărcătură cu tot, scrâşnind.

— Bine. Vreau s-o scot naibii pe Jenny de-aici. Putem ajunge în Mexico City pe la…

— Este… o problemă.

Cage se pusese deja în mişcare. Oprindu-se, se

răsuci în loc, trăgând-o după el şi pe Jenny, pe care o ţinea de braţ.

— Ce fel de problemă? întrebă el, mârâit. Whithers îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, revenind apoi la loc.

— Nu aprobă ca avionul să decoleze după ce se întunecă.

— *Ce?!* explodă Cape.

Soarele apusese. Întunericul serii era impenetrabil, aşa cum nu poate fi decât la tropice.

— Măsuri de securitate, îi explică Whithers. Nu aprind balizele pistei după căderea întunericului. Dacă vă mai amintiţi, azi când am aterizat, pistele erau camuflate.

— Mda, bine, îmi amintesc, replică iritat Cage, trecându-şi o mână prin păr. Când putem pleca?

— Mâine dimineaţă la prima oră.

— Că de nu, fac scandal. Ştiu şi eu să lupt necinstit, pe toţi sfinţii. Încă n-au întâlnit un luptător de gherilă mai al dracu' ca mine.

Îşi întări avertismentul cu mişcări ameninţătoare ale degetului.

— Şi dacă-şi închipuie că am s-o supun pe Jenny unei nopţi petrecute în clădirea băncii ăleia, se înşeală!

— Nu, nu, nu va fi necesar. Au aranjat să înnoptăm la un hotel local.

— Te cred, scuipă Cage. Ne găsim singuri hotelul.

Dar posibilităţile erau limitate şi, când le epuizară, rămaseră în locul pe care li-l rezervaseră din capul locului funcţionarii guvernului militar. Dacă şi camerele erau la fel de triste ca holul, îşi spuse Jenny, îi aştepta o noapte foarte incomodă. Mobila era prăfuită şi pătată. Ventilatoarele de deasupra se învârteau în dorul lelii. Perdelele erau zdrenţuite, cu

tivurile destrămate târându-se pe podeaua zgâriată. Cele câteva reviste existente se aflau de atâta timp acolo, încât coperţile de decoloraseră şi titlurile erau acoperite de praf.

— Nu-i tocmai *Fairmont,* comentă Cage, din colţul gurii.

Prin hol patrulau nu liftieri pedanţi, ci soldaţi sardonici, cu arme automate.

După o discuţie cu recepţionerul şleampăt, Whithers le dădu câte o cheie.

— Stăm la acelaşi etaj, anunţă el fericit.

— Splendid. Comand la room service şampanie şi caviar şi punem de-o petrecere.

Ironia lui Cage îl jigni pe Whithers de-a binelea.

— Domnişoară Fletcher, sunteţi la 319.

Cage interceptă cheia înainte ca Jenny s-o poată lua şi verifică personal numărul.

— Domnişoara Fletcher stă la 325, cu mine. Haide, Jenny.

O luă de braţ şi o conduse prin hol spre scară, alegând mersul pe jos în locul ascensorului. Dacă şi liftul era în acelaşi hal de degradare ca toate celelalte din ţara aceea uitată de Dumnezeu, n-avea de gând să rişte vieţile amândurora folosindu-l.

— Dar au indicat concret camerele, protestă Whithers, urmându-i la trap ca un căţeluş nesuferit. Ni s-au repartizat anume.

— Dracu’ să-i ia cu camerele lor cu tot. Crezi c-am s-o las pe Jenny singură, la cheremul lor? Mai gândeşte-te.

— Dar e o încălcare a înţelegerii.

— Puţin îmi pasă dacă încălcarea asta a înţelegerii o să declanşeze al treilea război mondial!

— Mă îndoiesc serios că i-ar face vreun rău domnişoarei Fletcher. În fond, nu sunt sălbatici.

Cage se răsuci pe călcâie, încruntându-se atât de furios, încât omul se făcu mic.

— Stă cu mine.

În faţa tonului categoric al acestor trei cuvinte, nu mai era nimic de zis.

Camera 325 era la fel de caldă, de înăbuşitoare şi de prăfuită pe cât părea întregul Monterico. Cage aprinse lampa, cu lumină slabă. Se duse la fereastră şi se uită afară. Exact aşa cum bănuise, cu trei etaje mai jos stăteau de gardă doi soldaţi, vizibili doar după jarul ţigărilor în întuneric. Lăsă fereastra deschisă, dar potrivi jaluzelele astfel încât să le asigure o oarecare discreţie. Aerul mai răcoros al nopţii intră parţial, făcând camera de hotel cât de cât suportabilă.

— Whithers a spus că ne trimit cina.

— Dacă-i la fel ca prânzul, abia aştept, răspunse Jenny, trântindu-şi nervoasă geanta pe pat şi aşezându-se pe marginea acestuia. Umerii i se înmuiaseră vizibil, dar Cage se bucură să vadă că mai putea avea umor.

— Scoate-ţi pantofii şi culcă-te.

— Poate un minut, cât să mă odihnesc puţin, spuse ea vlăguită şi se întinse. Cuvertura avea modele înflorate roşii, care părură să-i înghită de vie făptura măruntă.

Peste o jumătate de oră, un soldat ciocăni o dată la uşă, după care o deschise ca să aducă o tavă. Jenny, care aţipise, sări în şezut, pe pat. Fusta i se ridicase până deasupra coapselor. Militarul se hlizi la ea.

Cage, nesocotind avertismentul lui Whithers, înhaţă tava şi-l împinse pe soldat afară. Răsuci scurt încuietoarea şubredă şi propti un scaun sub clanţă. O asemenea măsură n-ar fi oprit gloanţele automatului AK-47, dar se simţea mai bine manifestând măcar

atâta sfidare.

„Cina” consta din orez, pui, fasole şi destui ardei iuţi pentru ca ochii lui Jenny să se umple de lacrimi. Oricum, n-avea poftă de mâncare şi, după doar două înghiţituri, lăsă furculiţa jos.

— Mănâncă, îi ordonă Cage, arătând spre farfurie.

— Nu mi-e foame.

— Mănâncă oricum. Orice nu se mişcă, adică.

Era neînduplecat, aşa că se sili să înghită jumătate din porţie, culegând bucăţile aţoase de pui. Masa era însoţită de un vin roşu, tulbure. Cage turnă puţin din carafa de sticlă mată de jeg, îl gustă şi făcu o mutră.

— Cu ăsta cred că pot spăla podelele.

— Vorbeşte bogătaşul din comitatul La Bota?

— Aşa mi se spune? întrebă el, arcuind o sprânceană.

— Uneori.

Îi turnă un pahar de vin. Jenny îi luă, privindu-l însă ca pentru a întreba: „Cu ăsta ce să fac?”

— Bea-l, spuse el, răspunzându-i la întrebarea neformulată. În apă n-am încredere şi, ascultă-mă pe mine, niciun microb n-ar supravieţui mult timp în zeama asta.

Jenny sorbi, se strâmbă, făcându-l să râdă, apoi mai luă o înghiţitură.

— Mai mult nu pot, declară ea, cutremurându-se de gustul amar.

Cage puse tava cu farfuriile murdare pe podea, lângă uşă. Rămase ascultând un lung răstimp, dar nu observă să-i fi supravegheat cineva. Cel puţin, nu din faţa uşii. Ştia, însă, că fuseseră postate santinele lângă lift şi scară.

— Crezi că duşul merge? întrebă Jenny,

aventurându-se în baie.

— Încearcă-l.

— Oare nu m-aleg cu vreo infecţie?

Cage râse.

— În faza asta, trebuie să riscăm.

Îşi dezlipi de piept cămaşa murdară.

— Eu, unul, n-am de ales.

— Cred că nici eu, spuse Jenny, privindu-şi imaginea reflectată în oglindă.

Închizând uşa băii, îşi scoase hainele şi păşi în boxa duşului. În mod normal, nici nu s-ar fi gândit să pună piciorul într-o asemenea carceră mucegăită, dar, cum spusese Cage, nu prea avea de ales. Fie folosea duşul, fie se suporta jegoasă şi plină de praf.

Lucru surprinzător, apa care începu să curgă era fierbinte, iar săpunul era importat din Statele Unite. Se spălă cu el chiar şi pe cap, în loc de şampon.

După ce se şterse, rămase în dilemă cu privire la ce să îmbrace. Trebuia să-şi spele lenjeria şi bluza, altfel nu şi-ar fi putut permite să le mai ia pe ea dimineaţă. Se hotărî să se culce îmbrăcată cu combinezonul, punând deasupra jacheta taiorului, din pudoare. Era o combinaţie ridicolă, dar n-avea încotro.

Îşi spălă cu mâna lenjeria în lavabou şi-şi agăţă, chiloţii, ciorapii, sutienul şi bluza pe singura bară de prosoape existentă. Stingând lumina, deschise uşa.

Ochii ei ezitanţi îi întâlniră pe cei curioşi ai lui Cage, peste lăţimea camerei. Jenată, îşi atinse cu degetul nasturii jachetei, ţinându-şi-o trasă peste sâni. Degetele picioarelor desculţe i se arcuiau în jos, ruşinoase. Oare Cage o mai văzuse vreodată cu părul ud?

— Am, ăă... nu era decât un singur prosop. Iartă-mă.

— O să mă usuc cu foenul, zâmbi el, vorbind

ironic şi glumeţ, dar cu ochii aţintiţi spre tivul de dantelă al furoului ei, deasupra genunchilor.

Jenny se apropie de pat, iar Cage o atinse în treacăt, pornind spre baie. După ce uşa se închise în urma lui, Jenny îşi aminti de lucrurile ei intime întinse la uscat. Obrajii i se îmbujorară fierbinte. Cea mai mare prostie. Locuiseră în aceeaşi casă. Când Cage venea de la colegiu, hainele le erau spălate la un loc. Nici nu puteai intra în spălătorie fără să vezi agăţată vreo rufă de-a altcuiva. Cage o văzuse în cămăşi de noapte, capoate şi în diverse stadii de dezbrăcare, cu nenumărate ocazii.

Dar asta era altceva. N-avea niciun rost să se prefacă, altminteri. Iar gândul la ochii lui Cage privindu-i lenjeria o făcu să se înfierbânte iarăşi toată.

Când ieşi Cage din baie, Jenny îşi scosese jacheta şi zăcea acoperită cu cearceaful.

Cage mirosea a piele bărbătească umedă şi a săpun. Îşi luase pantalonii pe el, dar atâta tot. Avea picioarele goale. Părul de pe piept îi era umed şi cârlionţat. Probabil că se frecase pe cap cu prosopul. De pe şuviţele blond-închise nu mai picura apă, dar încă mai erau umede şi ciufulite.

Aprinse lumina şi veni spre pat, aşezându-se pe marginea acestuia.

— Stai comod?

— Una peste alta, da.

Cage întinse mâna spre a ei, cu care-şi ţinea cearceaful sub bărbie, şi-şi înlănţui degetele printre ale sale.

— Mare figură eşti, Jenny Fletcher, spuse el încet. Ştiai?

— Ce vrei să spui?

— Azi ai trecut printr-un adevărat calvar, dar nu te-ai plâns nici cu o vorbă.

Cu mâna liberă, începu să-şi înfăşoare pe degete o şuviţă din părul ei.

— Te găsesc extraordinară.

— Şi eu pe tine.

Vocea ei era tremurătoare.

— Ai plâns după Hal.

— A fost fratele meu. Cu toate divergenţele noastre, l-am iubit.

— Mă tot gândesc la…

Se întrerupse, muşcându-şi buza de jos, când o lacrimă i se revărsă peste pleoapă, rostogolindu-se pe obraz.

— Nu te mai gândi, Jenny, îi mângâie Cage obrazul cu dosurile degetelor.

— Nu pot!

— Ba poţi. Dacă te mai gândeşti la asta, ai să-ţi pierzi minţile.

— Şi tu te-ai gândit, Cage. Ştiu că aşa e. Prin ce-o fi trecut, înainte de a muri? L-au torturat? I-a fost frică? Poate a…

Cage îi puse un deget pe buze, amuţind-o.

— Sigur că m-am gândit. Şi cred că Hal a înfruntat moartea cu curaj. Avea o credinţă nestrămutată. A făcut ceea ce s-a considerat sortit să facă. Nu cred că şi-ar fi putut pierde credinţa, orice s-ar fi întâmplat.

— L-ai admirat, şopti ea, înţelegând dintr-o dată. Cage păru întristat.

— Da, l-am admirat. Reacţiile noastre faţă de lumea din jur au fost dintotdeauna diferite. Eu eram violent, Hal era împăciuitor. Poate e nevoie de mai mult curaj ca să fii blând şi docil, decât să fii un drac de om.

Pe negândite, Jenny întinse mâna, depunându-şi-o pe obrazul lui.

— Şi el te admira.

— Pe mine? întrebă Cage, nevenindu-i să creadă.

— Pentru sfidarea ta, curajul tău, cum vrei să-i zici.

— Poate, spuse el gânditor. Aş vrea s-o cred.

Îi puse cearceaful la loc pe umeri.

— Dormi puţin.

Stinse lampa şi nu ezită decât un moment, înainte de a se apleca să-i depună un sărut frăţesc pe frunte.

Apoi se duse la singurul fotoliu din cameră, cât de cât confortabil, de lângă fereastră, şi se aşeză.

Ziua îşi cerea tributul. În câteva minute, adormiră amândoi.

*

— Ce-a fost asta? sări Jenny în capul oaselor. Odaia era întunecată, dar prin fereastra nefamiliară pătrundeau periodic lumini puternice.

La auzul exclamaţiei ei înspăimântate, Cage se răsuci, venind repede spre pat.

— Nu-i nimic, Jenny.

Se aşeză, încercând s-o culce la loc pe perne, dar Jenny stătea ţeapănă.

— E la câteva mile distanţă. O ţine aşa de vreo jumătate de oră. Îmi pare rău că te-ai trezit.

— Nu sunt tunete, spuse ea cu voce răguşită. Cage aşteptă un moment, înainte de a răspunde:

— Nu.

— Sunt lupte.

— Da.

— O, Doamne! îşi acoperi faţa cu mâinile şi căzu înapoi pe pernă. Urăsc ţara asta. E murdară şi încinsă

şi sunt omorâţi oameni. Oameni buni, oameni minunaţi, ca Hal. Vreau să plec acasă, ţipă ea. Mi-e frică şi mă urăsc că mi-e frică. Dar n-am ce face.

— Of, Jenny…

Cage se culcă alături şi o rostogoli lângă el, îmbrăţişând-o strâns.

— Luptele sunt departe. Mâine dimineaţă plecăm şi nu va mai trebui să te gândeşti niciodată la Monterico. Până atunci, sunt aici, cu tine.

Degetele lui începură să-i răsfire părul, pentru a-i masa pielea capului, parcă dorind să-i apese în creier cuvintele liniştitoare. Îşi frecă bărbia de creştetul ei şi-i depuse un sărut fierbinte.

— Nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău. Dumnezeule, atâta timp cât sunt viu, nimic nu-ţi va face rău.

Jenny se simţi încurajată de cuvintele sale şi de glasul răguşit, încurajator, care i le tot repeta. Forţa lui fizică era ca o coardă de salvare de care se ţinea. Când Cage se rezemă cu spatele de tăblia patului şi şi-o culcă pe piept, nu se opuse, ci se ghemui alături, jinduind instinctiv după contactul cu o altă făptură, mai mare şi mai puternică decât ea.

Degetele i se adunară în părul lui des de pe piept, iar obrazul i se lipi de zidul muşchilor. Celălalt braţ îl cuprinse de talie cu putere, în timp ce se cuibărea la adăpostul braţelor lui protectoare.

Cage o ţinea într-o îmbrăţişare strânsă, şoptindu-i făgăduielile pe care dorea cu atâta disperare să le audă. Nu-l stătea gândul la ceea ce spunea, ci la nepreţuita senzaţie a lui Jenny culcată la pieptul lui.

Adeseori, o străbătea câte un tremur, iar el îi săruta părul, în timp ce cu mâinile îi mângâia umerii goi. Se minuna de netezimea pielii ei şi încerca să-şi

păstreze impersonală atingerea.

Apoi, Jenny adormi. Îşi dădu seama după respiraţia regulată şi caldă care i se infiltra prin părul de pe piept. Şi când, în somn, îşi mişcă un picior, acoperindu-i gamba, Cage îşi frecă de tăblia patului capul. Coapsa ei rămase peste a lui, cu genunchiul aproape împingându-l în fermoarul pantalonilor. Strânse din dinţi, înfrânându-şi dorinţa care-l înjunghia. Îi privi mâna, depusă pe talia lui. Nevoia ca ea să-l atingă era atât de profundă, încât aproape îl omora. Totuşi, şi dacă o făcea, probabil că ar fi murit oricum, într-un spasm de agonie şi extaz.

Ascultă ecourile îndepărtatei bătălii, până când se lăsă din nou liniştea. Privi zorii târându-se peste orizont, la răsărit. Continua s-o ţină în braţe, pe ea, logodnica lui Hal.

Dar iubirea lui.

Capitolul 5

Înmormântarea lui Hal Hendren a atras atenţia publicului. Toţi participanţii considerau că fusese martirizat. Cei care-i luaseră în derâdere fanatismul înainte de plecare îşi ţineau acum capetele plecate cu pioşenie, lângă locul de veci. Echipele de ştiri ale televiziunilor din marile oraşe ale statului Texas şi de la câteva reţele naţionale mişunau prin cimitir ca furnicile, potrivindu-şi unghiurile camerelor.

Jenny, care se afla, împreună cu Bob şi Sarah sub cortul provizoriu, încă nu putea crede că misiunea lui Hal se sfârşise astfel. Încă i se mai părea imposibil

să fi murit. Se aştepta să se trezească în orice moment dintr-un vis urât.

De când ea şi Cage se întorseseră din Monterico, parohia fusese într-un haos permanent. Telefonul nu se mai oprea. Vizitatorii şiroiau în flux continuu. Agenţiile guvernamentale trimiseseră reprezentanţi care să-i chestioneze pe amândoi despre impresiile din acea ţară a Americii Centrale. Prin intervenţia enoriaşilor bine intenţionaţi, întregul eveniment dobândise o atmosferă de carnaval.

Jenny dormise foarte puţin de când se trezise în braţele lui Cage, în camera hotelului din Monterico. Se deşteptase încet şi, când îşi dăduse seama că zăcea răstignită peste trupul lui dezgolit, numai cu furoul pe ea, se ridicase brusc, pentru a-i găsi ochii privind-o, atenţi.

— Scu… scuză-mă, se bâlbâi, în timp ce cobora împleticită din pat, retrăgându-se în baie.

Tensiunea trosnea între ei ca un foc de buşteni, pe când se îmbrăcau să plece. Păreau hotărâţi să se ciocnească accidental unul de altul, ceea ce presupunea scuze murmurate stângaci.

De fiecare dată când îndrăznea să privească în direcţia lui Cage, îi vedea ochii tăioşi ca bricele, studiind-o, analizând-o. Prin urmare, evita să se uite la el, ceea ce părea să-l irite.

Fuseseră duşi la aeroport cu altă maşină, ca o cursă de şoareci, şi urcaţi în avion, odată cu sicriul lui Hal. În Mexico City, domnul Whithers zburdase ca un gândăcel, pregătind zborul spre El Paso, unde avea să-i aştepte o limuzină funerară din La Bota, pentru a duce acasă trupul neînsufleţit.

Cage stătuse la fereastra aeroportului, cu privirea în gol, cu umerii aduşi şi chipul încordat, fumând încontinuu. Când îi surprinsese ochii îndreptaţi

asupra lui şi-i văzu surpriza pe faţă – nu-l mai văzuse fumând din acea noapte anterioară plecării lui Hal – înjurase printre dinţi şi strivise ţigara în cea mai apropiată scrumieră.

Vorbiseră foarte puţin în timpul zborului spre El Paso. Drumul de acolo până în La Bota, aparent interminabil, în urma limuzinei albe cu tristul ei conţinut, se desfăşurase într-o tăcere aproape totală.

De-atunci, îşi spuseseră foarte puţine. Camaraderia care se formase între ei în Monterico nu mai exista. Din motive pe care nu le putea nici măcar numi, Jenny era şi mai stingherită în preajma lui decât fusese înainte. Cage intra într-o cameră; ea ieşea. O privea; ea îşi ferea capul. Nu putea spune de ce făcea asemenea eforturi ca să-l evite, dar ştia că era ceva în legătură cu noaptea aceea petrecută în camera de hotel din Monterico.

O ţinuse în braţe. Ei, şi?

O ţinuse în braţe, la pieptul lui, pe un pat, în timp ce dormeau, ea nu purta decât un furou, iar el doar o pereche de pantaloni. Şi?

Fuseseră înconjuraţi de primejdii. Erau doi străini fără prieteni, într-o ţară necunoscută. În asemenea situaţii, oamenii fac lucruri pe care în mod normal nu le-ar face. Nimănui nu i se putea cere socoteală pentru un asemenea comportament necaracteristic.

Şi probabil era nesemnificativ că, în momentul când Jenny se trezise din somn, una din mâinile lui îi stătea desfăcută peste posterior, iar cealaltă o cuprindea larg, dar posesiv, de gât, şi că degetele ei erau încurcate în părul lui de pe piept, iar buzele alarmant de aproape de discul plat al sfârcului.

Acum, Jenny privea drept înainte, spre sicriul împodobit cu flori, şi-şi alunga cu forţa amintirile acelei

dimineţi. Nu voia să-şi amintească acel infinitezimal interval de timp când, imediat după ce se trezise, se simţise încălzită, senină şi în siguranţă, înainte de a ajunge la şocanta revelaţie a anomaliei acelei seninătăţi.

N-avea de gând să mai rişte apropierea de Cage. Forţa şi rezistenţa lui erau ca un magnet care o atrăgea necruţător. Putea fi chiar tentată să apeleze la el pentru, sprijin, în acest moment, dacă n-ar fi stat de cealaltă parte a lui Bob, cu amândoi părinţii interpuşi între ei.

Episcopul încheie slujba la mormânt, cu o lungă rugăciune. În limuzina care-i ducea spre casă, Sarah plânse încet, cu capul pe umărul soţului ei. Cage privea abătut pe fereastră. Îşi lărgise cravata şi-şi descheiase nasturele de la guler. Jenny îşi răsucea batista şi nu spunea nimic.

Câteva doamne de la biserică ajunseseră deja în casa parohială, fierbând cafea, amestecând în punch cu polonicul, tăind felii prăjiturile şi plăcintele pentru cei care aveau să vină să-şi prezinte condoleanţele după înmormântare. Şi erau numeroşi. Jenny credea că parada n-avea să se mai termine. Sătulă de atâtea consolări, ieşi din living şi se duse în bucătărie, unde insistă să spele vasele.

— Vă rog, îi spuse ea femeii pe care o înlocui la chiuvetă. Trebuie să am o ocupaţie.

— Sărăcuţa de tine.

— Dragul tău Hal s-a dus.

— Dar eşti încă tânără, Jenny.

— Viaţa merge înainte. S-ar putea să treacă un timp…

— Te ţii bine.

— Toată lumea zice.

— Precis că drumul în ţara aia oribilă a fost un

coşmar.

— Şi-ncă, cu *Cage.*

Ultima vorbitoare scoase un ţistuit din limbă, clătinând jalnic din cap, parcă sugerând că, pentru o femeie, compania lui Cage era echivalentă cu o soartă mai rea decât moartea.

Lui Jenny îi venea să se repeadă la toate, să le spună că, dacă nu era Cage, probabil s-ar fi prăbuşit complet. Ştia însă că remarcile lor erau nevinovate şi izvorâte din neştiinţă. În timp ce oamenii plecau, unul câte unul, le mulţumi, iertându-le neghiobia, fiindcă regretele lor fuseseră sincere.

Termină vasele stivuite pe bufet şi plecă în căutarea altora, împrăştiate prin casă. Când intră în living, fu uşurată să găsească acolo numai familia Hendren. În sfârşit, plecaseră cu toţii acasă. Recunoscătoare, Jenny se aşeză într-un fotoliu şi-şi lăsă capul să cadă pe spătar.

Ochii i se deschiseră brusc când auzi ţăcănitul brichetei lui Cage. Flacăra ţâşni, pentru a aprinde capătul ţigării pe care o ţinea între buze. Puse bricheta la loc în buzunar şi trase din ţigară.

— Ţi-am spus să nu fumezi în casa asta, se răsti Sarah, de pe canapea. Avea ochii uscaţi, dar încercuiţi de umbre tulburi. Arăta mai zbârcită şi mai comprimată, aproape scheletică. Expresia îi era atât de înverşunată, încât se învecina cu răutatea.

— Îmi pare rău, îşi ceru sincer scuze Cage; se duse la uşa din faţă şi aruncă ţigara în noapte, care se lăsase fără ca nimeni să observe. Obişnuinţa.

— Şi trebuie neapărat să-ţi aduci în casa asta obiceiurile nesuferite? N-ai niciun pic de respect pentru mama ta? întrebă Bob.

Cage se opri din mers, în drumul înapoi spre scaun, surprins de tonul aspru şi acuzator al lui Bob.

— Vă respect pe amândoi, răspunse el încet, deşi trupul i se încorda, tensionat.

— Ba nu respecţi nimic, replică scurt Sarah. Nici măcar o dată nu mi-ai spus că-ţi pare rău pentru moartea fratelui tău. N-am niciun dram de compătimire pentru tine.

— Mamă, am…

Bătrâna continuă, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit:

— Dar, în fond, nici nu ştiu de ce m-aş fi aşteptat la asta din partea ta. N-ai făcut nimic decât să mă necăjeşti, de când te-ai născut. Niciodată n-ai fost atent cu mine, aşa cum era Hal.

Jenny se îndreptă de spate, vrând să-i amintească lui Sarah că, zile în şir, Cage se ocupase de presă şi-i cruţase de formalităţile legale privitoare la decesul lui Hal. Nu apucă să spună nimic, înainte ca Sarah să continue:

— Hal mi-ar fi stat alături încontinuu, într-o situaţie ca asta.

— Eu nu sunt Hal, mamă.

— Crezi că mai e cazul să mi-o spui? N-ai fost în stare nici să-i ţii o lumânare fratelui tău.

— Sarah, te rog, nu, o preveni Jenny, trăgându-se pe marginea fotoliului.

— Hal a fost atât de bun, atât de cuminte şi de ascultător. Copilul meu!

Umerii lui Sarah începură să tremure, iar faţa i se schimonosi, într-un nou val de lacrimi.

— Dacă Dumnezeu a trebuit să-l ia pe unul dintre fiii mei, de ce l-a luat pe Hal şi m-a lăsat cu tine?

Mâna lui Jenny se repezi la gură.

— O, Doamne…

Bob căzu în genunchi în faţa soţiei sale, încercând s-o consoleze. Un lung răstimp, Cage îşi privi părinţii, absolut nevenindu-i să creadă, apoi chipul i se

înăspri. Se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari spre uşă. Plasa de ţânţari fu împinsă brutal de podul palmei lui, lovindu-se de perete, pe dinafară. Sări peste verandă şi în josul treptelor.

Fără a sta pe gânduri, Jenny o luă la fugă după el. Alergă prin curte şi-l ajunse pe trotuar, unde-i era parcat *Corvette*-ul. Cage îşi scotea sacoul negru ca şi cum ar fi luat foc pe el, descheindu-şi smucit nasturii vestei.

— Du-te-napoi unde ţi-e locul! strigă el.

Se trânti pe fotoliul jos al maşinii sport şi răsuci cheia de contact. Jenny fu surprinsă că cheia nu se rupse. Călcând pe ambreiaj, băgă maşina în viteza întâi. Jenny deschise portiera din dreapta şi sări înăuntru chiar în clipa când Cage apăsă pe accelerator.

Maşina ţâşni din loc ca o rachetă. Pendulă prin mijlocul străzii şi se înclină pe după următorul colţ, fără ca frânele s-o încetinească la cotitură. Jenny întinse mâna spre clanţă şi, ca prin minune, reuşi să trântească portiera fără a cădea pe asfalt sau a-şi smulge braţul din umăr.

Cage trecuse la viteza a patra, când ajunseră la indicatorul ieşirii din oraş. În timp ce acţiona schimbătorul, scrâşnea din fălci ca pentru a obliga maşina la o performanţă şi mai înaltă. Jenny nu riscă să privească vitezometrul. Peisajul din jur nu se mai distingea. Farurile străpungeau bezna nesfârşită din faţa lor. Cage răsuci butonul radioului, controlând maşina cu o singură mână, până găsi postul de radio pe care-l căuta. Dădu volumul la maximum, umplând interiorul maşinii cu vacarmul asurzitor al muzicii heavy-metal.

— Ai făcut o mare greşeală, strigă el, prin tot vacarmul. Trebuia să stai acasă în seara asta.

Aplecându-se peste genunchii ei, pe dibuite,

deschise torpedoul şi scoase o sticlă de metal argintiu. Potrivindu-şi-o între coapse, deşurubă capacul şi o ridică la buze. Bău îndelung. Expresia sa din momentul când înghiţi o înştiinţă pe Jenny că alcoolul era foarte tare. Bău iar, şi iar, gonind peste banda dublă din mijlocul şoselei, doar cu o mână pe volan.

Ferestrele maşinii erau deschise şi părul lui Jenny flutura în vânt, smuls din agrafele care-l ţinuseră strâns într-un coc sobru, la înmormântare. Vântul îi absorbea aerul din nări. Nu ştia cum reuşise Cage să-şi aprindă ţigara, dar jarul acesteia lucea în faţa chipului său neguros, luminat doar de becurile panoului de bord.

— Te distrezi? rânji el batjocoritor.

Aparent neafectată de sarcasmul lui, Jenny întoarse capul, privind prin parbriz. Refuză a-l învrednici cu vreun răspuns. Viteza maşinii o înfricoşa. Dezaproba totul, dar avea să rămână mută fie şi cu preţul vieţii. Şi se gândi că era foarte posibil să-i aibă de plătit, când Cage scoase maşina de pe şosea, pe un drum fără marcaje. De unde ştiuse că se afla acolo, Jenny nu era în stare să înţeleagă.

Maltrata *Corvette*-ul de lux, conducând peste drumul desfundat, plin de hopuri, ca o scândură de frecat rufele. Dinţii lui Jenny clănţăneau şi strânse din fălci pentru a şi-i păstra nevătămaţi. Se agăţă de perna fotoliului, într-un efort de a-şi opri capul să se lovească de plafon, în timp ce se hurducau zgâlţâitor peste hârtoapele drumului.

Urcau. Simţi schimbarea de altitudine, deşi în întunericul înconjurător nu se vedea nimic, nicio formă de relief. Fasciculele farurilor tresăltau nebuneşte la fiecare mişcare haotică a maşinii. Până şi luna se ascunsese după un nor, fără să mai dea lumină, parcă pentru a spune că pe Cage Hendren iar îl apucaseră

cascadoriile nebuneşti şi nimeni nu trebuia să le fie martor.

Frână brusc, aproape catapultând-o pe Jenny prin parbriz, cu pneurile derapând pe o distanţă de douăzeci de metri înainte ca maşina să se oprească în sfârşit.

Cage opri motorul, provocând o tăcere bruscă, odată ce urletele radioului se stinseră în acelaşi timp. Îşi rezemă braţul pe fereastra deschisă, scoase ţigara din gură şi o înlocui cu gâtul sticlei. Bău iarăşi cu sete, plesnind satisfăcut din buze după ce înghiţi.

Apoi se întoarse spre Jenny, care-l privea mustrătoare, tăcută.

— Scuzaţi. Unde mi-e buna creştere? Bei? Înclină sticla spre ea. Jenny nu se mişcă şi nici expresia opacă nu i se schimbă.

— Nu? ridică el din umeri. Mare păcat.

Bău din nou, apoi îi întinse pachetul de ţigări.

— Fumezi? Nu, nu, fireşte că nu.

Mai trase o duşcă.

— Eşti fecioara nepătată, nu? Domnişoara Jenny Fletcher cea fără de prihană. Neîntinată. Intangibilă. Bună numai pentru sfinţi ca scumpul nostru defunct, Hal Hendren.

Aspiră în plămâni o porţie zdravănă de nicotină şi eliberă fumul într-o rafală lungă, drept spre faţa ei.

Jenny continuă să nu aibă nicio reacţie.

Apoi, ca şi cum calmul ei l-ar fi înfuriat, Cage aruncă ţigara pe fereastră.

— Ia să vedem, ce ţi-ar zgâlţâi ţie colivia? Ce te-ar face să chiăi de groază? Ce te-ar putea provoca să cobori dracu’ din maşina mea, să piei din ochii mei şi din nenorocita mea de viaţă?

Începuse să strige. Respiraţia îi era greoaie şi aspră. Jenny îl privi cum îşi înfrâna vizibil nervii,

stăpânindu-se. Când vorbi din nou, glasul continua să-i tremure de durere şi furie, dar era mai calm.

— Ce te-ar dezgusta îndeajuns ca să fugi de teamă pentru virtutea ta? Un bombardament de vorbe porcoase? Mda, poate. Mă-ndoiesc că ai înţelege vreuna, dar vom face o încercare. Să le pun în ordine alfabetică sau să le spun cum îmi vin la gură?

— Nu mă poţi dezgusta, Cage.

— Pe pariu?

— Şi nimic din tot ce-ai spune sau ai face nu mă poate determina să plec acum.

— Chiar aşa? Ţi-ai pus în minte să mă mântuieşti. Asta e? râse el fără chef. Nu-ţi pierde timpul.

— N-am să te las singur, repetă ea.

— Ei, nu zău? i se răsfrânse un colţ al buzei, sardonic. Vedem noi.

Se repezi peste consolă. Cu o mână o înşfăcă de ceafă, trăgând-o spre el. Buzele i le striviră pe ale ei, cu putere şi agresivitate. Dinţii îi scrâşniră brutal peste gura ei fragedă. Jenny nu se împotrivi. Chiar şi când limba lui i se afundă printre buze, pentru a-i silui gura în cel mai înjositor mod, suportă violenta invazie fără a opune nicio rezistenţă.

Rochia pe care o îmbrăcase pentru înmormântarea lui Hal era un *deux-pieces* negru, tricotat. Cage bâjbâi pe la talie, îi ridică poalele bluzei şi-şi afundă mâna dedesubt.

— Fără-ndoială, ai auzit de reputaţia mea cu femeile, scrâşni el fierbinte, cu gura pe gâtul ei. Sunt nemilos, lipsit de scrupule. Un spoliator de fecioare, hoţ de neveste, o maşină sexuală care a luat-o razna. Se zice că-s aşa de excitabil, încât mi-e şi greu să-mi ţin fermoarul închis la pantaloni.

Îi despărţi genunchii cu un picior.

— Ştii ce-nseamnă asta pentru tine, Jenny? Belea. Ai intrat pân-aici, fetiţo.

Îi brutaliză din nou gura, cu încă un sărut jignitor, în timp ce mâna lui îi găsea sânul sub bluză. I-l apăsă, apoi scobi sub cupa fragilă a sutienului pentru a i-l ridica. Îi masă aspru sânul şi-şi rostogoli degetul mare peste sfârcul gingaş.

În ciuda hotărârii ei de a nu reacţiona, spinarea lui Jenny se desprinse de fotoliu, arcuită. Se îndreptă, încordată, lipită de el. Dar nu se opuse, nu se zbătu. Rezista prin pasivitate.

Gâfâitul ei uşor fu la fel de eficient ca un urlet de sirenă în capul lui Cage. Îşi reveni, îşi dădu seama ce făcea şi se prăbuşi peste ea ca o jucărie gonflabilă pe care cineva tocmai a împuns-o cu un ac de pălărie. Trase de câteva ori aer în piept, pentru a se restabili, cu buzele lipite de gura ei, dar fără a-şi mai revendica răzbunarea.

Oxigenul reuşi să-i limpezească aburii alcoolului şi ai furiei din minte. Spăşit, îşi retrase mâna de sub sutienul ei şi, într-o jalnică încercare de a se reabilita, căută să-i potrivească la loc cupa de dantelă peste sân. După ce-şi scoase mâna de sub bluză, se retrase pe locul şoferului şi coborî din maşină.

Jenny îşi îngropă faţa în palme, începând să inspire lacom, cutremurat. Când se mai calmă oarecum, îşi aranjă hainele, deschise portiera şi ieşi.

Cage stătea aşezat pe capotă, cu privirea pierdută. Jenny recunoscu în sfârşit împrejurimile. Se aflau pe *mesa,* un platou înălţat deasupra şesurilor din jur. Se întindea pe câţiva kilometri. Dedesubt, preeria era întunecată şi tăcută. Vântul uscat, fierbinte, îi lipea hainele de trup, fluturându-i părul. Şuiera cu jale, ca un tânguit al naturii.

Trecu direct în faţa lui, blocându-i vederea,

atâta câtă era. Genunchii aproape li se atinseră. Cage înălţă capul, o privi scurt, apoi îşi lăsă bărbia în piept.

— Îmi pare rău.

— Ştiu.

Jenny îi atinse părul, netezindu-i-l pe frunte, dar vântul i-l smulse imediat dintre degete.

— Cum am putut...

— Nu contează, Cage.

— Ba contează, insistă el, printre dinţii încleştaţi. Contează.

Îşi ridică din nou capul, întinzând mâna pentru a şi-o depune uşor peste sânul pe care-l agresase doar cu câteva momente în urmă. Atingerea lui nu avea nimic sexual. La fel ar fi putut atinge umărul unui copil rănit.

— Te-a durut?

Mâna îi era caldă, tămăduitoare, iar Jenny o ridică pe a ei şi o acoperi, acolo unde stătea.

— Nu.

— Ba da.

— Nu la fel de mult cât te-a durut pe tine.

Se priviră adânc în ochi. Între ei se arcui o emoţie nedesluşită, ca un curent electric. Jenny îşi lăsă mâna să cadă. Cage şi-o coborî şi el, la fel de repede.

Jenny se aşeză alături, pe capota maşinii. Suprafaţa gresată îi ardea chiar şi prin haine, dar niciunul dintre ei nu observă.

— Sarah n-a vorbit serios, Cage.

Cage pufni scurt.

— A, ba fii sigură că da.

— E distrusă. Vorbea durerea, nu ea.

— Nu, Jenny, clătină el trist din cap. Ştiu ce simt ei pentru mine. Şi-ar dori să nu mă fi născut niciodată. Sunt un memento viu al faptului că, într-un fel, au dat greş, o continuă pacoste pe capul lor şi o permanentă

insultă faţă de cele în care cred. Chiar dacă n-o spun niciodată cu voce tare, ştiu ce gândesc. Probabil acelaşi lucru pe care-l gândeşte toată lumea. Cage Hendren merită să moară. Fratele lui n-a meritat.

— Nu-i adevărat!

Cage se ridică şi merse până la marginea platoului, înfundându-şi mâinile în buzunare. Cămaşa albă i se vedea ca o pată strălucitoare în întuneric. Jenny îl urmă.

— Când a început?

— Când s-a născut Hal. Poate chiar mai-nainte. Nu-mi mai amintesc. Ştiu doar că dintotdeauna a mers aşa. Hal era copilul cu părul bălai, literalmente. Eu ar fi trebuit să am păr brun. Atunci, aş fi fost cu adevărat oaia neagră a familiei.

— Nu spune asta despre tine.

— Ei, dar e adevărat, nu? întrebă el cu bruscheţe, răsucindu-se bătăios spre Jenny. Uită-te ce-am fost gata să-ţi fac. Am fost cât pe ce s-o violez pe femeia pe care o…

Se întrerupse în mijlocul frazei, iar Jenny se întrebă ce dorise să mai spună. Cage îşi strânse buzele, subţire, pentru a-şi pecetlui cuvintele nerostite şi se întoarse din nou cu spatele.

— Ştiu de ce mi-ai făcut-o, de ce ai băut şi ai condus cu viteză. Încerci să dovedeşti că au dreptate în ce te priveşte. Dar nu au, Cage.

Se apropie de el.

— Nu eşti o sămânţă rea care a apărut ca un accident genetic într-o familie altminteri desăvârşită. Nu ştiu ce-a apărut mai întâi, neastâmpărul tău, cu care părinţii n-au ştiut să procedeze bine, sau dispreţul lor, care te-a înrăit.

Îl apucă de mânecă, răsucindu-l cu forţa spre ea.

— Nu e evident? Toată viaţa n-ai făcut decât să reacţionezi faţă de ei. Ţi-ai făcut o carieră din a fi oaia neagră a familiei pastorului. Nu înţelegi, Cage? Încă din copilărie, făceai lucruri necuvenite ca să le atragi atenţia, fiindcă ei se aplecau numai asupra lui Hal. A fost greşeala lor. Vina *lor,* nu a ta. Au avut doi fii şi fiecare aveaţi câte o personalitate diferită. Dar a lui Hal le convenea mai mult, aşa că a devenit copilul-model. Tu ai încercat să le câştigi aprobarea şi, când n-ai reuşit, te-ai întors cu o sută optzeci de grade, începând să faci exact contrariul.

Cage îi zâmbi de sus:

— Ai descifrat totul, după cum văd.

— Da, asta am făcut. Altfel, aş fi îngrozită de cele întâmplate astă seară. Cu doar câteva luni în urmă, aşa aş fi fost. Dar în seara asta am ştiut că nu-mi vei face niciun rău. Acum te cunosc mai bine. Te-am observat atentă, în ultima vreme. Te-am văzut plângând lângă trupul neînsufleţit al fratelui tău. Nu eşti nici pe departe atât de „rău” pe cât vrei să te creadă lumea. N-ai putut concura cu bunătatea lui Hal, aşa că ţi-ai făcut un ţel din a deveni campion într-o altă arenă.

Îi captase atenţia. O asculta. Şi, oricât de mult dorea s-o contrazică, ceea ce spunea Jenny avea sens. Cage îşi privi picioarele, stârnind cu vârful pantofului norişori de praf care se risipeau în vânt.

— Mă îngrijorează doar cât de departe vei ajunge.

Capul i se ridică:

— Unde să ajung? Ce vrei să spui?

— Ai fost împins să consideri că n-ai nicio virtute. Cât de departe vei ajunge, ca să le dovedeşti că au dreptate? Până unde vei merge, ca să le arăţi cât de nevrednic eşti?

Cage îşi agăţă degetele mari în cureaua pantalonilor şi-şi înclină arogant capul într-o parte.

— Ai ajuns până aici. De ce nu dai pe faţă ce ai de spus, fără să mă mai iei pe ocolite? Mă crezi o dorinţă-de-moarte ambulantă.

— Oamenii care nu se respectă pe ei înşişi pot face prostii.

— Ca, de pildă, să conducă prea repede, să bea iresponsabil şi să trăiască în desfrâu?

— Exact.

— Ei, pe dracu'. Întreabă pe cine vrei. Au să-ţi spună ei despre respectul meu de mine însumi. Au să-ţi spună cât de înfumurat sunt.

— Nu vorbesc despre modul cum te *porţi,* ci despre ceea ce simţi înlăuntrul tău. Ţi-am văzut cealaltă faţă, Cage, latura sensibilă, pe care n-o arăţi nimănui altcuiva.

— Crezi că aspir la o formă lentă de sinucidere?

— N-am spus asta.

— Dar ai vrut s-o spui, replică el, împingându-şi părul de pe frunte cu degete nervoase. Ţi-ai dus prea departe psihologia de salon, Jenny.

Era destul de defensiv ca s-o convingă că, poate, aşa făcuse.

— În regulă, îmi cer scuze, răspunse ea. Dar nu sunt îngrijorată decât pentru că ţin la tine, Cage.

Cage îşi relaxă imediat poziţia, iar ochii i se îmblânziră.

— Îţi apreciez preocuparea, dar nu e nevoie să-ţi faci griji că mi-aş scurta zilele. Îmi place excesul de viteză, băutura fără măsură şi... Ce mai urma? întrebă el, ironic.

Jenny, însă, nu terminase.

— Cred că şi părinţii tăi ţin la tine.

Umorul i se risipi. Cu ochi sumbri de chihlimbar,

privi peste capul lui Jenny, dincolo de ea, spre peisajul nevăzut şi sterp.

— De ce nu înţelege mama că am vrut să stau pe lângă ea, pe lângă amândoi? De când am aflat despre Hal, tot timpul îmi venea să mă apropii de ei şi să-i îmbrăţişez.

Glasul îi scăzu cu un decibel.

— Aş fi vrut să mă îmbrăţişeze şi ei pe mine.

— Cage.

Jenny întinse mâna să-l atingă pe braţ. Cage se smuci. Nu avea chef de mila nimănui.

— Nu m-am apropiat de ei fiindcă ştiam că nu mă vor aproape. Aşa că am încercat să-mi manifest iubirea şi compătimirea în alte moduri.

Oftă.

— Numai că ei n-au observat.

— Am observat eu. Ţi-am fost recunoscătoare.

— Dar nici tu nu m-ai lăsat să mă apropii de tine, Jenny, replică el brusc, coborându-şi ochii spre ai ei.

Jenny îşi mută repede privirea.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nu ştii pe dracu'. Când eram în Monterico, depindeai de mine, te bazai pe mine, emoţional şi fizic. De când ne-am înapoiat, iarăşi sunt ca un lepros. „Nu pune mâna. Nu te-atinge. Nu vorbi." Ce naiba, nici măcar nu te-ai uitat la mine.

Avea dreptate, dar Jenny nu voia să recunoască.

— Faptul că mă eviţi are vreo legătură cu noaptea pe care am petrecut-o în Monterico?

Capul ei sări în sus şi-şi umezi buzele, deşi i se uscase şi limba.

— Fireşte că nu.

— Sigur?

— Da. Ce importanţă ar fi putut să aibă?

— Am dormit împreună.

— Nu în sensul ăla! exclamă ea, în defensivă.

— Exact, spuse Cage, făcând câţiva paşi înainte, până când ajunse s-o domine. Dar, după felul cum te porţi, poate să fi fost „în sensul ăla”. De ce te simţi atât de vinovată?

— Nu mă simt vinovată de nimic.

— Nu? insistă el. Nu te gândeşti că n-aveai voie să dormi în braţele mele, îmbrăcată doar cu furoul? Nu simţi că-i eram oarecum infideli lui Hal, în timp ce el zăcea în sicriu? Nu la asta te gândeşti?

Jenny se întoarse cu spatele, încrucişându-şi braţele peste abdomen, ca şi cum ar fi durut-o. Îşi apucă strâns coatele în mâini.

— N-ar fi trebuit să stau împreună cu tine, în acel fel.

— De ce?

— Ştii că nu e cazul să întrebi.

— Fiindcă ştii ce părere are lumea despre o femeie care-şi petrece o noapte în pat cu mine.

Nu-i răspunse.

— De ce te temi, Jenny?

— De nimic.

— Te temi că va afla cineva despre noaptea aia?

— Nu.

— Te temi că numele tău se va adăuga pe lista fostelor aventuri ale lui Cage Hendren?

— Nu.

— Te temi de mine?

Nici chiar vântul nepotolit nu reuşi să-i ascundă ezitarea şi durerea din glas. Jenny se răsuci, pentru a-i vedea nefericirea de pe faţă.

— Nu, Cage, nu…

Ca să i-o dovedească, se apropie şi îl cuprinse

cu braţele de talie, lăsându-şi obrazul pe pieptul lui.

Într-o clipă, braţele lui o învăluiră, strâns.

— Nu te-aş învinui dacă ar fi aşa, mai ales după ceea ce s-a întâmplat astă seară. Dar, Dumnezeule, n-aş putea suporta una ca asta. N-aş putea să îndur că te temi să nu-ţi fac vreun rău.

I-ar fi putut spune că nu se temea atât de el, cât de propriile ei reacţii faţă de el.

Când era în apropierea ei, Jenny ieşea din cochilia în care trăia la parohie, pentru a deveni o cu totul altă femeie. Îi făcea bătăile inimii să se accelereze, respiraţia să se intensifice, palmele să i se umezească. Nu mai era niciodată ea însăşi, când se afla lângă Cage, fie pe motocicletă, simţindu-se minunat, fie în acelaşi pat cu el. Cu el, uita cine era şi de unde venea, trăind numai clipa.

Era aproape ca şi cum în toţi acei ani ar fi fost îndrăgostită de Cage, nu de Hal. Făcuse dragoste cu Hal, dar noaptea când dormise în braţele lui Cage fusese aproape la fel de minunată. Nu prea putea să se împace cu acest gând. Cum era posibil ca, la doar o săptămână după moartea lui Hal, să se întrebe cum ar fi fost să facă dragoste cu Cage?

Surprinsă de idee, se retrase din faţa lui.

— Mai bine să mergem acasă. Au să se îngrijoreze.

Cage păru dezamăgit, dar o conduse la maşină, fără să discute. Cu regret, puse la loc capacul sticlei şi o introduse în torpedou. Aruncă pachetul de ţigări pe fereastră.

— Dezordonatule, spuse Jenny, de pe fotoliul ei.

— Femeile, bombăni exasperat Cage, băgând maşina în viteza întâi. Niciodată nu-s mulţumite.

Îşi zâmbiră. Totul era în regulă.

Când ajunseră la casa parohială, după o

înapoiere toropită spre oraş, Cage ocoli maşina şi-i deschise portiera. În drum către uşă, o cuprinse de talie şi, amical, Jenny făcu acelaşi lucru.

— Îţi mulţumesc, Jenny.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-eşti prietenă.

— În ultima vreme, tu mi-ai fost, destul de des.

— Îţi mulţumesc oricum.

La uşă, se opriră faţă în faţă. Cage nu părea hotărât să plece.

— Ei, noapte bună.

— Noapte bună.

— Poate va trece un timp până să mai vin în vizită.

— Înţeleg

— Dar am să te sun.

— Mi se frânge inima când mă gândesc la prăpastia asta dintre tine şi părinţii tăi, într-un moment când aveţi tea mai mare nevoie unii de alţii.

Oftatul lui fu greu de tristeţe.

— Mda, bine, aşa e viaţa. Dacă ai nevoie de ceva, de *orice,* să urli.

— Am să urlu.

— Promiţi?

— Promit.

Îi strânse mâna şi se aplecă să-i depună o sărutare uşoară pe obraz. Buzele îi zăboviră înainte de a şi le retrage în sfârşit. Sau, poate, era doar imaginaţia ei. Încă nu se decisese, când intră şi urcă scara spre camera sa. Casa era cufundată în întuneric. Soţii Hendren se culcaseră deja.

Jenny deschise uşa camerei şi intră. Privi în jur, la dormitorul decorat copilăreşte. *Şi acum?* se întrebă ea.

Ce-avea să facă Jenny Fletcher cu restul vieţii

sale?

Cugetă la această întrebare în timp ce se dezbrăca şi încă multe ceasuri, după ce se vârî în pat, problema continuă să-i alunge somnul.

De dimineaţă, ştia răspunsul. Dar cum să le spună soţilor Hendren? După cum avea să reiasă, chiar ei i-au uşurat abordarea subiectului.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţă, când Jenny intră în bucătărie, Bob tocmai prăjea pâinea. Fata zâmbi văzându-i şorţul, în timp ce-l săruta pe obraz. După ce-şi turnă o cafea, se aşeză la masă cu Sarah, care muta alene o porţie de omletă dintr-o parte a farfuriei în cealaltă.

— Unde-ai fost aseară?

Nici „bună dimineaţa”, nici „cum ai dormit?” Nimic. Doar o întrebare seacă.

Punând întrebarea, Sarah îşi ţinea buzele strânse. Avea pe chip o expresie încordată.

— *Ne-am* dus, accentuă Jenny pluralul, la o plimbare.

— Te-ai întors îngrozitor de târziu.

Bob încercase să comenteze nepăsător, dar Jenny ştia că nu era deloc o conversaţie indiferentă sau spontană, orice efort de imaginaţie ar fi făcut. Printre ei plutea un aer de suspiciune ostilă, ca şi cum în tabără s-ar fi infiltrat un duşman care trebuia mirosit.

— De unde ştiţi când am venit? Dormeaţi deja.

— A trecut pe-aici doamna Hicks, azi-dimineaţă.

Te-a văzut... v-a văzut pe tine şi pe Cage, împreună, azi-noapte.

Jenny se uită de la unul la altul. Era atât uimită, cât şi furioasă. Doamna Hicks era cea mai băgăreaţă vecină din cartier. Murea să împrăştie zvonuri, mai ales dacă erau proaste.

— Şi ce-a spus?

— Nimic, răspunse stânjenit Bob.

— Nu, vreau să ştiu. Ce-a spus? Orice-o fi fost, e clar că v-a supărat.

— Nu suntem supăraţi, Jenny, declară Bob cu diplomaţie. Doar că nu vrem ca oamenii să înceapă să-ţi pună numele în legătură cu al lui Cage.

— Numele meu este deja legat de al lui Cage. E un Hendren, fiul vostru, le reaminti ea enervată. Mi-am petrecut doisprezece ani din viaţă în casa Hendren. Cum ar putea numele meu să *nu* fie legat de al lui?

— Înţelegi ce vrem să spunem, draga mea, interveni Sarah; în ochi îi luceau lacrimi. Numai pe tine te mai avem. Şi...

— Nu-i adevărat! strigă furioasă Jenny, ridicându-se de pe scaun. Îl aveţi pe Cage. N-am crezut niciodată că voi spune asta, dar, mi-e ruşine de voi amândoi. Sarah, nu-ţi dai seama cum l-ai rănit pe Cage aseară? Poate că nu te încântă tot ce face, dar este totuşi fiul vostru. I-ai dorit moartea!

Sarah îşi lăsă capul în piept, începând să plângă. Jenny, ruşinată de propria-i izbucnire, se aşează la loc. Bob îşi bătu soţia pe umeri, într-o tentativă slabă de a o consola.

— Era doborâtă aseară, când voi doi v-aţi repezit afară din casă, îi explică el lui Jenny. Şi-a dat seama ce spusese şi i-a părut rău.

Jenny bău din cafea, până când lacrimile lui Sarah se potoliră. În sfârşit, puse ceaşca pe farfurioară.

— M-am hotărât să plec.

Aşa cum prevăzuse, rămaseră năuciţi. Câteva momente, niciunul dintre ei nu se mişcă. Se holbau la ea cu ochi goi, neîncrezători.

— Să pleci? îngăimă Sarah într-un târziu.

— Mă voi muta de la parohie şi am să-mi încep o viaţă proprie. De ani de zile locuiesc aici, trăgând de timp, până urma să mă mărit cu Hal. Poate că, dacă ne căsătoream şi aveam copii…

Lăsă gândul să se risipească.

— Dar, de vreme ce n-a fost aşa, şi de-acum niciodată nu va mai fi, nu mai am niciun motiv să rămân. Trebuie să-mi întemeiez singură viitorul.

— Dar ai un viitor alături de noi, o contrazise Bob.

— Sunt femeie în toată firea. Trebuie să…

— Avem nevoie de tine, Jenny! strigă Sarah, apucându-i braţul cu o mână rece şi umedă. Ne aminteşti de Hal. Eşti ca propria noastră fiică. Nu ne poţi face asta. Te rog. Nu acum. Lasă-ne timp să ne obişnuim cu gândul morţii lui Hal, mai întâi. Nu poţi pleca. Nu se poate şi gata.

Şi se prăbuşi iarăşi, îngropându-şi faţa într-un şerveţel ud leoarcă.

Jenny simţi că o cuprinde un val de vinovăţie. Avea o responsabilitate faţă de ei, nu? O luaseră în familia lor şi-i dăruiseră un cămin, când nu mai avea nimic pe lume. Nu le datora ceva timp? Câteva săptămâni? Câteva luni?

Gândul o deprima, dar, în fond, datoria dă adeseori o senzaţie de încătuşare.

— Bine, acceptă ea, abătută. Dar n-am să trăiesc sub cenzura doamnei Hicks, nici a altcuiva. Am fost logodită cu Hal şi l-am iubit, însă el nu mai este. Trebuie să-mi trăiesc viaţa.

— Întotdeauna ai fost liberă să pleci şi să vii când vrei, spuse Bob, bucuros că discuţia despre plecare se încheiase. De-asta ţi-am cumpărat maşina.

Nu la acest gen de libertate se referise Jenny, însă nu-i credea capabili s-o înţeleagă dacă ar fi încercat să le explice.

— A doua condiţie e să-i cereţi amândoi scuze lui Cage pentru ceea ce-aţi spus aseară.

Vrură să protesteze, dar îi opri dintr-o privire, îşi plecară ochii la expresia sa fermă.

— Prea bine, Jenny, spuse Bob în cele din urmă. De dragul tău, o vom face.

— Nu. Nu de dragul meu. De-al lui şi de-al vostru.

Se ridică, pornind spre uşă.

— Cred că o să vă ierte şi Cage, pentru că vă iubeşte. Sper doar să vă ierte şi Dumnezeu.

*

Coşurile cu târguieli se ciocniră. Al lui Jenny zăngăni. O cutie de detergent se răsturnă pe jos. Conservele se rostogoliră cu zgomot prin coş. Un sul de prosoape din hârtie căzu peste cofrajul cu ouă.

— Salut.

— Brută. Anume ai făcut-o.

Zâmbetul lui era leneş şi complet nepocăit.

— E un truc grozav ca să faci cunoştinţă cu o femeie frumoasă într-o după-amiază searbădă. Intri cu coşul de cumpărături într-al ei. Atunci ea se fâstâceşte, uneori se supără, dar întotdeauna îţi stă la discreţie. Idealul meu e de a încerca să încurc roţile cărucioarelor.

Îşi coborî privirea şi se încruntă.

— Ai fost prea rapidă pentru mine.

— N-ai pic de conştiinţă, Cage Hendren.

— Absolut.

— Şi pe urmă ce se întâmplă? îl întrebă Jenny. Sunt fascinată.

— Vrei să zici, după…

— După ce-i ciocneşti coşul şi încurci roţile şi se fâstâceşte şi aşa mai departe. Ce faci apoi?

— Îi cer să se culce cu mine.

Jenny încasă informaţia ca pe un uşor pumn în bărbie.

— Aha.

Îşi manevră coşul împrejurul coşului său, care era gol, şi-şi continuă drumul pe culoarul cu mâncare pentru animale domestice. Din moment ce soţii Hendren nu aveau animale, atenţia pe care le-o acorda rafturilor era destul de ridicolă.

— Ei, ai spus că eşti fascinată, zise Cage în defensivă, împingându-şi căruciorul după al ei.

— Am fost, sunt, dar credeam că ai proceda mai subtil cu seducţia.

— De ce?

— De ce? se răsuci Jenny să-l privească, lăsându-şi baltă pe moment analiza ciozvârţelelor fragede şi a produselor suculente. Adică e aşa de simplu? pocni ea din degete. Hodoronc-tronc?

Cage îşi încreţi fruntea, chipurile concentrat.

— Nu întotdeauna. De câteva ori, a necesitat mai mult timp şi efort.

Ochii săi aurii-căprui o cutreierară, observându-i pantalonii bine călcaţi şi puloverul de bumbac tricotat.

— Uite, tu, de pildă. Pariez că ai fi un caz dificil.

— De ce spui asta?

— Vii să te culci cu mine?

— Nu!

— Poftim. Am întotdeauna dreptate. Îşi ciocăni

fruntea cu degetul arătător.

— Când faci treaba asta de-atâta timp ca mine, înveţi vreo câteva lucruri pe parcurs. Ţi se dezvoltă un al şaselea simţ. Cu tine, mi-am dat seama imediat că trebuie să folosesc metoda de abordare lungă, lentă şi uşoară. După modul cum te-ai încruntat vag când cutia de *Tide* ţi-a storcit punga cu bezele. Semn clar că n-avea să meargă simplu.

Jenny îl privi mută de uimire, câteva secunde, apoi izbucni în râs.

— Cage, jur, eşti amoral.

— Neruşinat, îi făcu el cu ochiul. Dar sincer.

Coti de pe culoarul conservelor pentru animale pe cel alăturat. Cage năvăli în faţa ei, tăindu-i calea.

— Arăţi îngrozitor.

— Ăsta-i un exemplu al metodei de abordare lungă, lentă şi uşoară? Dacă da, mai trebuie lucrat, replică ea sec.

Încercă să-l ocolească, dar Cage îşi întoarse abil coşul într-o parte, blocând complet coridorul.

— Ştii ce vreau să spun. Pari obosită. Mult prea slabă. Ce-ţi fac ăia acolo?

— Nimic, răspunse Jenny, evitându-i ochii.

Dar ştia că nu-l amăgea, nu mai mult decât se amăgea pe ea însăşi. Soţii Hendren nu-i ascultaseră atenţi declaraţia de independenţă. Sau i-o ascultaseră, dar îi ignorau conţinutul. Îi programau activităţile zilnice încă dinainte de a coborî la micul dejun.

Mai întâi, fuseseră de scris toate mulţumirile pentru condoleanţe, după înmormântarea lui Hal. Fusese aproape recunoscătoare pentru această muncă, fiindcă îi dăduse posibilitatea să-l sune pe Cage şi să-i ceară să le ia şi să le pună la poştă. Astfel, părinţii lui avuseseră ocazia. Să-i ceară scuze.

Fusese o întrunire penibilă. Cage stătea în uşa

din faţă, de parcă s-ar fi temut că n-aveau să-l invite în casă. Jenny îşi ţinea respiraţia, incapabilă să distingă cuvintele pe care le schimbau el şi Bob în vestibul. Apoi, Cage intră în living, privind-o pe Sarah, care stătea adunată pe canapea. În cele din urmă, bătrâna îşi înălţă capul.

— Bună, Cage. Îţi mulţumim că ai trecut.

— Bună, mamă. Cum te simţi?

— Bine, bine, răspunse ea absentă.

Aruncă o privire întrebătoare spre Jenny, care dădu uşor din cap. Sarah îşi umezi buzele.

— În legătură cu seara aceea, seara de… după înmormântarea… lui Hal… Ceea ce-am spus…

— Nu contează, se repezi Cage s-o întrerupă; traversă camera şi se lăsă într-un genunchi în faţa mamei sale, acoperindu-i cu mâna degetele palide, lipsite de sânge. Ştiu că erai tulburată.

Lui Jenny i se înmuiase inima de duioşie. Cage dorea atât de mult să creadă ce spunea. Dar, indiferent că scuzele lui Sarah erau sincere sau nu, fie că el le credea sau nu, cel puţin dădeau grai sentimentelor pe care ar fi trebuit să le aibă cu toţii.

Corvezile lui Jenny la parohie păreau să nu se mai termine. Soţii Hendren discutaseră până şi posibilitatea ca ea să continue cruciada lui Hal pentru ajutorarea refugiaţilor din America Centrală. Simplul gând de abordare a unei asemenea campanii o extenua şi refuza să cuvânteze la mitinguri şi alte ocazii. Dar îşi luase sarcina de a trimite o scrisoare la ziar în care detalia problemele aşa cum le fusese martoră oculară şi cerea donaţii în plus pentru ajutoare.

Ştia că avea ochii încercănaţi de oboseală, ştia că slăbise datorită marii lipse de poftă de mâncare, ştia că era trasă şi palidă pentru că nu stătea mai mult

pe-afară.

— Sunt îngrijorat din pricina ta, spuse încet Cage.

— Sunt obosită. Toţi suntem obosiţi. Moartea lui Hal, înmormântarea şi-au spus cuvântul.

— Au trecut mai bine de două săptămâni. Îşi petreci mai mult timp ca oricând în parohia aia. E nesănătos.

— Dar necesar.

— Biserica e vocaţia lor, nu a ta. Vor face din tine o femeie bătrână, dacă-i laşi, Jenny.

— Ştiu, răspunse ea obosită, frecându-şi fruntea. Te rog, nu mă bate la cap cu asta, Cage. Le-am spus că trebuie să mă mut, dar…

— Când?

— A doua zi după înmormântare.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— S-au necăjit aşa de tare, încât n-am putut. Şi, serios, ar fi fost o cruzime să plec imediat după ce-l pierduseră pe Hal.

— Şi acum?

Zâmbi, clătinând din cap.

— N-am nici măcar o slujbă. Cel puţin, nu una plătită. Ştiu că trebuie să-mi câştig existenţa, dar i-am lăsat să-mi rezolve ei problemele atât de mult timp, încât habar n-am cum să încep.

— Am eu o idee, spuse Cage deodată, apucând-o de braţ. Ia vino-ncoace.

— Nu pot lăsa aici cumpărăturile.

— De data asta, nu mai ai scuza îngheţatei. Te-am prins înainte de a ajunge la congelator.

În sens figurat, Jenny îşi înfipse călcâiele în pământ.

— Nu pot lăsa un coş plin cu târguieli în mijlocul magazinului.

— Of, pentru Dumnezeu! exclamă Cage iritat; răsuci coşul şi, cu paşi mari, îl împinse până în faţă. Hei, Zack!

Şeful magazinului privi pe după paravanul biroului. Număra banii cuiva care retrăsese o sumă de pe cec.

— Ura, Cage.

— Domnişoara Fletcher îşi lasă cumpărăturile aici, spuse el, parcând căruciorul lângă o vitrină cu oale şi tigăi care se puteau obţine păstrând cupoane. Venim să le luăm mai târziu.

— Perfect, Cage. Te pup.

Cage luă o ciocolată *Milky Way* în timp ce treceau pe la tejgheaua cu dulciuri şi-l salută cu ea pe administrator înainte de a-şi petrece un braţ pe după umerii lui Jenny, conducând-o afară din magazin.

— Pe-asta ai furat-o?

— Normal, replică el, desfăcând ambalajul şi îndesându-şi în gură jumătate din ciocolată. Jumatea asta-i pentru tine.

— Dar…

Îi reteză protestul, împingându-i restul calupului în gura căscată de uimire.

— Tu n-ai furat niciodată-n viaţa ta o ciocolată?

Jenny clătină din cap, mutându-şi enorma bucată de ciocolată dintr-o parte a gurii în cealaltă, într-un efort de a o mesteca înainte să se înece,

— Ei, era timpul. Acum, eşti partenera mea de infracţiuni.

Deschise portiera *Corvette*-ului şi, uşor, dar inexorabil, o împinse pe locul din dreapta.

Cage conduse pe străzile aglomerate din centru doar o idee mai disciplinat decât pe şosea. Opri maşina într-un spaţiu de parcare lângă trotuar, în faţa unui şir de birouri. Când coborî se aplecă şi scoase de sub

fotoliu un sac de pânză. Era genul de husă pe care o folosea primăria pentru a acoperi parcometrele în zilele de sărbătoare. O trase peste aparatul din faţa *Corvette*-ului şi-i făcu cu ochiul lui Jenny, înainte de a o prinde de cot, conducând-o spre uşă.

— Poţi face aşa ceva? îl întrebă ea, privind îngrijorată spre parcometrul acoperit.

— Tocmai am făcut-o.

Descuie uşa biroului şi-i făcu loc să intre.

Jenny, însă, se opri brusc dincolo de prag, privind descumpănită în jur. Încăperea era cufundată în semiobscuritate, dar nu făcu decât să arate şi mai rău când Cage se duse la fereastră şi potrivi jaluzelele prăfuite, astfel încât să intre mai multă lumină.

Jenny nu mai văzuse niciodată o asemenea dezordine. O canapea jerpelită, scoasă direct dintr-o comedie de situaţii la televizor din anii ’50, stătea împinsă lângă un perete. Tapiţeria roz, care nici la început nu arătase prea grozav, era înnegrită de generaţii întregi de praf. Pernele erau adâncite în centru.

Nişte rafturi urâte de metal ocupau alt perete. Erau înţesate cu hârtii, registre şi hărţi ale căror colţuri se îndoiseră, îngălbenite.

Toate scrumierele vizibile dădeau pe dinafară de pline.

Biroul din mijlocul peretelui opus ar fi trebuit să fie aruncat la gunoi cu ani în urmă. Un colţ al său, căruia fi lipsea picioruşul, era proptit pe un pachet de cărţi de joc. Deasupra se îngrămădeau reviste ieşite din actualitate, ceşti de cafea goale şi alte nimicuri, peste o reţea întreagă de zgârieturi şi rosături. Un vandal orgolios îşi scrijelise iniţialele într-un colţ.

Jenny se întoarse încet spre Cage;

— Ce-i aici?

— Biroul meu, răspunse el cam ruşinat.

Neîncrederea o făcu să caşte gura.

— Chiar conduci o firmă din mormanul ăsta de gunoi?

— Eu n-aş merge până la a-l numi *aşa.*

— Cage, dacă Dante ar trăi, aşa ar descrie Infernul.

— E chiar atât de rău?

— Este.

Jenny se apropie de birou şi, plimbându-şi degetul peste suprafaţa sa maltratată, adună un centimetru întreg de praf.

— Ai făcut vreodată curat aici?

— Cred că da. A, mda, am angajat odată un serviciu de întreţinere. Tipul pe care mi l-au trimis era haios de tot. Ne-am apucat de băut şi…

— Nu contează, am înţeles.

Ocoli un coş de hârtii plin-ochi şi se duse spre o uşă care probabil aparţinea unei debarale.

— Ăă, Jenny… ridică mâna Cage, încercând s-o oprească, dar era prea târziu.

Când uşa se deschise, un calendar gigantic de perete se înclină în afară, lovind-o pe umăr. Jenny tresări, surprinsă. Dar nici pe departe atât de surprinsă ca în momentul când calendarul, legănându-se încoace şi-ncolo, se opri în sfârşit în cui, lăsând-o să vadă fotografia lucioasă.

Roşcata buzată din poză afişa o stea albastră lucitoare plasată strategic, pe care scria *„În adâncul Texasului”.* Sânii mari cât pernele, cu sfârcurile umflate şi roşii ca două fragi, ocupau o bună parte din imagine.

Cage îşi drese glasul, stingherit.

— Mi l-a făcut cadou o echipă de muncitori, la Crăciunul trecut.

Jenny închise apăsat uşa şi se întoarse spre el:

— De ce m-ai adus aici?

Îşi îndesă mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, le scoase iar, după care se bătu nervos peste coapse.

— Vino, Jenny, ia loc, spuse el, repezindu-se deodată să-i elibereze un spaţiu pe canapea.

— Nu vreau să iau loc. Vreau să ies de-aici şi să respir aer curat. Spune-mi de ce m-ai adus.

— Păi, ai spus că voiai o slujbă şi m-am gândit…

— Nu poţi vorbi serios, îl întrerupse ea, prinzând ideea din zbor.

— Stai, Jenny, ascultă-mă. Am nevoie de cineva ca să…

— Ai nevoie de nişte demolatori şi de un buldozer. După aia, îţi propun s-o iei de la zero.

Şi porni spre uşă.

Cage îi tăie calea, apucând-o de umeri.

— Nu mă refeream la o femeie de serviciu. Am să fac eu ordine. Mă gândeam că ai putea să răspunzi la telefon, să faci muncă de birou în general, înţelegi…

— Ai supravieţuit fără secretară atâţia ani. Cine-ţi primeşte telefoanele?

— Un serviciu de mesaje.

— Şi de ce să schimbi acum?

— E-al naibii de incomod să verific din oră-n oră.

— Ia-ţi un pager.

— Am încercat.

— Şi?

— Mi l-am agăţat de curea, dar… l-am pierdut. Ochii i se repeziră spre ai lui. Cage îşi mută privirea, vinovat.

— Hm, îmi dau seama cât de incomod putea fi să-l ai agăţat la centură.

Jenny încercă să-l ocolească din nou. O ţinu pe

loc cu forţa.

— Jenny, te rog, ascultă-mă. Ai nevoie de o slujbă şi o doreşti. Îţi ofer eu una.

— Şi un cimpanzeu ar putea fi dresat ca să stea pe scaun şi să răspundă la telefon. În plus, ai zis că ai un serviciu de mesaje.

— Dar de unde pot şti dacă ăia primesc toate telefoanele? În plus, mai sunt şi altele de făcut.

— Ca, de pildă?

— Corespondenţa. Te-ai mira să vezi ce multă este.

— Şi acum cine-o face? Tu?

— Nu, o prietenă de-a mea.

Jenny îi mai aruncă o privire gen „ştiam eu”, făcându-l să ofteze exasperat.

— Are vreo *obzeşapte* de ani, e mioapă şi scrie la o maşină de pe vremea lu’ mama mare. Majuscula *T* e mereu cu un pas mai sus de celelalte litere. Iar S-ul i s-a strâmbat.

Ochii ei îngustaţi se încruntară bănuitori.

— Ăsta s-a vrut un joc subtil de cuvinte?[1]

— Nu, îţi jur, dar mă bucur oricum că l-ai sesizat. Înseamnă că nu eşti un caz chiar lipsit de speranţă.

Îi ignoră remarca, privind în jur.

— Nici măcar o maşină de scris n-ai.

— O să-mi cumpăr una. Orice gen preferi.

Gândul de a duce o viaţă mai productivă o intriga şi o tenta, dar ştia că nu-i putea accepta oferta. Cu umerii căzuţi a înfrângere, clătină din cap:

— Nu pot, Cage.

— De ce?

— Părinţii tăi au atâta nevoie de mine.

— Ai pus punctul pe *i*. Au atâta nevoie de tine.

---

1 Omofonie între *S* (pronunţia literei „*es*”) şi *ass* – fund.

Crezi că le faci vreun favor alergând toată ziua să-i serveşti? Sunt oameni de vârstă medie, dar, dacă n-au un scop în viaţă, vor îmbătrâni foarte repede. Au nevoie să-şi pună din nou vieţile pe roate, dar nu vor reuşi, dacă devin atât de dependenţi de tine. N-am avut niciodată copii, aşa că nu ştiu cum e să pierzi unul. Dar îmi pot închipui că apare tentaţia de a te strânge ghem şi a muri. Dacă-i mai cocoloşeşti pe mama şi pe tata, asta riscă să facă.

Avea dreptate, desigur. Cu fiecare zi, soţii Hendren păreau să se scofâlcească tot mai mult. Şi, câtă vreme o aveau la îndemână ca să se bazeze pe ea, aveau s-o folosească până li se cheltuiau tuturor vieţile.

— Cu cât m-ai plăti?

Pe chipul lui se întinse un zâmbet încântat.

— Ce licheluţă mercenară mai eşti!

— Cât? repetă ea, nici pe departe atât de atinsă de vulgaritatea lui pe cât ar fi fost de aşteptat.

— Ia să vedem, îşi frecă bărbia Cage. Două jumate pe săptămână?

Habar n-avea dacă era un salariu bun sau nu, dar voia oricum să încerce. Totuşi, ezită, prefăcându-se a sta pe gânduri.

— Câte zile libere plătite?

— Primeşti sau renunţi, domnişoară Fletcher, replică el sever.

— Primesc. De la nouă la cinci, cu o oră şi jumătate pauză de masă.

Astfel, îi rămânea timp să se ducă la casa parohială şi să mănânce cu soţii Hendren, deşi gândul de a lua zilnic prânzul în oraş o atrăgea mai mult.

— Două săptămâni de concediu plătit, plus toate sărbătorile şi serviciile poştale. Şi vinerea zi scurtă.

— Te ţii tare la negocieri, se încruntă Cage.

De fapt, îl captiva. Chiar şi dacă ar fi trebuit să-i dubleze salariul şi să-i satisfacă toate condiţiile, era gata să accepte, pentru a o elibera din parohie şi de sub controlul părinţilor lui.

— Nu mai pun piciorul aici până nu se face curat. Şi vreau să spun, *curat.*

— Da, să trăiţi, îşi pocni el călcâiele.

— Iar calendarul să dispară.

Cage privi spre uşa închisă a debaralei, cu faţa pleoştindu-i-se a dezamăgire comică.

— Au, m-ai atins! Zău că începusem s-o plac.

Ridică din umeri.

— Mă rog, bine. Altceva? Jenny se gândea ce absolut de adorabil era, dar mintea îi reveni la subiectul discuţiei.

— Da. Cum le voi spune părinţilor tăi?

— Nu le da de ales.

Îi întinse mâna.

— Asta-i tot? Batem palma?

— Batem.

Îi dădu şi ea mâna, dar Cage, în loc să i-o strângă, o trase şi şi-o puse pe piept.

— Nu prin strângeri de mână se finalizează tranzacţiile cu o femeie răpitoare.

Înainte de a apuca Jenny să reacţioneze, îşi înclină capul, lăsându-şi oblic gura peste a sa. Mâna care i-o apăsa pe-a ei pe piept coborî acum; la talie, atingându-i-o uşor. Degetul mare îi frecă uşor coasta de jos.

Sărutul fu prelung. Buzele i se deschiseră peste ale lui Jenny, dar nu-şi folosi limba. Nu făcu decât s-o ţină în suspensie, sufocată, hărţuind-o cu posibilitatea ca în orice moment să-i sfredelească gura. Dar n-o făcu. Iar când îşi înălţă capul, se mulţumi să

zâmbească.

Mai târziu, după ce Cage o lăsă înapoi la băcănie, când îşi termină cumpărăturile, Jenny se întrebă de ce nu făcuse ceva, orice, pentru a opri sărutarea. De ce nu-l pălmuise, de ce nu bătuse din picior, de ce nu râsese măcar? De ce, când Cage îşi desprinsese în sfârşit gura de a ei, stătuse doar privindu-l cu ochii languroşi şi buzele înrourate tremurând, cu pulsul palpitându-i prin vene şi coapsele topindu-i-se?

Singurul răspuns posibil era că îşi simţise membrele îngreunate ca de plumb, delicios de amorţite. Şi slăbite de plăcere. N-ar fi putut ridica niciun deget ca să se apere de sărutul lui Cage, chiar de-ar fi vrut. Şi de fapt nici nu dorise.

Soţii Hendren nu primiră deloc bine vestea angajării. Când Jenny îi anunţă, Sarah îşi trânti furculiţa în farfurie.

— Încep de luni.

— Vei lucra…

— Pentru Cage? încheie Bob în locul soţiei sale.

— Da. Dacă aveţi vreun proiect pentru mine până atunci, spuneţi-mi.

Ieşi din bucătărie înainte ca bătrânii să se dezmeticească. Aşa cum o sfătuise Cage, nu le dăduse de ales.

*

În dimineaţa următoarei zile de luni, la ora nouă fără un minut, Jenny intră în birou. Uşa o aştepta descuiată. Un moment, crezu că greşise adresa. Biroul fusese nu numai curăţat, ci transformat complet.

Pereţii cenuşii ca oţelul de puşcă fuseseră zugrăviţi într-un crem liniştitor. În locul hidoasei

canapele apăruseră două fotolii de piele, într-o nuanţă ciocolatie plăcută. Între ele se afla o masă de nuc.

Pardoseala de linoleum fusese acoperită cu parchet. Un mic covor folcloric ocupa centrul încăperii. În locul rafturilor metalice se afla acum un şir de rafturi şi dulapuri din lemn. Toate componentele fuseseră aranjate cu mult gust, spre a economisi la maximum spaţiul şi a menţine o ordine desăvârşită.

Suprafaţa biroului care domina acum biroul lucea ca un patinoar. În spatele acestuia se găsea un fotoliu tapiţat cu piele, de proporţiile unui tron. Pe placa lustruită a biroului era pus un buchet de flori proaspăt culese, încă îmbrobonate de umezeala din frigiderul florăriei.

— Florile sunt pentru tine.

Jenny se răsuci în loc, ca să-l vadă pe Cage stând dincolo de pragul debaralei. Uşa era deschisă.

— Cum ai reuşit? îl întrebă, copleşită.

— Cu carnetul de cecuri, răspunse el sec. În zilele noastre, dă rezultate mai bune decât bagheta magică. Îţi place?

— Da, dar…

Pe neaşteptate, Jenny avu remuşcări.

— Nu trebuia să te critic. Ai cheltuit enorm.

— Auzi, n-o face pe impresionata cu mine. M-ai dinamizat să fac un lucru care aştepta de ani de zile. Întreţineam clienţii la automatul de răcoritoare din magazinul alimentar, fiindcă mi-era ruşine cu „mormanul ăsta de gunoi”, cum l-a numit o persoană pe care toţi o cunoaştem şi o iubim.

Zâmbi, văzând-o că se îmbujora.

— Apropo, am o gamă de calendare din care să alegi.

Îl ridică pe primul, iar Jenny scoase o mică exclamaţie.

— „Musculatura lunii”, declară clar solemn Cage, străduindu-se să nu zâmbească; modelul atletic, tolănit pe burtă, afişa un suspensor, o cască de fotbalist şi un zâmbet lasciv. El e Domnul Octombrie. Sezonul fotbalistic, mă-nţelegi. Vrei să vezi şi celelalte luni? întrebă Cage inocent, răsfoind calendarul.

— Mi-ajunge atât, răspunse cu voce îngroşată, Jenny. Altceva ce mai ai?

Cage puse calendarul deoparte şi luă altul.

— „O ciozvârtă pe zi”. Fără capete, numai trupuri.

Un piept uns cu ulei, umflându-şi bicepşii, cu abdomenul ca o scândură de spălat, onora fotografia. Jenny făcu o mutră de mironosiţă şi scutură din cap.

— Sau, continuă Cage, întinzând a treia variantă, Ansel Adams[2].

— Agaţă-l pe Ansel Adams.

Mulţumit, Cage se întoarse să-i îndeplinească dorinţa.

— Dar lasă-le şi pe celelalte în debara, adăugă răutăcioasă Jenny.

O privi cu cea mai prăbuşită expresie posibilă, după care izbucniră amândoi în râs.

— Cage, biroul e splendid, zău aşa. Mor după el.

— Perfect. Vreau să te simţi confortabil aici.

— Îţi mulţumesc pentru flori, adăugă ea, trecând în spatele biroului şi aşezându-se cu titlu de încercare în fotoliul de piele.

— E o ocazie deosebită.

Ochii li se întâlniră, susţinându-se un moment, după care Cage îi arătă unde erau hârtiile cu antetul firmei şi cum să acţioneze noua maşină de scris.

— Poţi începe cu scrisorile astea, spuse el,

---

22 Celebru fotograf american (1902-1984), cel mai mare foto-peisagist al lumii.

dându-i o mapă. Le-am schiţat ciornele, sper că poţi să le descifrezi. Gertie se descurca.

— Prietena cu S-ul strâmb? întrebă nevinovată Jenny.

Cage o trase de-o şuviţă de păr:

— Exact.

Nu peste mult plecă, spunând că se ducea la ferma Parson.

— Cum arată?

— Mostrele se prezintă grozav. Dacă nu răzbim în zăcământ, sunt arhanghel.

Îşi puse ochelarii de soare şi întinse mâna spre clanţă.

— Pa.

— Pa.

Stătu o clipă, privind-o lung.

— Dumnezeule atotputernic, da' bine-ţi mai şade stând acolo.

Şi ieşi.

*

Reveni cu câteva minute înainte de amiază, cu o pungă mare în braţe.

— La masă! răcni, năvălind pe uşă. Jenny dădu din mână, făcându-i semn să tacă. Vorbea la telefon, luând însemnări în timp ce-şi asculta interlocutorul.

— Da, am notat şi-i voi transmite informaţia domnului Hendren când revine. Vă mulţumesc.

Închise şi-i întinse mândră mesajul.

Cage îl citi, apoi mototoli hârtia.

— Excelent. Aşteptam permisiunea să fac o prospecţie pe proprietatea asta. Mi-ai adus noroc.

Zâmbind, puse punga pe marginea biroului.

— Iar eu ţi-am adus masa.

— Mă pot aştepta la un tratament de genul ăsta în fiecare zi? se săltă Jenny să tragă cu ochiul în pungă.

— În niciun caz. Dar, cum spuneam, azi e o zi specială.

— Zău c-ar trebui să merg acasă, să văd ce fac Sarah şi Bob.

— Fac bine. Sună-i mai încolo, dacă ţii morţiş.

Veselia lui era contagioasă, iar Jenny se molipsi şi ea în timp ce scoteau mâncarea pe care Cage o adusese de la singurul magazin de delicatese din oraş.

— Ca să punem capac la toate…

Dispăru în debara şi ieşi cu o sticlă de şampanie:

— Ta-daaa!

— Pe-asta de unde-o ai?

— Am ţinut-o în frigider.

— E şi un frigider acolo?

— Unul mic. Nu te-ai uitat?

— Nu. Am fost ocupată, zise ea arătând spre teancul de scrisori care-i aşteptau semnătura.

— Atunci, meriţi un pahar de şampanie, propuse Cage scoţând dopul. Vinul efervescent pocni, dar nu făcu spumă. Cage îi umplu un pahar de plastic.

Jenny îl luă, prea copleşită ca să refuze.

— N-ar trebui, Cage.

— Da’ de ce?

— Poate o să-ţi vină greu să crezi, dar la casa parohială nu prea bem şampanie la masă, spuse ea sarcastică. Nu sunt obişnuită cu băutura.

— Bine. Poate te-mbeţi, te despoi de ţoale şi-ncepi să dansezi goală-puşcă pe birou.

Îi măsură trupul cu o privire speculativă care indica limpede că se întreba cum ar fi arătat un asemenea spectacol. Jenată, Jenny îl privi turnându-şi şi lui un pahar.

— Faci des treaba asta?

— Dacă beau şampanie în miezul zilei? Nu.

— Atunci de unde ştii că n-ai să te îmbeţi *tu,* să te dezbraci şi să dansezi gol pe birou?

Cage îi întinse paharul.

— Fiindcă, draga mea Jenny, şopti el pe un ton jos, dacă am fi amândoi goi pe birou, n-am dansa.

Stomacul ei făcu un salt mortal înapoi. Reuşi să-şi smulgă ochii din puterea hipnotizantă a privirii lui şi observă că-i tremura mâna.

— Ia o înghiţitură, o îndemnă Cage cu acelaşi glas senzual.

Recunoscătoare că avea ceva de făcu, se conformă. Şampania era rece şi-i înţepa limba.

— Îţi place?

— Da.

Şi mai sorbi puţin.

Cage îşi apropie capul de al ei, până ajunseră aproape nas în nas.

— Ce-ai zice de…

— De…?

— O pastramă fierbinte?

Pastrama fierbinte nu avusese niciodată un gust mai delicios. Ba chiar, era una dintre cele mai fabuloase specialităţi pe care le mâncase Jenny vreodată. În timp ce mâncau, Cage îi mai vorbi despre afacerile lui, încântat de întrebările ei inteligente şi intuitive.

N-o putu ademeni să bea mai mult de jumătate din paharul cu şampanie. Când terminară, strânse cu grijă resturile şi le puse înapoi în pungă.

— N-aş îndrăzni să-ţi fac murdărie în birou, spuse el, cu un zâmbet strâmb.

Mult timp după plecarea lui, Jenny nu putu înceta să se gândească la imaginea amândurora goi.

La ce se referise, spunând că n-ar fi dansat? Dar ştia ea bine ce insinuase.

Şi nici pe-asta nu şi-o putea alunga din minte.

*

Zilele se înscriseseră într-un fel de program sistematic, deşi viaţa cu Cage era mereu spontană şi neplanificată. Parcă ar fi călătorit pe un râu misterios prin junglă. Nu ştiai niciodată ce surpriză te aştepta după următoarea cotitură.

Îi lăsa mici cadouri care n-ar fi trebuit să însemne cine ştie ce, dar pentru o fată căreia nu i se făcuse niciodată curte însemnau enorm.

Un mic tort cu o singură lumânare înfiptă în el o aştepta în dimineaţa aniversării primei săptămâni de lucru. Altă dată, Jenny găsi un trandafir lângă filtrul de cafea. Într-o dimineaţă, deschizând uşa, aproape că urlă. Un ursuleţ gigantic îi rânjea de pe scaunul biroului.

Ştia că oraşul vuia de bârfe despre ei. Casierii de la bancă fuseseră şocaţi când începuse să rezolve operaţiunile financiare ale firmei lui Cage. Acum se obişnuiseră s-o vadă venind în numele lui. Dar îi observa strângându-se pâlc la plecarea ei. Dirigintele poştei, pe care-l cunoştea de ani de zile, continua să fie prietenos, însă acum, când Jenny manevra corespondenţa lui Cage în locul celei a bisericii, o privea într-un mod care-i făcea carnea să se încreţească pe trup.

Iar Cage începuse să vină cu regularitate la biserică, lucru care băgă realmente bârfele oraşului în viteza a patra.

Lui Jenny îi plăcea palpitaţia noii sale munci şi, prin a doua săptămână, rezolva deja toate situaţiile ca

o profesionistă.

— *Hendren Enterprises.*

— Jenny, scumpo, pune-ţi pantofii de sărbătoare, spuse Cage, râzând.

Jenny auzi tămbălăul din apropiere.

— A răzbit puţul? întrebă ea.

— A răzbit! răcni Cage.

Sondorii din jurul lui devastau deja frigiderele pline de bere *Coors.*

— Iubito, îţi voi cumpăra cel mai mare prânz cu pui fript pe care-l găsim. Ajung acolo într-o oră.

— Am un comision de făcut. Ce-ar fi să ne-ntâlnim undeva?

— Bine. La *Roata carului,* la douăşpe jumate?

Stabiliră ora şi locul.

Dar, la douăsprezece şi jumătate, Jenny rătăcea fără ţintă pe strada principală a oraşului, fără ca mintea să-i înregistreze nimic. Ca în transă, se opri în mijlocul trotuarului şi privi orbeşte spre vitrina colorată ţipător a magazinului mixt.

Cage trecu prin apropiere, o zări, o strigă pe nume, claxonă. Jenny nu se întoarse. Nici măcar nu-l auzi.

Executând o întoarcere în U ilegală, Cage îşi aduse camioneta, cu care venea de la sondă, în singurul spaţiu liber de parcare, după care sări pe trotuar. Alergă spre ea. Cizmele şi manşetele blugilor îi erau pline de noroi.

— Jenny, spuse el cu sufletul la gură, ai luat-o în partea opusă. Nu ziceai că ne vedem la *Roata carului?*

Zâmbetul larg i se şterse, când Jenny se întoarse, privindu-l cu ochi goi. Alarmat pe dată, o apucă de braţ, scuturând-o uşor:

— Jenny, ce este?

— Cage? şopti ea slab; clipi din ochi, parcă abia

atunci dându-şi seama unde se afla. Oh, Cage.

— Dumnezeule, nu mă speria aşa, îşi încreţi el, fruntea, îngrijorat. Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine? Ţi-e rău?

Clătină din cap, coborându-şi ochii.

— Nu. Dar n-am poftă de mâncare. Iartă-mă. Mă bucur foarte mult pentru sondă. Dar nu-mi vine să…

— Încetează cu toate scuzele astea de două parale. Dracu' s-o ia de masă. Spune-mi ce ţi s-a întâmplat.

Jenny se rezemă de el, parcă în pragul leşinului. O prinse la piept, înjurând, simţindu-se nepriceput şi tâmp.

— Haide, iubito. Să intrăm în magazin. Îţi iau o Cola.

Merseră jumătate de cvartal până la magazin, în fundul căruia era un bufet cu sucuri. Cel puţin, Cage merse. Jenny se împleticea, sprijinită de el. Aproape căzu pe canapeaua de vinilin verde, în timp ce Cage îi striga chelneriţei de la tejghea:

— Două Cola, te rog, Hazel.

Nu-şi mai lua ochii de la Jenny, dar fata nu-l privea. Îşi studia mâinile, încleştate laolaltă pe tăblia mesei *Formica.* Hazel puse băuturile reci pe masă.

— Ce faci, Cage?

— Bine, murmură el absent.

Ridicând din umeri, chelneriţa reveni la casă. Oamenii spuneau că, de când murise fratele său, Cage Hendren suferise o schimbare. Spuneau că se învârtea în jurul tinerei Fletcher ca o muscă pe lângă un borcan cu miere. Ei bine, acum se adeverea că zvonurile erau întemeiate. Hazel putea conta oricând pe Cage pentru o jumătate bună de oră cu bancuri porcoase. Azi, era atât de absorbit de Jenny Fletcher, încât o privea de parcă s-ar fi putut mistui ca un nor de fum dacă-şi lua

ochii de la ea.

— Jenny, bea-ţi Cola, spuse Cage, împingându-i-o mai aproape. Eşti palidă ca o stafie.

Supusă, sorbi prin pai.

— Şi-acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

Capul ei rămase aplecat un răstimp care lui Cage i se păru de ore în şir. Era pe punctul să-şi piardă calmul, când Jenny îşi ridică în sfârşit ochii.

Îi luceau de lacrimi. Două se desprinseră simultan, rostogolindu-i-se pe obraji.

— Cage, şopti ea cu voce răguşită, oprindu-se să inspire întretăiat, sunt însărcinată.

Capitolul 7

Cage avu senzaţia că primise un pumn în burtă. Ochii săi căprui îşi pierdură orice expresie, în afară de a înghiţi un nod cât pumnul, rămase absolut nemişcat, fixând faţa lui Jenny.

— Însărcinată?

Dădu din cap.

— Direct de la doctor vin. Voi avea un copil. Cage îşi şterse de coapse palmele umezite.

— Nu ştiai?

— Nu.

— N-ai avut semne?

— Cred că da.

— Nu ţi s-a oprit ciclul?

Pe obraji îi apărură două pete roşii şi-şi feri capul.

— Ba da, dar credeam că datorită morţii lui Hal

şi a tumultului de după aceea. Niciun moment nu m-am gândit... Of, nu ştiu, se tângui ea, rezemându-şi obosită fruntea de podul palmei. Cage, ce mă fac?

Ce să facă? Să plece cu el în clipa aia şi să se căsătorească, asta să facă. Urmau să aibă un copil! Ptiu, fir-ar al naibii! Un *copil!*

Trupul lui Cage fu copleşit de bucurie. Îi venea să sară-n picioare şi să chiuie, să se repeadă pe stradă, să oprească circulaţia, să le spună tuturor că avea să fie tată.

Dar văzu starea dărâmată a lui Jenny, îi auzi plânsul scăzut şi ştiu că nu-şi putea manifesta prima reacţie. Credea că era copilul lui Hal. Cage nu-l putea recunoaşte ca fiind al lui, căci l-ar fi dispreţuit, tocmai când începuse să aibă încredere în el.

Era oare pedeapsa pentru toate păcatele pe care şi le trecuse la răboj? Întotdeauna luase măsuri de prevedere pentru a se asigura că niciuna din aventurile lui nebunatice nu se solda cu naşterea unui copil nedorit. Se încredinţase că fiecare femeie cu care se culca ştia despre acele precauţiuni, pentru a nu-l putea înfunda mai târziu pentru un accident de care nu el era vinovat.

Acum, însă, când dorea să-şi revendice paternitatea, nu putea. Nu i se putea acorda privilegiul de a recunoaşte copilul pe care-l procrease cu femeia iubită, iubită dintotdeauna.

Dumnezeu trişa la joc.

Spune-i, spune-i chiar acum, şopti un glas în adâncul lui.

Voia s-o facă. Doamne, cât dorea s-o ia în braţe şi s-o asigure că nu avea niciun motiv de plâns! Voia să-i declare că îi iubea, pe ea şi pe copilul lui – da, copilul *lui* – şi să-i promită că până la sfârşitul vieţii urma să aibă grijă de amândoi. În mod egoist, asta

dorea să facă.

Însă nici nu putea fi vorba. Revelaţia sarcinii fusese destul de răscolitoare pentru ea. N-o putea nenoroci şi mai mult, spunându-i că tatăl copilului nu era acela pe care-l credea.

Deocamdată, trebuia să fie mulţumit cu rolul de prieten.

— Plânsul nu-ţi ajută la nimic, Jenny, zise el dându-i o batistă.

Jenny îşi şterse ochii şi privi în jur, ruşinată. Numai ei erau în micuţa cafenea. Hazel devora din ochi o revistă de cinema.

— Toţi mă vor crede o scursoare. Şi pe Hal…

Îşi înclină capul, gândindu-se la ceea ce-aveau să creadă acum oamenii despre tânărul preot.

— Nimeni n-o va crede pe Jenny Fletcher o scursoare, o asigură Cage învârtind paiul în pahar, simţindu-se deja vinovat pentru felul cum se pregătea s-o manipuleze; îşi drese glasul. Nu ştiam că tu şi Hal aţi avut o relaţie de genul ăsta.

— N-am avut.

Vorbise atât de încet, încât Cage trebui să se aplece peste masă ca s-o audă.

— Decât în noaptea dinaintea plecării.

Când îşi ridică ochii, văzu că o privea foarte atent. Concentrarea lui neabătută o făcea să se simtă şi mai penibil, iar când reîncepu să vorbească, vocea îi şovăi.

— Mai ştii că mi-ai spus să-ncerc să-l opresc?! Ei bine, am încercat, continuă ea, cu un mic râs tremurător. Dar n-am reuşit.

— Ce s-a întâmplat?

Lui Cage îi era greu să vorbească, datorită nodului din gât. Dar voia să ştie ce părere avea Jenny despre noaptea aceea. Nu era cinstit s-o ademenească

spre o asemenea discuţie, dar trebuia să afle.

— A urcat la etaj cu mine. Am…

Îşi coborî privirea, trăgând aer în piept, întretăiat.

— L-am rugat să nu plece. Nu s-a lăsat convins. Atunci, am încercat să-l atrag în pat. Dar a ieşit pe uşă.

— Păi, nu înţeleg…

— S-a întors după un timp şi am… am făcut dragoste.

Trecură câteva momente în care nu vorbi niciunul dintre ei, pierduţi amândoi în gânduri. Jenny rememora acea explozie de bucurie pe care o simţise când se deschisese uşa şi văzuse silueta lui Hal în fâşia îngustă de lumină. Cage îşi amintea acelaşi lucru, dar din perspectiva lui. Jenny, ridicată în capul oaselor, cu faţa scăldată în lacrimi.

— Deci, a fost prima oară când…

— Prima şi singura. N-am crezut niciodată că o femeie poate rămâne gravidă după un singur contact.

Trase de şerveţelul care se uda tot mai mult, sub paharul aburit.

— M-am înşelat.

— Te-ai simţit bine, Jenny?

Ochii ei tresăriră spre ai lui.

— Vreau să zic, dacă erai virgină, improviză el grăbit, nu te-a durut?

— Puţin, la început.

Surâse într-un mod tainic, gen Mona Lisa, făcându-l pe Cage să i se strângă inima. Apoi, îl privi drept în ochi.

— A fost minunat, Cage. Cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nicicând n-am mai simţit o asemenea apropiere de o altă fiinţă omenească. Şi, orice s-ar întâmpla, nu regret ceea ce am făcut în noaptea aceea.

Era rândul lui să-şi plece privirea. Se simţea periculos de aproape de lacrimi. Emoţia îi clocotea în gât. Şalele i se îngreunaseră. Îi venea s-o strângă la piept, să-i simtă trupul cald şi gingaş lipit de al lui. Jinduia să-i destăinuie că înţelegea exact ce simţea, fiindcă şi pentru el fusese la fel.

— Trebuie să fii cam…

— Aproape în luna a patra, completă ea.

— Şi n-ai avut niciun simptom neplăcut?

— Acum, când ştiu că sunt însărcinată, le recunosc. Înainte, n-am fost atentă la ele. M-am simţit obosită şi nervoasă. Imediat după întoarcerea din Monterico, am slăbit puţin, dar am pus la loc pe urmă. Sânii…

Se opri în mijlocul propoziţiei, aruncându-i o privire pudică.

— Continuă, Jenny, o îndemnă el blând. Ce-i cu sânii?

— S-au… au devenit mai sensibili şi mă cam mănâncă, ştii?

Cage zâmbi stânjenit.

— Nu, nu ştiu.

Jenny râse:

— De unde să ştii?

Îi făcea bine să râdă, dar îşi acoperi gura.

— Nu-mi vine să cred că pot râde de un lucru atât de serios.

— Ce altceva ai putea face? În plus, cred că e un motiv de sărbătorire, nu de lacrimi. Nu în fiecare zi sfredeleşte omul un puţ petrolifer şi află că va fi… că va fi unchi.

Jenny întinse mâna peste masă spre a lui şi i-o apucă strâns.

— Îţi mulţumesc pentru sentimentele astea, Cage. Când am ieşit din cabinetul medical, eram

năucită. Nu ştiam încotro s-o iau, unde să mă duc. Mă simţeam pierdută şi singură.

— N-ai de ce să te simţi aşa, Jenny. Poţi oricând să vii la mine. Pentru orice.

— Îţi apreciez atitudinea.

Numai de i-ar fi ştiut adevărata atitudine. Era incredibil de fericit şi incredibil de trist. Urma să aibă un copil, dar nimeni nu putea afla că era al lui. Nici chiar mama copilului.

— Ce plănuieşti să faci?

— Nu ştiu.

— Mărită-te cu mine.

Jenny rămase fără grai. Se holbă la el cu ochi goi, în timp ce încerca să-şi calmeze inima, care i se zbuciuma în piept ca o pasăre sălbatică în colivie. Ştia că era mânat de milă, poate de loialitate familială, dar, fie şi numai din simpla dorinţă disperată de a se agăţa de siguranţa pe care i-o făgăduia oferta lui, era tentată să accepte. Ceea ce, desigur, ar fi fost ridicol.

— Nu pot.

— De ce?

— Sunt o mie de motive împotrivă.

— Şi unul foarte întemeiat pentru.

— Cage, nu te pot lăsa să faci asta. Să-ţi distrugi viaţa de dragul meu şi al copilului? Niciodată. Nu, mulţumesc.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc ce mă distruge şi ce nu, te rog, o strânse Cage de mână. Te răpesc la noapte sau aşteptăm până mâine? Facem luna de miere unde vrei tu. În afară de Monterico, adăugă el, cu un surâs.

Ochii lui Jenny erau înduioşaţi, lucind de lacrimi.

— Eşti într-adevăr minunat, ştiai?

— Mi s-a mai spus.

— Dar nu mă pot mărita cu tine, Cage.

— Din cauza lui Hal?

Chipul lui îşi pierdu orice urmă de umor.

— Nu. Nu numai. E vorba de tine şi de mine. Ne-am căsători din motive nepotrivite. Jenny Fletcher şi Cage Hendren. Ce glumă!

— Nu mă mai placi? o întrebă el, turnându-şi în zâmbet tot farmecul pe care-l avea la dispoziţie.

Jenny surâse şi ea.

— Ştii că nu asta e problema. Te plac foarte mult.

— Ai fi uimită să afli cât de mulţi oameni căsătoriţi pe care-i cunosc nu se suportă. Am avea mai multe avantaje decât majoritatea.

— Dar o soţie şi un copil nu prea s-ar potrivi cu stilul tău de viaţă.

— Am să-mi schimb stilul de viaţă.

— Nu te pot lăsa să faci un asemenea sacrificiu.

În venea s-o zgâlţâie şi să strige că nu făcea niciun sacrificiu. Acum, însă, trebuia să-i lase răgaz. Jenny avea nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea copilului, înainte de a se putea gândi să-şi ia un soţ cu reputaţia de muieratic. N-avea să fie decât o amânare temporară. Nimic în cer şi pe pământ nu l-ar fi împiedicat să se însoare cu ea, să şi-o însuşească pentru toată viaţa, să-şi crească fiul într-o casă plină de iubire, nu de cenzură.

— Deci, dacă te-ai hotărât să-mi zdrobeşti inima şi să mă refuzi, ce-ai să faci?

— Pot să mai lucrez pentru tine?

Cage se încruntă:

— Mai întrebi?

— Îţi mulţumesc, Cage, murmură ea cu sinceritate.

Se relaxă, rezemată de spătarul canapelei, trecându-şi instinctiv mâinile peste abdomenul încă

plat. *E-atât de-al naibii de mică,* îşi spuse Cage.

Era posibil ca în trupul ei să se dezvolte copilul lui?

Fusese atât de îngustă. Aproape că gemu, amintindu-şi pătrunderea în teaca aceea strâmtă. Atunci, îi îndrăgise dimensiunile mici, dar acum îl îngrijorau. Dacă urma să aibă dificultăţi la naştere?

Ochii i se abătură spre sânii ei. Nu erau vizibil mai mari, dar aveau o anume pârguială plină. Erau rotunzi şi plini în chip matern şi nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i mângâie uşor şi să-i acopere cu sărutări adoratoare.

— Vor trebui să afle părinţii tăi.

Fără tragere de inimă, Cage îşi desprinse ochii de sânii ei şi mintea de la fanteziile lui.

— Ai vrea să le spun eu?

— Nu. Responsabilitatea asta îmi revine mie. N-aş vrea decât să ştiu cum vor suporta vestea.

— Cum vrei s-o suporte? Vor fi încântaţi.

Îl costase un efort enorm ca s-o spună, dar adăugă:

— Vor avea o moştenire vie de la Hal.

Jenny îşi făcu de lucru cu şerveţelul ud. Deja, se zdrenţuise aproape complet.

— Poate. Cumva, nu cred că va fi atât de simplu. Sunt nişte oameni foarte morali, Cage. Nu mai e nevoie să ţi-o spun. Pentru ei, hotarele dintre alb şi negru sunt foarte clar definite. În modul lor de gândire, moralitatea nu are zone cenuşii.

— Dar tatăl meu a predicat caritatea creştină toată viaţa. Graţia divină şi iertarea iubitoare erau subiectele multora dintre predicile lui.

Îi acoperi mâna cu a sa.

— N-au să te condamne, Jenny. Sunt sigur de asta.

Jenny îşi dorea să fi putut fi şi ea la fel de încrezătoare, dar îi zâmbi ca şi cum n-ar fi avut nicio îndoială.

Înainte de plecare, Cage o puse să bea o ciocolată cu malţ, spunând că era mai important ca oricând să câştige în greutate şi să-şi păstreze puterile. Închinară paharele pentru puţul de petrol şi pentru copil.

— S-ar putea să trebuiască să împart cu el ursuleţul, spuse ea în timp ce ieşeau, ţinându-se de mână şi legănându-şi braţele între ei.

— Va ieşi o bătaie pe cinste, îi zâmbi Cage. Multă vreme, vei fi mai mare decât copilul.

O conduse până la maşină şi-i descuie portiera.

— Du-te-acasă şi trage un pui de somn.

— Dar n-am pontat decât o jumătate de zi, obiectă ea.

— Şi a fost o zi de iad. Odihneşte-te în după-amiaza asta. Trec diseară să văd cum te simţi.

— De-acum şi până atunci, va trebui să le dau vestea lui Sarah şi Bob.

— Vor fi la fel de entuziasmaţi ca mine.

Aşa ceva era imposibil. Nimeni nu se bucura mai mult de venirea copilului decât el. Doamne, plesnea la cusături de dorinţa să declare cât de fericit era, cât de mult o iubea, cât iubea copilul pe care-l concepuseră împreună. Era obligat să tacă, dar cedă tentaţiei de a o îmbrăţişa pe Jenny. O trase la piept. Ea se lăsă de bunăvoie luată în braţele lui şi se cuprinseră strâns, în plină zi, fără să le pese de lumea din jur, inclusiv de ochii iscoditori.

Inima lui Cage bătea puternic şi regulat sub urechea ei. Îi extrăgea din trup căldura. Cage devenise important pentru ea, aproape enervant de însemnat. Dar avea nevoie cu disperare de un prieten care să n-o

lase de izbelişte. Prin urmare, căuta la el forţa şi sprijinul. Şi, cu acel prilej, degustă miresmele contopite ale soarelui, vântului şi after shave-ului cu aromă iute, parfumuri care-i aparţineau într-un mod atât de unic lui Cage.

Cage o legăna; îndrăgostit de senzaţia sânilor ei plini pe pieptul lui. Îi apăsă cu buzele creştetul capului, într-un sărut prelungit, care nici nu era sărut. Îl durea îngrozitor neputinţa de a-i mulţumi pentru că-l binecuvântase cu un copil. Nu-i putea pune mâinile pe burtă, vorbindu-i aiureli bebeluşului cuibărit înăuntru. Nu-i putea dezmierda sânii, spunându-i ce dor îi era să-şi vadă copilul sugând. Şi, cel mai rău din toate, îl durea nevoia de a o lăsa să plece.

În cele din urmă, însă, o făcu.

— Promite-mi că te culci de cum ajungi acasă.

— Îţi promit.

O aşeză pe fotoliul din faţă al maşinii ei şi o puse să-şi încheie centura de siguranţă.

— Ca să fiţi apăraţi, tu şi copilul, de şoferi ca mine, spuse el, cu un zâmbet autocritic.

— Îţi mulţumesc pentru tot, Cage.

O privi cum se îndepărta, întrebându-se dacă Jenny i-ar fi mulţumit, în cazul că afla despre responsabilitatea lui pentru complicaţia în care intrase.

*

Cage ajunse la casa parohială pe la ora şapte şi ceva.

După ce o expediase pe Jenny acasă, petrecuse restul după-amiezei la locul de foraj. Oricât era de ocupat, nu-i ieşea niciun moment din minte. Era îngrijorat pentru ea, pentru starea ei de spirit, pentru starea fizică şi neliniştea de a le spune părinţilor lui

despre copil.

De-afară, parohia arăta ca de obicei. Maşina lui Jenny era în faţă, parcată lângă cea a părinţilor lui. Ardeau luminile în bucătărie şi în *living room.* Cu toate acestea, Cage presimţea că se întâmplase ceva rău.

Ciocăni la uşa din faţă, apoi o deschise.

— Bună seara, strigă el din vestibul. Intră fără să mai aştepte invitaţia, pentru a-i găsi pe Bob şi pe Sarah aşezaţi împreună în living.

— Bună, Cage, îl salută fără chef tatăl său.

Sarah nu spuse nimic. Îşi sucea şi-şi răsucea batista în jurul degetului arătător.

— Unde-i Jenny?

Lui Bob părea a-i fi greu să vorbească şi înghiţi de câteva ori. Când reuşi să scoată un sunet, vorbi cu economie:

— A plecat.

Înlăuntrul lui Cage începură să se strângă furia şi teama.

— A plecat? Cum adică, a plecat? Maşina ei e aici.

Bob îşi trecu o mână peste faţă, deformându-şi trăsăturile.

— A preferat să plece fără a-şi lua nimic altceva decât hainele.

Cage se răsuci pe călcâie şi urcă treptele câte două, cum făcea în tinereţe. Era o încălcare a regulilor casei, dar le ignorase şi atunci, şi acum.

— Jenny?

Nu era în camera ei. Se repezi la debara şi smuci de uşă. Cu excepţia câtorva haine, toate umeraşele erau goale. În sertarele biroului, pe care le scoase cu furie, găsi aceeaşi mărturie mută a plecării ei.

— La dracu’! mugi Cage ca un leu înfuriat şi se

repezi din nou în jos pe scară. Ce s-a întâmplat? Ce i-aţi spus? îşi întrebă el părinţii. V-a spus despre copil?

— Da, răspunse Bob. Am fost copleşiţi.

— Copleşiţi? *Copleşiţi!* Aţi aflat că Jenny îl poartă pe primul vostru nepot şi n-aţi avut altă reacţie decât aia de-a fi copleşiţi?

— Pretinde că e copilul lui Hal.

Dacă nu tatăl lui ar fi fost omul care întina astfel virtutea şi integritatea lui Jenny, Cage l-ar fi apucat de guler şi l-ar fi bătut până-şi cerea iertare în genunchi că o calomniase măcar cu o şoaptă.

Astfel stând lucrurile, Cage se rezumă să scoată un mârâit gros din gâtlej, făcând un pas ameninţător înainte. Faptul că, în realitate, copilul *nu era* al lui Hal, nu conta pe moment. Jenny credea că al lui era. Crezuse că le spune adevărul adevărat.

— Vă îndoiţi de asta?

— Bineînţeles că ne îndoim, răspunse Sarah, vorbind pentru prima oară. Hal n-ar fi făcut ceva atât de… de… de păcătos. Mai ales în noaptea dinainte de a pleca în America Centrală, cum susţine ea.

— S-ar putea să te surprindă, mamă, dar Hal j era în primul rând bărbat şi abia în al doilea rând misionar.

— Asta ar vrea să însemne…

— Înseamnă că avea aceleaşi instalaţii ca oricare alt bărbat, de la Adam încoace. Aceleaşi impulsuri. Aceleaşi dorinţe. Nu mă mir decât că a aşteptat atât de mult ca s-o ducă pe Jenny în patul lui.

Hal n-o dusese niciodată pe Jenny în patul lui, dar în acel moment Cage nu mai judeca tocmai raţional.

— Cage, pentru numele lui Dumnezeu, taci din gură, şuieră Bob, ridicându-se în faţa fiului său mai mare. Cum îndrăzneşti să i te adresezi mamei tale în

termeni atât de grosolani?

— În regulă, zise el despicând aerul cu mâinile. Puţin îmi pasă ce părere aveţi despre mine, dar cum aţi putut-o alunga pe Jenny din casă într-un asemenea moment?

— N-am alungat-o. Ea a hotărât să plece.

— Înseamnă că aţi spus ceva care a provocat-o să ia o decizie atât de drastică. Ce i-aţi spus?

— Se aştepta să credem că Hal făcuse... făcuse lucrul acela, spuse Bob. Mama şi cu mine am consimţit că era posibil. După cum ai subliniat tu, fratele tău era bărbat. Dar, dacă a făcut-o, fără-ndoială că ea l-a ispitit, mai presus de puterea lui de a rezista.

Sincer vorbind, Cage nu înţelegea cum reuşise Hal să-i reziste în noaptea aceea. El, unul, n-ar fi putut niciodată. Nici într-un milion de ani. Nici dacă s-ar fi căscat fălcile iadului să-l înghită de îndată ce termina.

— Orice s-a întâmplat, au făcut-o din dragoste.. Atâta lucru era adevărat.

— Şi eu cred. Însă chiar şi aşa, continuă Bob, clătinând din cap cu încăpăţânare, Hal nu ar fi fost distras de la misiune dacă nu era ispitit amarnic. Şi e posibil, posibil doar, ca încă să mai fi fost distras, sau să se fi simţit vinovat pentru păcatul pe care-l înfăptuise, ori să fi suferit un altfel de conflict cu el însuşi cât timp se afla în Monterico. Poate că de-asta a fost atât de neglijent, încât să se lase capturat şi omorât.

— Dumnezeule! şopti Cage, rezemându-se de perete ca şi cum tocmai ar fi primit o lovitură năucitoare; se holbă la părinţii lui, întrebându-se cum de-l putuseră concepe pe el doi oameni atât de cucernici, judicioşi şi înguşti la minte.

— I-aţi spus lui Jenny asta? Aţi acuzat-o de moartea lui Hal?

— Este vinovată, răspunse Sarah. Convingerile lui Hal erau atât de temeinice, încât nu se poate să nu-l fi sedus. Îţi poţi imagina cât de trădaţi ne simţim? Am crescut-o ca pe propria noastră fiică. Să se întoarcă aşa împotriva noastră… să facă un copil nelegitim… O, Doamne, când mă gândesc ce efect va avea asta asupra memoriei lui Hal… Toată lumea l-a iubit şi l-a admirat. Acum, va fi distrus tot ceea ce a însemnat el.

Şi-şi strânse buzele într-o linie subţire, întorcând capul.

Cage era prins într-o dilemă sfâşietoare. Aruncau asupra lui Jenny vina morţii lui Hal, crezând că îl sedusese. Moartea lui Hal nu putea fi pusă pe seama nimănui altcuiva, fiindcă nu fusese distras sau vinovat după o noapte de pasiune cu Jenny. Cage ar fi putut-o absolvi imediat, spunându-le că de fapt cu el fusese. Dar, dacă o condamnau pe Jenny pentru a se fi culcat cu Hal, ar fi omorât-o cu pietre în stradă pentru că se culcase cu *el.*

Atitudinea lor îl făcea să-i vină rău. O asigurase pe Jenny că aveau să se bucure de copil. Şi când colo, o judecaseră şi o înjosiseră în cel mai necreştin mod. Ar fi vrut să-i facă ipocriţi în faţă, dar nu mai avea timp. Şi de ce să-şi cheltuiască energia? În ce-l privea pe el, erau o cauză pierdută. Acum nu mai avea în minte decât un singur scop. S-o găsească pe Jenny.

— Unde s-a dus?

— Nu ştim, spuse Bob pe un ton care dădea de înţeles că nici nu-l interesa. A chemat un taxi.

— Mi-e milă de voi, mai zise Cage, înainte de a ieşi din casă ca o furtună.

*

— De cât timp?

— Păi, să vedem.

Un deget noduros coborî de-a lungul coloanei cu orele plecărilor, după care descrise o linie peste lista oraşelor.

— Acu’ vreo juma’ de oră. Trebuia să tragă la şase jumate şi, din câte mai ţiu minte, n-au fost întârzieri.

— Are vreo oprire?

Funcţionarul de la ghişeul autogării consultă din nou mersul autobuzelor, cu o precizie meticuloasă care-l scotea pe Cage din minţi. Omul ăla nu ştia nimic fără a trebui să consulte nenorocitul de program?

După ce vorbise cu patronul singurei staţii de taxiuri din oraş, pentru a afla că Jenny fusese transportată de la casa parohială până la autogară, Cage gonise într-acolo cu toată viteza. O rapidă trecere în revistă a sălii de aşteptare părăginite îl încredinţase că Jenny nu era acolo. Numai o singură femeie care corespundea cu semnalmentele ei cumpărase bilet. O cursă fără retur până la Dallas.

— N-n. Nicio staţie. Până la Abilene, adică.

— Pe ce şosea merge?

Funcţionarul îi spuse şi, la vremea când îşi termina chinuitoarele îndrumări, Cage o şi luase deja la fugă spre uşă. Ambreie *Corvette*-ul lăsat cu motorul în relanti, dar înjură când privi nivelul carburantului. Nu putea parcurge şaptezeci de kilometri cu cât avea în rezervor. Oprind la prima staţie service care-i ieşi în cale, făcu plinul cât de repede îi permitea pompa!

— N-ai decât o hârtie de cincizeci? se smiorcăi benzinarul. Fir-aş al naibii, Cage, o să-ţi dau efectiv tot mărunţişul din casă.

— Scuze. Atâta am şi-s grăbit.

La naiba, avea nevoie de o ţigară. De ce-i promisese lui Jenny că avea să se lase?

— O şustă? îi făcu benzinarul cu ochiul, desfrânat. Blondă sau brunetă, astă seară?

— Ţi-am zis, mă…

— Mda, te grăbeşti, ştiu, ştiu, îi făcu iarăşi cu ochiul celălalt. Ea-i în călduri sau tu eşti? Ei, ia să vedem ce rezolvăm noi aicea…

Se uită în sertarul casieriei, peste ochelari.

— Am un pol. Nnţ, i-un zece. Şi-uite şi-un cinci.

Fusese drogat tot afurisitul de oraş cu vreo chimicală care le lua minţile? Toţi erau reduşi la imbecilitate.

— Ascultă, Andy, păstrează restul şi trec eu să-l iau mai târziu.

— Da’ rău te mai mănâncă, este? strigă el spre spatele lui Cage, care se îndepărta. Tre’ că-i o tipă specială.

— Este! răspunse Cage, în timp ce se aşeza la volan. Peste câteva secunde, întunericul îi înghiţi luminile de poziţie.

*

Jenny învăţase să nu se împotrivească balansului autobuzului, lăsându-şi trupul legănat în ritmul lui. Devenise aproape adormitor. Simpla sa monotonie o calma şi-i alunga din minte gândurile de viitor.

Care viitor?

Nu avea niciunul.

Soţii Hendren îşi exprimaseră clar sentimentele. Era o Jezebel care le dusese în ispită fiul neprihănit, care încercase să-l momească dinspre chemarea vieţii lui, rămânând gravidă cu el.

Lacrimi usturătoare îi umplură ochii, dar nu se lăsă pradă lor. Închise ochii şi-şi rezemă capul pe

tetiera fotoliului, dorindu-şi să fi putut adormi. Aşa ceva însă îi era imposibil. Mintea-i era în tumult, iar pasagerii din jur deveneau din ce în ce mai agitaţi şi mai guralivi.

— Ia uită-te la ăla.

— Un maniac.

— Şoferul nostru nu-l vede?

— Unde se crede, la Indy Five Hundred[3]?

Curioasă să vadă ce le captivase atenţia, Jenny se uită pe fereastră. Nu-şi văzu decât propriul chip reflectat în geam, pe fundalul întunericului. Apoi, văzu maşina sport care derapa pe lângă autobuz, apropiindu-se primejdios de roţile uriaşe.

— Un nebun, precis, auzi Jenny pe cineva murmurând, exact în momentul când ochii i se măriră şi căscă gura, recunoscând maşina.

— O, nu, şopti ea.

Deodată, autobuzul se smuci, când şoferul apăsă pe frâne, trăgând de volan spre acostament.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el în microfonul instalat lângă volan, îmi cer scuze pentru întârziere, dar facem o oprire neprevăzută. E clar că este un şofer beat, care încearcă să ne împingă de pe şosea. Voi încerca să discut omeneşte cu el, înainte de a ne omorî pe toţi. Păstraţi-vă calmul. Pornim din nou, curând.

Câţiva pasageri se aplecară înainte în fotolii, pentru a vedea mai bine. Jenny se chirci pe locul ei, cu inima bubuindu-i în piept. Şoferul deschise uşa automată a autobuzului şi dădu să se ridice de pe scaun. Înainte de a reuşi, însă, „nebunul” se repezi înăuntru.

— Vă rog, domnu’, îl rugă şoferul, vizibil îngrijorat de siguranţa pasagerilor, dând prin aer cu

3 Cursa de cinci sute de mile de la Indianapolis.

mâinile. Nu suntem decât nişte oameni nevinovaţi şi…

— Calm. Nu-s un hoţ. Nu voi face rău nimănui. Vă uşurez doar de o pasageră.

Ochii săi parcurgeau preocupaţi călătorii. Jenny rămase pe fotoliul ei, nemişcată şi tăcută. Cage porni pe culoarul dintre scaune.

— Scuzaţi-mă pentru deranj, le spuse el pe un ton prietenos pasagerilor, care-l priveau temători. Nu vă răpesc decât un minut, pe cuvântul meu.

Când îşi zări prada, se opri pe culoar, oftând uşurat.

— Ia-ţi lucrurile, Jenny. Vii înapoi cu mine.

— Ba nu vin, Cage. Ţi-am explicat totul într-o scrisoare. Am pus-o la poştă chiar înainte de a pleca. Nu trebuia să vii după mine.

— Ei bine, am venit şi n-am făcut de pomană atâta drum. Acum, haide.

— Nu.

Captaseră atenţia tuturor.

Enervat ca un părinte care-şi găseşte copilul fugit de-acasă, Cage îşi propti mâinile în şolduri.

— În regulă. Dacă vrei să ne spălăm rufele murdare în faţa tuturor acestor oameni cumsecade, mie-mi convine, dar ar fi bine să te mai gândeşti înainte de a ajunge la detaliile cele mai savuroase.

Ochii lui Jenny se rotiră în jur spre ceilalţi pasageri, care o priveau cu curiozitate făţişă.

— Ce-a făcut, mami? ciripi o fetiţă. N-a fost cuminte?

— Cum preferi, Jenny?

— Nu e nevoie să mergeţi nicăieri cu dumnealui, domnişoară, interveni galant şoferul, din spatele lui Cage. N-avea să spună nimeni că lăsase un bătăuş să-şi smulgă nevasta neajutorată din autobuzul *lui.*

Jenny îl privi pe Cage. Îşi ţinea fălcile strânse. Ochii-i străluceau ca două flăcări galbene. Părea la fel de neclintit ca Stânca Gibraltarului. N-avea să cedeze şi nici ea nu voia să fie făcută vinovată de scandal într-un autobuz Greyhound.

— Of, bine. Vin.

Ieşi pe culoar, după ce-şi luă valijoara.

— Mai am o geantă în portbagaj, îi spuse ea încet şoferului, conştientă că toţi ochii din autobuz stăteau aţintiţi asupra ei.

Coborâră toţi trei, iar şoferul deschise compartimentul pentru bagaje de sub autobuz. În timp ce-i dădea valiza, o întrebă:

— Sunteţi sigură că vreţi să mergeţi cu el? N-o să vă facă niciun rău, sper?

Jenny îi zâmbi încurajator:

— Nu, nu. Nu-i nimic de soiul acela. Nu-mi va face nimic.

După ce-i aruncă lui Cage o privire feroce şi bombăni ceva în legătură cu maniacii vitezei, şoferul se urcă înapoi în autobuz. Peste un moment, acesta porni greoi pe şosea, cu pasagerii sucindu-şi gâturile să-i vadă pe cei doi rămaşi în urmă.

Ţeapănă, Jenny se răsuci spre Cage. Îşi lăsă valiza să cadă, cu un plesnet apăsat.

— Ei bine, *asta* zic şi eu cascadorie, domnule Hendren. Cam ce te-aşteptai să câştigi?

— Exact ceea ce-am câştigat. Te-am dat jos din autobuzul ăla şi te-am împiedicat să fugi ca un iepure speriat.

— Poate că asta şi sunt, strigă ea, lăsându-şi frâu liber lacrimilor care i se adunaseră sub pleoape începând cu scena din casa parohială.

— Ce-ţi puseseşi în cap, Jenny? Să fugi la Dallas şi să avortezi?

Pumnii ei se încleştară strâns.

— E dezgustător s-o sugerezi măcar.

— Atunci? Ce intenţii aveai? Voiai să naşti copilul şi să-l dai la orfelinat?

— Nu!

— Să-l ascunzi?

Făcu un pas înainte. Răspunsul la următoarea întrebare era de o importanţă capitală pentru el.

— Nu doreşti copilul, Jenny? Ţi-e ruşine cu el?

— Nu, nu, gemu ea, acoperindu-şi pântecul cu ambele mâini. Bineînţeles că-l doresc. Îl şi iubesc deja.

Umerii lui Cage se înmuiară de uşurare, dar glasul continua să păstreze o undă de furie.

— Atunci de ce te speriaseşi şi fugeai?

— Nu ştiam ce altceva să fac. Părinţii tăi au dat clar de înţeles că nu mă mai vor prin preajmă.

— Şi?

— *Şi?* îşi smuci ea braţul în direcţia autobuzului din care tocmai coborâse. Nu oricine e destul de curajos sau destul de *nebun* s-o ia la goană după un autobuz Greyhound. Sau să meargă cu motocicleta pe şosea cu nouăzeci de mile pe oră. Eu nu pot fi ca tine, Cage. Ţie puţin îţi pasă ce cred oamenii despre tine. Îţi faci toate poftele.

Îşi răsfiră larg degetele pe piept.

— Eu nu-s aşa. Ţin la părerea oamenilor. Şi mi-e frică.

— De ce anume? îşi repezi el bărbia înainte, bătăios. De un oraş plin de minţi meschine? Ce rău pot să-ţi facă? Care-i lucrul cel mai rău de care ar fi în stare? Să te bârfească? Să te desconsidere? Ei, şi? Ţi-e mai bine fără nişte oameni capabili de aşa ceva. Sau te temi să nu întinezi numele lui Hal? Detest gândul că nişte ipocriţi preacuvioşi ar avea o părere proastă despre el. Dar Hal e mort. Nu va şti niciodată. Iar

munca pe care a început-o va continua. Tu însăţi ai avut grijă, înfiinţând reţeaua aia pentru colectare de fonduri. Pentru numele lui Dumnezeu, Jenny, nu mai fi atât de aspră cu tine însăţi. Eşti cel mai rău duşman al tău.

— Şi ce propui? Să mă întorc şi să lucrez la firma ta?

— Da.

— Să-mi afişez starea în care mă aflu?

— Să fii mândră de ea.

— Să nasc copilul, ştiind că toată viaţa va fi etichetat cu o denumire murdară?

Cage îi arătă mijlocul, cu un deget ca oţelul.

— Oricine care-l etichetează pe copilul ăsta altfel decât minunat îşi va risca viaţa.

Aproape că-i venea să râdă de ferocitatea lui.

— Dar tu nu vei fi mereu pe-aproape ca să-l aperi. Copilului ăstuia nu-i va fi deloc uşor, într-un oraş mic unde toată lumea îi va cunoaşte originile.

— Nu-i va fi uşor să crească nici într-un oraş mare, unde mama lui nu cunoaşte pe nimeni. Cui i-ai cere ajutorul, Jenny? Cel puţin, chipurile ostile pe care le întâlneşti în La Bota îţi vor fi familiare.

Detesta să recunoască faptul că gândul de a se muta într-un alt oraş, fără prea mulţi bani, fără o locuinţă şi un loc de muncă, o îngrozise şi pe ea.

— Nu e timpul să arăţi că şi tu ai coloană vertebrală, Jenny?

Capul ei se repezi în sus.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă, crispată.

— Că-i laşi pe alţii să ia decizii în numele tău, de când aveai paişpe ani.

— Am mai purtat discuţia asta şi acum câteva luni. Am încercat să-mi orânduiesc singură destinul. Şi uite ce încurcătură a ieşit.

Cage păru jignit.

— Credeam c-ai spus că dragostea din noaptea aia a fost minunată. Că în urma ei aveai să naşti un copil. Chiar ţi se pare asta o încurcătură?

Lăsându-şi capul în piept, Jenny îşi apăsă mâinile pe abdomen.

— Nu. E un miracol. Mă minunez la gândul naşterii copilului. Mă minunez şi mă simt umilită de un lucru atât de dumnezeiesc.

— Atunci, ţine-te de gândul ăsta. Întoarce-te cu mine în La Bota. Naşte copilul ăsta frumos şi dă-le cu tifla tuturor celor cărora nu le place.

— Chiar şi părinţilor tăi?

— Reacţia lor din seara asta a fost un reflex inconştient. Când au să se gândească mai bine, îşi vor schimba atitudinea.

Jenny privi în gol, meditativ.

— Cred că ai dreptate. Nu-mi pot *găsi* un viitor, pentru mine şi copil. Trebuie să făuresc unul. Aşa e?

Cage zâmbi şi-i adresă un semn cu degetul mare în sus.

— Nici eu nu m-aş fi putut exprima mai bine.

— Of, Cage, suspină ea, cu braţele atârnându-i inutile pe lângă trup; dintr-o dată, se simţea secătuită de orice energie. Încă o dată îţi mulţumesc. Porni spre ea, cu cizmele scrâşnind pe pietriş.

Cuprinzându-i faţa între palme, îi mângâie obrajii cu degetele mari.

— Ţi-ai uşura mult situaţia dacă te-ai mărita cu mine. Copilul ar avea un tată legitim şi totul ar fi în ordine, frumos şi legal.

— Nu pot, Cage.

— Sigur?

— Sigur.

— Nu-i ultima oară când te întreb. Respiraţia i

se simţi fierbinte şi dulce pe buzele ei, înainte de a intra efectiv în contact. Îi ridică faţa spre gura pe care şi-o cobora şi o sărută cu blândă posesivitate.

La fel ca înainte, buzele-i erau deschise şi umede. Dar, spre deosebire de prima dată, limba lui i-o atinse pe a ei. Doar vârful. Doar atâta cât să-i facă respiraţia să se oprească în gât şi inima să-i bată haotic. Doar atâta pentru ca sânii să i se inflameze într-o reacţie instantanee.

Începu să-şi plimbe capătul limbii înainte şi-napoi peste a ei, cu mişcări leneşe. Apoi, se retrase, lăsând-o să mai dorească. Când se desprinse de ea şi o luă de braţ pentru a o conduce spre maşină, Jenny se simţi înfiorată de absenţa căldurii lui corporale.

Îi puse valizele în spatele fotoliilor, cât putu de bine.

— Primul punct pe agendă e să-ţi găsim o locuinţă, remarcă el, după ce porniră.

Cumva, mâna ajunsese să-i stea rezemată pe coapsa lui.

— Ai vreo idee? întrebă ea vag.

— Ai putea să te muţi la mine.

Ochii li se întâlniră pe deasupra consolei. Ai lui erau întrebători şi ştrengăreşti; ai ei, mustrători.

— Următoarea sugestie.

Cage chicoti bine dispus.

— Cred că pot aranja ceva cu Roxy.

Capitolul 8

— Roxy *Clemmons?* întrebă Jenny, smulgându-şi

mâna de pe coapsa lui.

— Mhm. O cunoşti?

Numai după reputaţie, răspunse înciudată Jenny în sinea ei. Numai după reputaţia de legătură constantă a lui Cage.

— Am auzit de ea.

Întoarse capul pentru a privi pe fereastra maşinii. Deznădejdea şi dezamăgirea îi lăsau în gură un gust amar.

O sărutase într-un mod atât de intim şi de dulce. Îmbrăţişarea lui fusese caldă şi îi inspirase siguranţă. Începeau să-i placă momentele când o atingea şi chiar mai mult când o săruta. Dar nu-i făcea decât ceea ce le făcuse altor sute de femei. Sărutările lui Cage puteau aprinde artificii în capul ei, însă pentru el acest gen de pasiune nu era o experienţă nouă. Tehnica lui de sărutat nu se putuse perfecţiona decât prin ore întregi de practică.

Era predestinată să devină una dintre „femeile" lui Cage Hendren? Plănuia s-o înscrie în acea societate, fixând-o efectiv sub un acoperiş unde avea să-i fie permanent la îndemână pentru vizite?

— Nu pari prea entuziasmată de idee, comentă el.

— Nu prea am de ales, aşa-i?

— Ţi-am oferit o alternativă. Ai refuzat-o.

Jenny rămase cufundată în tăcere. Era supărată şi nu-şi prea putea explica de ce. De ce să se simtă furioasă şi insultată? Cu siguranţă, nu avea nimic în comun cu acea Clemmons. Între ele exista o deosebire majoră.

Jenny Fletcher nu era una dintre femeile lui Cage… încă.

Nutrise în subconştient gândul că aveau să devină amanţi? De ce? Fiindcă o sărutase de câteva

ori? Datorită nopţii petrecute în Monterico? Sau pentru că întotdeauna simţise o inexorabilă atracţie gravitaţională spre el? O înspăimântase şi i se împotrivise. Până nu demult.

Ei bine, dacă-şi închipuia că avea de gând să îngroaşe rândurile celorlalte femei ale lui, îl aştepta o surpriză. Roxy Clemmons şi atâtea alte femei erau înşirate ca mărgelele într-un şirag de întâlniri sexuale care şerpuia prin câteva comitate. Poate, datorită căderii în dizgraţie cu Hal, Cage o considera acum la cheremul lui. Nici că s-ar fi putut înşela mai amarnic.

În restul drumului, nu mai vorbiră nimic. Străzile oraşului erau pustii, la ora când ajunseră în La Bota. Cage îşi opri maşina în parcarea unui complex de apartamente şi stinse motorul.

— Ce-i aici? întrebă Jenny.

— Noua ta adresă, sper. Haide.

O conduse spre apartamentul într-a cărui curte din faţă era înfiptă o pancartă discretă cu inscripţia *„Administrator”.*

Apăsă butonul soneriei. Prin pereţi, îl auzeau pe Johnny Carson distrându-şi telespectatorii. Când uşa se deschise, Jenny se pomeni faţă în faţă cu Roxy Clemmons. Femeia o privi cu o curiozitate politicoasă, după care îl depistă pe Cage în umbră.

— Hai salut, Cage.

Zâmbetul pe care i-l adresă o făcu pe Jenny să se crispeze pe dinăuntru.

— Care-i problema?

— Putem intra?

— Sigur.

Fără rezerve, Roxy făcu un pas lateral, ţinându-le uşă deschisă. După ce o închise, se îndreptă spre televizor şi dădu sonorul încet.

— Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, Roxy,

începu Cage.

— Pe naiba, doar ştii că eşti binevenit oricând.

Inima lui Jenny se frânse şi coborî privirea spre covor.

— Roxy, ea e Jenny Fletcher.

— Mda, ştiu. Bună, Jenny. Încântată de cunoştinţă.

Prietenia ei deschisă o surprinse pe Jenny, făcând-o să-şi ridice capul.

— Îmi pare bine, doamnă Clemmons.

Roxy râse:

— Zi-mi Roxy. Beţi câte ceva? Am o bere rece, Cage.

— M-ar tenta.

— Jenny?

— Ăă. Nimic, mulţumesc.

— O Cola?

Nu voia să pară nepoliticoasă, aşa că răspunse cu un zâmbet vag:

— Da, de acord, o Cola.

— Stai jos şi simte-te ca acasă.

Roxy se întoarse spre uşile batante ale barului, care duceau la bucătărie. Şoldurile i se conturau pline şi armonioase, într-o pereche de pantaloni strânşi pe trup. Sânii voluptuoşi i se legănau liberi sub cămaşa groasă. Era desculţă. Părul arămiu îi stătea ciufulit, dar atrăgător. Arăta fie să se fi dat jos din pat, fie să fi fost pe drum într-acolo. Era genul de femeie cu care un bărbat putea să se ghemuiască şi să se relaxeze, destinată prin tradiţie să devină amantă. Prietenoasă, ospitalieră, caldă şi disponibilă. Gândul îi aduse lui Jenny în gât un val fierbinte de greaţă.

Cage se aşezase pe canapea, răsfoind un număr din *Cosmopolitan* pe care Roxy îl lăsase acolo.

— Ia loc, Jenny, spuse el, observând că stătea

stângace în mijlocul camerei.

Incomodată, ca şi cum şi-ar fi putut murdări fusta dacă nu era atentă, se aşeză pe un scaun cu spătarul drept. Cage păru amuzat. Asta o iritä şi mai mult.

Roxy reveni cu băuturile şi, după ce trase o duşcă prelungă din cutia cu bere, Cage spuse:

— Ai vreun loc liber? Ne-ar trebui un apartament.

Roxy aruncă o privire nedumerită spre Jenny, după care ochii îi reveniră spre Cage.

— I-auzi, excelent, felicitări. Dar cu casa ta ce nu-i în regulă?!

Cage râse:

— Nimic, din câte ştiu eu. Cred că m-ai înţeles greşit. Jenny va locui singură în apartament.

Jenny ar fi fost în stare să-l omoare pe Cage pentru că dăduse de înţeles că putea fi vorba să locuiască împreună. Obrajii i se înroşiră ca flacăra. Acum, când situaţia se lămurise, o privi pe Roxy, în căutarea unui semn de uşurare. Cu siguranţă, Roxy trebuia să se bucure că nu-şi instala o nouă amantă chiar sub nasul ei. Dar nu-i văzu pe faţă decât amărăciunea că se înşelase.

— Aha! o privi ea pe Jenny, zâmbind. Ai noroc. Mi-a rămas liber un apartament cu un singur dormitor.

Jenny deschise gura să vorbească, dar Cage interveni înaintea ei:

— Cât de mare e dormitorul? Jenny va avea un copil. Este destul loc pentru un leagăn?

Reacţia lui Roxy faţă de această veste fu de şoc. Rămase câteva momente cu gura căscată, privindu-l fix pe Cage. Când se întoarse spre Jenny, ochii îi coborâră fără ezitare spre talia ei încă zveltă.

— N-ai nicio restricţie faţă de locatarii cu copii,

nu? întrebă Cage.

— Nu. Ce naiba, nu.

Roxy făcu un efort vizibil să-şi revină şi să plaseze lucrurile în perspectiva cuvenită.

— Hai să vedem apartamentul şi vă puteţi decide dacă e ceea ce căutaţi.

Şi se aplecă să-şi bage picioarele desculţe într-o pereche de sandale.

— Are poziţie bună, anunţă ea peste umăr, peste câteva minute, în timp ce o urmau pe trotuarul dintre clădiri; luase cheia apartamentului gol din dormitorul suplimentar al locuinţei sale, pe care-l folosea drept birou. Discretă şi liniştită, dar nu atât de izolată, încât să te temi să locuieşti aici singură, Jenny.

Continuă să turuie despre calităţile complexului, arătând spălătoria şi zona piscinei.

Jenny n-o asculta. Îi arunca priviri criminale lui Cage pentru că-i dezvăluise situaţia în faţa acelei… acelei *femei*. Până dimineaţă, tot oraşul avea să afle că era însărcinată.

— Am ajuns.

Roxy descuie apartamentul şi-i pofti înăuntru. Aprinse lumina.

— Pfiu! E cam închis aerul aici. N-am mai deschis de când au plecat zugravii şi măturătorii.

Apartamentul mirosea într-adevăr a dezinfectant şi a zugrăveală nouă, dar pe Jenny n-o deranja. Rezultatul consta într-o curăţenie imaculată.

— Ăsta-i livingul, bineînţeles. Aici ai o bucătărie. O conduse pe Jenny printr-o uşă de înălţime medie, cu jaluzele, la fel ca aceea din apartamentul ei. Instalaţiile erau curate şi lucitoare. Jenny deschise frigiderul. Şi acela era curat. Terminară de cutreierat locuinţa, ceea ce nu dură mult. Nu mai era decât o singură baie şi un dormitor, în afară de living.

— Cât e chiria? întrebă Jenny.

— Patru sute pe lună plus întreţinerea.

— Patru sute? şopti Jenny. Mă tem că…

— Nemobilat? se amestecă scurt Cage.

— Na-ţi-o bună, se plesni Roxy peste frunte. Confundasem. Nemobilatele cu un singur dormitor fac două sute cincizeci.

— Aşa mai merge, răspunse Cage.

Jenny îşi calculă veniturile şi cheltuielile. Şi-l putea permite, dacă ducea o viaţă mai modestă. În plus, era unul dintre cele mai plăcute complexe de apartamente din oraş şi nu prea avea de unde alege. Norocul ei că găsiseră o locuinţă liberă. Încercând să uite că urma să stea la doar câteva uşi de una dintre amantele lui Cage, spuse:

— Trebuie să semnez un contract de închiriere?

— Deci, îl iei? întrebă Roxy.

— Da, aşa cred, răspunse Jenny, întrebându-se de ce femeia era atât de încântată.

— Fantastic. Mă bucur că vom fi vecine. Haide, să mergem la birou.

Peste cincisprezece minute, Jenny avea în mână o copie a contractului şi un set de chei.

— Te poţi instala mâine. Dimineaţă, mă duc să aerisesc puţin.

— Mulţumesc.

Jenny şi Roxy îşi strânseră mâinile. Cage o conduse la maşină, avu grijă să se aşeze pe fotoliul din faţă, apoi reveni spre Roxy, care rămăsese în uşa deschisă.

— Îţi mulţumesc că n-ai făcut jocul cu chiria.

— Mi-ai servit o minge cotită, dar am prins-o, replică Roxy, zâmbindu-i. Mă pui şi pe mine la curent cu detaliile „aranjamentului” ăstuia sau va trebui să-mi folosesc via imaginaţie?

— Mori de curiozitate?

— Te cred.

Cage râse:

— Vorbim mai târziu. Îţi mulţumesc pentru tot.

— N-ai de ce. Pentru ce există prietenii?

O sărută scurt pe buze şi-i bătu fundul înainte de a se întoarce ţanţoş pe trepte, alăturându-i-se lui Jenny în maşină. Stătea rigidă ca o statuie, cu privirea drept înainte şi junghiuri de gelozie sfredelindu-i pieptul.

Nu auzise conversaţia din uşă, dar îi văzuse cum îşi zâmbiseră unul altuia şi cum se aplecase Cage s-o sărute pe Roxy. În ciuda jurămintelor ei că nu-i păsa, inima i se sfâşia încet în două.

— Mâine dimineaţă la prima oră, atacăm magazinele de mobilă, spunea Cage.

— Ai făcut destul. Nu-ţi pot cere…

— Nici nu mi-ai cerut, e bine? replică el arţăgos. M-am oferit eu. Fă în seara asta o listă cu tot ce-ţi trebuie.

— Nu-mi voi putea permite prea multe. Doar strictul necesar. Apropo, acum unde mergem?

Până în acel moment, nu-şi amintise că în noaptea aceea era tot fără casă. Unde avea să stea?

— Cred că n-ai vrea să te întorci la parohie.

— Nu.

— Ai putea veni cu mine acasă.

— N-ai cameră.

— În ditamai căsoiul?

— Este doar un singur pat.

— Şi? Am mai împărţit acelaşi pat.

I-o amintise vorbind încet, răguşit. Jenny nu comentă. După câteva secunde, Cage adăugă:

— Te cazez la un motel.

Nici n-o spusese bine, că şi opri maşina sub

poarta principală a unui motel cu căsuţe.

— Aşteaptă aici.

Jenny îl privi intrând în holul luminat. Prin vitrina de plexiglas îl văzu pe recepţionerul de noapte coborându-şi picioarele de pe birou şi punând deoparte romanul thriller de spionaj. Faptul că îl cunoştea pe Cage fu evident după rânjetul larg şi strângerea inimoasă de mână cu care îl primi.

Nici măcar nu-i ceru să semneze în registru, ci imediat întinse mâna după cheia unei camere şi i-o împinse. Aplecându-se înainte într-o postură conspirativă, gen ia-să-vorbim-noi-ca-ntre-bărbaţi, spuse ceva care-l făcu pe Cage să dea din mână, expediind neglijent problema.

Recepţionerul îşi miji ochii prin geam spre maşină. Jenny îi văzu expresia surprinsă când o recunoscu. Hlizindu-se la Cage, făcu un nou comentariu care-i coborî acestuia sprâncenele într-o expresie cruntă. O mai avea pe chip când se întoarse la maşină, după ce-i urase scurt recepţionerului noapte bună.

— Ce-a zis?

— Nimic, scrâşni Cage printre dinţi.

— A spus ceva. L-am văzut.

Cage nu răspunse, ci porni maşina drept spre cameră, fără a se osteni măcar să privească numărul de pe brelocul cheii. Frână smucit şi opri furios motorul.

— Ai mai fost pe-aici, intui Jenny.

— Jenny…

— N-ai fost?

— … las-o baltă.

— Ai fost?

— Poate.

— Des?

— Da!

— Cu femei?

— Da!

Pieptul îi era în pericol de a se surpa în jurul inimii. Abia mai putu vorbi, atât de tare o durea chinul de a trage suficient aer în plămâni.

— Ai adus aici femei pentru câte-o aventură, iar recepţionerul crede şi acum acelaşi lucru. Ce-a spus despre mine?

— Nu contează ce-a…

— Pentru mine contează! strigă Jenny. Răspunde-mi.

— Nu.

Coborî din maşină şi-i smulse bagajele dinapoia fotoliului. Fără a aştepta să vadă dacă-l urma, merse cu paşi mari spre uşa camerei de motel şi o descuie. Aruncă valizele pe suportul din debara şi aprinse lampa.

— Ce-a spus? întrebă Jenny din prag.

Cage se răsuci în loc, pentru a-i vedea expresia hotărâtă. Arăta istovită şi distrusă, furioasă şi vulnerabilă. Părul îi era în neorânduială şi avea obrajii palizi. Ochii-i erau încadraţi de cearcăne vinete de oboseală. Gura îi tremura uşor. Arăta ca un copil pierdut, sau ca un soldat învins.

Niciodată n-o dorise mai mult. Dar nu putea s-o aibă, iar acest lucru nu făcea decât să-i alimenteze şi mai mult mânia. Era a lui, fir-ar să fie, şi nu şi-o putea însuşi. Avea tot atâta nevoie de ea ca şi ea de el, însă împrejurările îi ţineau despărţiţi. Plătea scump pentru acea singură noapte de paradis. Dorinţa de a o poseda iarăşi îi făcea din viaţă iadul pe pământ. Vrând s-o lovească la fel de dureros cât îl durea pe el, se răsti:

— În regulă, domnişoară Fletcher. Vrei să ştii ce-a zis? A zis că de data asta o ţinem în familie.

Jenny îşi înfipse dinţii în buza de jos ca să nu ţipe scandalizată. Indignarea începu să clocotească în ea, căutând o ieşire. Cage era singurul pe care să se descarce.

— Vezi ce-ai făcut? strigă ea. Ai anunţat-o pe Roxy Clemmons, despre care toată lumea ştie că-i una din boarfele tale, că-s însărcinată. Acum, m-ai adus la un motel unde vii regulat cu alte femei. Mâine, tot oraşul o să ştie că am fost aici cu tine. Ei bine, n-am chef să fiu târâtă din bârlog în bârlog, ca o pradă. Nu vreau să mă confunde nimeni cu una din amantele tale, Cage.

— De ce? Fiindcă sunt atât de depravat? Nu vrei să fii asociată cu „băiatul rău”, acel nebunatic copil de pastor pe care nimeni nu-l poate controla, cel care dă mereu de necaz, mereu intră în dispute, mereu e încurcat cu femeia cu care nu se cade?

Înaintase spre ea cu paşii unui animal de pradă. Jenny încercă să se ferească, dar o imobiliza scrinul.

— Nu asta am vrut să spun.

— N-ai vrut pe dracu’, mârâi el. Ei bine, ai tot dreptul să fii precaută în ce mă priveşte. Sunt rău. N-am cum să fiu altfel. Al dracului de rău.

O mână i se repezi înainte, apucând-o de ceafă. Degetele puternice i se înfipseră în păr şi-i traseră capul pe spate.

— Fiindcă am adus multe femei în camera asta, dar pe niciuna n-am dorit-o vreodată atât de mult cât te doresc pe tine.

Îi cuprinse încheietura cu cealaltă mână şi o trase spre el.

— *Nu!* ţipă Jenny, când îşi dădu seama ce intenţii avea. Dădu să-şi smulgă mâna, dar Cage i-o prinsese strâns. I-o împinse în josul taliei lui, lipindu-i-o cu forţa de trup, apăsând, asigurându-se că-i simţea

proba ca oţelul a excitaţiei sub fermoarul pantalonilor.

— Atât de mult te doresc. De mult timp te voiam şi m-am săturat să mă mai ascund. Ei, asta te sperie? Te scârbeşte? Te dezgustă? Te face să-ţi vină să te chirceşti? Să urli? Sau să te furişezi înapoi la adăpostul parohiei?

Se frecă în palma ei.

— Ei bine, e cam dur, Jenny, fiindcă aşa-i viaţa.

O sărută cu o sălbăticie abia controlată. Dezlănţuindu-şi toate emoţiile, îşi răsuci gura peste a ei, înclinându-şi capul într-o parte, apoi în cealaltă. Limba i se înfipse adânc, se retrase, iarăşi se cufundă, mai încet, prin toată gura ei, sugerând împerecherea.

Apoi, la fel de furios pe cât o posedase, îi dădu drumul. Ieşi ca o furtună şi trânti uşa după el cu o bufnitură răsunătoare.

Jenny se duse împleticită spre pat, unde se prăbuşi. Încerca să-şi nege dezamăgirea că nu dusese până la capăt ceea ce începuse. Dar ăsta era adevărul. Trupul îi palpita, slăbit de dor. Adunându-şi ultima brumă de putere, se târî până în baie şi-şi lepădă hainele. Evită oglinda, nedorind să-şi vadă steagurile roşii din obraji şi inflamarea dornică a sânilor.

Duşul fu fierbinte şi biciuitor, exact doza de autoflagelare pe care o merita.

— Jeturile de stropi îi înţepau pielea ca mii de ace. Încă o mai ustura, când scoase din valiză o cămaşă de noapte şi o îmbrăcă. Se strecură în pat şi închise strâns ochii, sperând să i se închidă la fel şi mintea.

Dar sărutul era prea recent ca să şi-l izgonească din memorie. Încă îi mai simţea gustul pe buze, încă mai avea în mână dovada rigidă a sexului său, încă-şi mai amintea cadenţa sărutării, când limba lui i-o înghiontise pe a ei.

Când telefonul îi sună lângă ureche, sări ca şi cum ar fi lovit-o trăsnetul.

— Alo.

— Iartă-mă.

Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic, câteva momente grele. Sânii lui Jenny tremurau de emoţie sub cămaşa de batist. Îşi potrivi receptorul între obraz şi umăr, ca şi cum şi-ar fi înclinat capul spre Cage.

— Nu-i nimic.

— Mi-am pierdut calmul.

— Te-am provocat.

— Azi am trecut printr-un adevărat calvar.

— Amândoi eram iritabili.

— Te-a durut?

— Nu, sigur că nu m-a durut.

— Am fost brutal.

Glasul îi coborî semnificativ.

— Şi bădăran.

Jenny îşi privi mâna, ca pentru a căuta acolo o urmă întipărită. Înghiţi în sec.

— Am supravieţuit.

— Jenny?

— Ce?

O lungă pauză.

— Nu-mi pare rău că te-am sărutat. Regret numai *modul* cum te-am sărutat.

Lăsă cuvintele să-şi facă efectul, apoi adăugă:

— Şi dacă te-ai îndoit vreodată de ce simt pentru tine, acum nu mai e niciun secret.

Mişcată de tonul lui blând, dar imperativ, simţi în gât un imbold dureros de a plânge.

— Nu sunt gata să mă gândesc la asta, Cage. S-au întâmplat atât de multe.

— Ştiu, ştiu. Dormi bine în noaptea asta. Până târziu. Mâine, biroul va fi închis. Trec să te iau, îţi dau

micul dejun şi pe urmă te duc la cumpărături. Să fii gata la zece punct.

— O.K.

— Noapte bună, Jenny.

— Noapte bună, Cage.

*

— Bună dimineaţa, Jenny.

— Hm?

— Am zis bună dimineaţa.

Jenny căscă larg cu faţa în pernă, îşi întinse degetele de la picioare cât de departe ajungea, sub pătură, şi întredeschise ochii. Apoi, sări în sus. Cage stătea aşezat pe marginea patului, surâzându-i.

— Bun venit înapoi în ţara celor vii.

— Ce oră e?

— Zece şi zece. Am ajuns la zece fix, am ciocănit, n-am primit niciun răspuns, m-am dus în hol să iau cheia de rezervă şi am intrat.

— Îmi cer scuze, spuse ea, dându-şi la o parte părul din ochi; roşi fermecător sub privirea lui arzătoare care-i studia neorânduiala somnoroasă şi-şi trase cearceaful puţin mai sus peste sâni.

— Eram extenuată.

— Ţi-e foame?

— Mor.

— Merg să comand micul dejun la cafe-bar până te-mbraci.

Îi depuse un sărut blând pe vârful nasului, înainte de a se ridica de pe pat.

— Vin imediat, strigă Jenny în urma lui, în timp ce Cage închidea uşa.

Peste douăzeci de minute, când intră în cafenea, arăta proaspătă şi odihnită. Se îmbrăcase

simplu, cu o bluză şi o fustă, dar le garnisise cu un şal ca pătrunjelul legat pe mijloc, sub un braţ. Pantofii aveau tocuri joase şi cureluşe subţiri împrejurul gleznelor, atrăgându-i lui Cage atenţia în timp ce Jenny se apropia de el prin localul nepretenţios.

Ştia că îşi încasase unul dintre primele salarii şi cu banii îşi reutilase garderoba. Se îmbrăca mai şic decât pe vremea când fusese logodită cu Hal.

— Am întârziat?

— Mâncarea tocmai a sosit. Apropo, îmi plac pantofii.

— Sunt noi, răspunse ea absentă, privind farfuriile pline din dreptul locului ei. Toate astea-s numai pentru mine?

— Mhm.

— Doar nu te-aştepţi să mănânc tot, sper?

— Mă aştept să faci o gaură mare. Treci la treabă. Eu schiţez planul de atac.

— Nu mănânci? îl întrebă, întinzându-şi şervetul pe genunchi.

— Ţi-am luat-o înainte.

Îşi ţinea capul aplecat pe un bloc-notes unde înşira o listă lungă de articole gospodăreşti necesare lui Jenny.

Fu cucerită de imaginea lui. În păr avea o mie de nuanţe de blond, castaniu şi cenuşiu, dar toate i se însumau într-o culoare nisipie, dându-i părului său un aspect înăsprit şi mereu ciufulit de vânt.

Obrajii şi bărbia erau rase proaspăt, iar mirosul iute de colonie copleşea până şi aroma cafelei proaspete cu care chelneriţa umplu ceaşca lui Jenny. Fruntea lui bronzată era încreţită de concentrare.

Purta blugi şi cămaşă, sport, dar pe spătarul scaunului era agăţată o geacă de piele netăbăcită. Combinaţia vestimentară părea cam forţată şi nu i se

putea ierta decât unui om care încălca flagrant toate regulile.

Cage era seducător într-un stil sexy şi periculos. Jenny ştia cât de primejdioasă putea fi atracţia lui. Smulgea o femeie din carapace până când nici ea însăşi nu se mai recunoştea. Jenny fu nevoită să-şi calmeze stomacul înainte de a putea lua prima înghiţitură de mâncare.

Până consumă ea destul din micul dejun ca să-i fie pe plac, Cage elaborase itinerariul.

— Nu uita de bugetul meu, spuse ea, când începu să-i enumere magazinele pe care aveau să le viziteze.

— Poate-ţi măreşte şeful leafa.

Se opri, în drum spre maşină, întorcându-se cu faţa către el. Îşi repezi bărbia înainte, încăpăţânată.

— Să fie clar, Cage. Nu-ţi accept mila.

— Te măriţi cu mine?

— Nu.

— Atunci taci şi urcă.

Îi deschise portiera *Corvette*-ului, iar Jenny ştiu că orice continuare a discuţiei ar fi fost inutilă. Nu-i mai rămânea decât să pună picioru-n prag când ajungeau să decidă ce putea şi ce nu putea să-şi cumpere.

Cage avea gusturi costisitoare şi tot ce-i plăcea lui era exact ceea ce ar fi ales şi Jenny, dacă banii n-ar fi fost o problemă.

— Nu-mi pot permite canapeaua asta. Cealaltă costă pe jumătate cât ea.

— E urâtă ca noaptea.

— E funcţională.

— E tare şi… pătrăţoasă. Asta are perne adânci de-un picior şi-i atât de confortabilă!

— De-asta e şi atât de scumpă. Confortul şi pernele nu contează prea mult.

Rânjetul lui părea inspirat de Satana, iar glasul suna plin de insinuări:

— Totul depinde de ce vei face pe canapea. Vânzătorul care stătea în apropiere pufni, dar redeveni serios când Jenny întoarse capul, uitându-se! urât la el.

— O iau pe cealaltă, declară ea, cu trufie înţepată.

Discuţia se reluă în legătură cu patul, scaunele, o măsuţă, cearceafuri, vase, oale şi crătiţi, până şi un deschizător de conserve. În toate cazurile, Cage o îndemna să plătească preţuri fabuloase pentru mărfuri de prima calitate. Ea se încăpăţâna să se zgârcească.

— Ai obosit?

Îşi odihnea capul pe tetiera maşinii.

— Da, oftă Jenny. Probabil că n-am să mă mai mut niciodată din apartamentul ăsta. N-aş mai putea trece şi a doua oară prin aşa ceva. Cage râse:

— Am aranjat ca toate cumpărăturile să fie livrate azi după-amiază. Până diseară, apartamentul va fi o „casă, dulce casă”.

— Cum ai reuşit ca totul să fie adus azi?

— Mituiri, ameninţări, şantaj, toate căile posibile.

Zâmbea răutăcios, dar Jenny îl crezu.

— Asta pare să fie maşina mea! se îndreptă ea în scaun, când opriră în faţa apartamentului.

— Este maşina ta, replică nonşalant Cage, în timp ce-o ajuta să coboare din *Corvette.*

— Cum a ajuns aici?

— Am pus s-o tracteze.

Deschise portiera şi se aplecă să ia cheile de sub mochetă, unde-l instruise pe şoferul care o tractase să le lase. I le aruncă.

— După părerea mea sinceră, e o rablă fără pic de clasă, dar ştiu că te-ai ataşat de ea.

Jenny făcu o mutră abătută.

— Cage, nu voiam să iau nimic de la părinţii tăi. Proptindu-şi mâinile în şolduri, Cage îi spuse:

— Pentru Dumnezeu, Jenny, ţi-au făcut cadou maşina asta cu ani în urmă. De ce le trebuie pe alee trei maşini – a lor, a lui Hal şi a ta – când mama nici măcar nu prea şofează?

Jenny se apropie de maşină, iar Cage îi făcu loc să intre.

— O duc înapoi.

După ce ea închise portiera, se aplecă să-şi bage capul prin fereastra deschisă, amintindu-i cu glas melodios:

— Atunci, eu voi rămâne singurul tău mijloc de transport.

Capitulând obosită, îşi rezemă fruntea de volan.

— Ăsta-i şantaj.

— Exact.

Râzând împotriva propriei voinţe, îl lăsă s-o conducă în apartament. Roxy se ţinuse de cuvânt. Ferestrele fuseseră deschise, iar aerul curat risipise mirosul închis din camere.

Peste o jumătate de oră, cumpărăturile începură să sosească.

— Vai de mine, aţi făcut o confuzie! exclamă Jenny, când deschise uşa pentru primul transport.

— Nicio confuzie, domnişoară. Mă scuzaţi. Omul îşi mută trabucul gros dintr-un colţ al gurii în celălalt şi trecu nepăsător pe lângă ea, cărând un fotoliu.

— Aduceţi canapeaua-n casă, le răcni el ajutoarelor, care se dădeau jos din camion.

— Dar, staţi, e cealaltă…

— E cea care scrie pe bon, zise lucrătorul punând fotoliul jos şi întinzându-i hârtia verde.

Ochii ei parcurseră în grabă chitanţa, apoi

reveniră asupra cuvintelor, cu mai multă atenţie.

— O, nu! Cage, s-a produs o îngrozitoare…

Se întrerupse, când îi văzu zâmbetul. Încerca pernele canapelei pe care o alesese, cu braţele întinse de-a lungul spătarului. Zâmbea ca un Santa Claus încântat în dimineaţa de Crăciun.

— Ce-ai făcut? scrâşni Jenny.

— Sabotaj e cuvântul care-mi vine în minte.

Era exact termenul potrivit. În timp ce mărfurile erau livrate una după alta, Jenny îşi dădu seama că, pe la spatele ei, Cage comandase toate lucrurile pe care ea le dorise, dar nu şi le putea permite.

— Şi cum vrei să plătesc toate astea? ţipă.

— Pe credit. Cât ai plătit azi a fost avansul. Am aranjat rate lunare, atât cât îţi dă mâna. O femeie necăsătorită trebuie să-şi facă un credit. Deci, care-i problema?

— Nu te pot lăsa să faci asta, Cage. Mă manevrezi să iau decizii care contravin logicii mele. Dar se va termina în clipa asta. Nu rămân în apartament, dacă înseamnă să păstrez toată mobila.

— În regulă.

Cele două cuvinte de consimţământ ar fi trebuit să fie însoţite de un oftat şi de o prăbuşire mâhnită a umerilor săi laţi. Când colo, rânjea cu gura până la urechi. Ieşi în uşă şi trase un fluierat ţiuitor.

— Auziţi, băieţi, încărcaţi totul la loc şi duceţi-le la mine acasă. S-a hotărât să mă ia de bărbat, în loc să locuiască aici de una singură.

— Vai, Doamne, gemu Jenny, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Râzând, Cage închise uşa şi reveni spre ea.

— Altă treabă mai importantă n-ai, decât s-o faci pe doica?

— Nu-mi vine nicio idee.

— De când a plecat Hal, te porţi minunat. De ce faci toate astea pentru mine, Cage?

Ochii lui aurii îi cutreierară faţa. Cu degetul arătător, îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.

— Fiindcă îmi place culoarea părului tău. Mai ales când îl luminează soarele de după-amiază, aşa ca acum.

Se apropie. Capul ei se înclină înapoi firesc, pentru a-i privi chipul dăltuit aspru.

— Şi-mi plac şi ochii tăi, adăugă el încet.

Strecurându-şi mâna sub braţul ei, îi dezlegă capetele şalului. I-l scoase încet, ca şi cum ar fi desprins de pe ea un articol de îmbrăcăminte mult mai intim, şi-l lăsă neglijent să cadă pe jos.

— Îmi place cum râzi. Şi cum mă face să mă simt pe dinăuntru sunetul râsului tău.

Îşi depuse mâinile de-o parte şi de alta a taliei sale, începând să le mişte uşor în sus şi-n jos.

— Îmi place cum e făcut trupul tău.

Coborând capul, îi frecă urechea cu buzele.

— Şi forma gurii tale.

După încă o bătaie de inimă, gura i se abătu peste a ei. I-o sărută mărunt, repetat, până când buzele lui Jenny se despărţiră, aproape cerşind posesiunea.

Îi răspunse cererii tacite şi cele două guri se împreunară. Limba îi lunecă adânc în gura ei, explorând-o în voie. Violenţa sărutului din noaptea trecută dispăruse, dar cel de acum, tandru, era la fel de potent şi-i deşteptă trupul tot atât de cutremurător pe cât fusese stârnit în ajun. Îndemnată de jinduirea apropierii, Jenny făcu inconştient un pas spre el. Când trupul i se lipi de al lui de la piept până la genunchi, fu aproape surprinsă să se pomenească astfel.

— Doamne, Jenny! şopti Cage.

Respiraţia lui îi scălda obrajii îmbujoraţi, fierbinte şi parfumată. Buzele-i erau îmbrobonate, când îi prinse lobul urechii între dinţi, începând să-l frământe excitant cu muşcături uşoare.

Jenny simţi că luneca iarăşi într-un abandon mătăsos, pierzându-şi controlul, lăsându-şi raţiunea şi simţurile în voia unui stăpân nepăsător..

— Cage, nu trebuie să…

— Şşş, şşş.

Memoria i se acceleră. Parcă-parcă îşi amintea ceva. Ştia…

Dar, înainte de a se putea agăţa de amintirea care-i scăpa printre degete, gura lui începu să facă dragoste cu a ei din nou şi toate gândurile i se risipiră.

Îi ridică braţele, petrecându-şi-le pe după umeri. Apoi, mâinile sale lunecară de pe coatele ei, pe sub braţe, până în scobiturile subsuorilor. Se opri, înainte de a continua coborârea peste curbele exterioare ale sânilor. Îi masă cu podurile palmelor. Jenny oftă în gura lui.

— Îţi place?

Murmură afirmativ. Sărutul deveni şi mai profund.

Jenny îşi înclină capul, cu un obraz rezemat pe pieptul lui. Cage se aplecă adânc peste capul ei, căutând, mereu căutându-i gustul cu limba lui agilă. Braţele sale o cuprinseră, strângând-o şi mai tare. O mână se furişă sub talie, peste fund. O apăsă spre el, potrivind-o astfel, încât să-i simtă deplina urgenţă a dorinţei.

Jenny gemu, frecându-şi mijlocul de al lui. Îşi simţea inima feminităţii înfierbântată şi tumefiată, dar cea de care suferea era o maladie delicioasă. Palpita, dureros, însă minunat.

— Jenny, te doresc.

Îşi mişcă mâna între trupurile lor, acoperindu-i sânul, frământându-l cu drag. Perniţa degetului său mijlociu găsi vârful sensibil şi îl sili să se întărească, excitat.

— Ah, ce dulce e, o felicită el de parcă ar fi făcut cine ştie ce faptă miraculoasă. Aşa de dulce. Vreau să-l văd, să-l gust, să te gust pe tine.

Îşi coborî capul şi-i sărută sânul prin bluză. Limba lui înghionti umed piscul încordat.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Îşi apropie gura de gâtul ei, unde buzele-i puteau atinge pielea caldă. Glasul i se înăsprise.

— Înţelegi? Vreau să fiu înăuntrul tău. Adânc, adânc.

Buzele sale le cotropiră iarăşi pe ale ei, sălbatic, poruncitor.

— Alo, voi doi, deschideţi.

Se auzeau bătăi în uşă.

— Am venit să-i tragem un chef!

Cage îşi ridică gura de pe a lui Jenny, lansând o obscenitate spurcată. Apoi, trase aer în piept, tremurător. Reveni cu privirea spre ea, zâmbind strâmb.

— N-o putem jigni intenţionat.

Jenny se degajă din braţele lui.

Ducându-se la uşă, Cage o pofti pe Roxy înăuntru.

Capitolul 9

Roxy ţopăi înăuntru, aducând o sticlă

pântecoasă cu vin într-o mână şi o sacoşă de la băcănie în cealaltă.

— Ei, ce-i aici? întrebă Cage, luându-i de punga, aruncă o privire înăuntru. Crochete, lapte bătut, popcorn şi brânză.

— Cum spuneam, tragem un *chef,* ciripi ea încântată. Bună, Jenny. Îţi convine apartamentul?

— E perfect, mulţumesc.

— Mamă, arată excelent, fluieră Roxy, privind mobila nouă. Cage îi pusese pe cei de la livrări s-o aranjeze pe măsură ce o aduceau înăuntru, după ce se consultase cu Jenny asupra locului unde să fie pus fiecare obiect. Se încadrau bine în dimensiunile camerei.

— Ai pahare? întrebă Roxy. Haide, să închinăm în cinstea noii tale locuinţe.

Fără să se lase invitată, intră în bucătărie, cu Cage imediat după ea. Lui Jenny nu-i rămase decât să-i urmeze, deşi toţi trei se cam înghesuiau în bucătăria mică.

Cage deschise un pachet cu crochete de porumb şi scoase capacul unui pahar de plastic cu lapte bătut. Înmuie în el crocheta şi i-o oferi lui Roxy. Femeia muşcă din ea, râzând, fiindcă în acelaşi timp încerca să scoată dopul sticlei de vin. Restul din crocheta cu lapte bătut fu vârât de Cage în propria lui gură. Apoi, îşi linse degetele.

Jenny rămase mai în spate, simţindu-se deplasată în mijlocul veseliei lor. N-avea poftă de petreceri.

— Nu le ofer serviciile astea tuturor locatarilor, înţelegi, îi spuse Roxy, în timp ce răzuia etichetele cu preţul de pe paharele pe care le cumpăraseră în aceeaşi după-amiază; se părea că Roxy nu se jena să se simtă ca acasă în bucătăria unei persoane străine.

Dar de vreme ce eşti prietena lui Cage care mi-e prieten mie… Hm! mormăi ea când Cage, cuprinzând-o pe la spate, o strânse cu putere, încleştându-şi mâinile sub sânii ei opulenţi.

— Te cred. Prieteni pân-la moarte.

— Lasă-mă-n pace, nebunule, şi taie brânza.

Jenny se simţea ca a cincea roată la căruţă. Nu era în largul ei între cei doi. Nu ştia cum să participe la tachinăriile lor zgomotoase. Roxy părea să ştie exact ce să spună pentru a-l face pe Cage să izbucnească în râs. Mâinile lui nu se sfiau s-o atingă frecvent.

De ce anume o deranjau atât de mult familiarităţile lor reciproce, nu ştia. Cum se aşteptase să se comporte unul cu altul? În fond, erau amanţi. Ştia asta. Dar a *şti* şi a *vedea* cu ochii ei, erau două lucruri total diferite. O durea până-n măduva oaselor gândul la sărutările atât de tandre şi de fierbinţi ale lui Cage, cu doar câteva secunde înainte de inoportuna apariţie a lui Roxy. Îşi putea oare porni şi opri pasiunile în voie? Uitase deja că o sărutase, că-i spusese cât de mult o dorea? Îşi putea transfera atât de rapid afecţiunea de la o femeie la alta? Se părea că da. Avea înaintea ochilor dovada dorinţelor lui cameleonice.

*

— Mâine, ţi se va instala un telefon.

— Nu-ţi face griji pentru mine.

— Ba-mi fac griji, dacă aşa am chef, replică el arţăgos.

— Dar n-am comandat…

Îi puse degetul arătător pe buze.

— Am comandat eu, când erai la toaletă, după masă. Acum, noapte bună şi dormi.

O sărută uşor pe gură. Limba lui îi atinse buza

de jos, atât de gingaş şi de fugar, încât nici nu fu sigură că nu-şi imaginase doar. În timp ce ieşea, Cage o luă pe Roxy de braţ.

— Hai, Roxy dulceaţă, te conduc acasă.

Jenny închise uşa în urma lor. Cage o ducea pe Roxy acasă. Fără-ndoială, aveau să reia petrecerea de unde o întrerupseseră. Prin minte îi fulgerară imagini ale lor împreună, cu gurile pecetluite şi trupurile înlănţuite. Nefericită, se trânti în patul ei cel nou, rămânând aşa mult timp fără să adoarmă. O chinuia gândul la Cage împreună cu Roxy. La Cage împreună cu oricine.

Se făcuse foarte târziu, când auzi *Corvette*-ul pornind din locul unde fusese parcat în faţa uşii ei, şi îndepărtându-se.

*

A doua zi era sâmbătă, aşa că n-avea de ce să se grăbească pentru a ajunge la serviciu. Jenny scoase cearceafurile de pe pat, ajungând deja la concluzia, înainte de a o fi menţionat Roxy, că erau mult mai comode pentru dormit după ce suportau o primă spălare.

Încă în halat, îşi făcu o cană mare de cafea în noul filtru electric, numai unul dintre sutele de obiecte pe care ea şi Cage le cumpăraseră în ajun din raionul de articole de uz casnic.

Tocmai ridica prima ceaşcă la buze, când cineva bătu în uşă. Privind mai întâi pe fereastră ca să vadă cine era, se rezemă de perete, abătută. Nu se simţea în stare să dea ochi cu Roxy, atât de curând după cele din seara trecută.

— Bună, o salută Roxy veselă, când Jenny deschise uşa, ezitând nu mai mult decât de două

degete. Nu te-am trezit din somn, sper?

— Nu.

— Bine. M-ar fi omorât Cage. Ascultă, tocmai am făcut plăcinta asta delicioasă. E prea mare ca s-o mănânc singură şi, dacă n-o-mpart cu cineva, exact asta am să fac.

Îşi plesni şoldul generos:

— Şi-apoi, am să regret toată viaţa.

Ar fi fost nepoliticos să n-o invite, aşa că Jenny făcu un pas în lături, îşi fabrică un fel de zâmbet şi spuse:

— Intră. Tocmai am făcut cafeaua.

— Excelent.

Roxy puse pachetul învelit în celofan pe noul fund de bucătărie şi se instală într-unul din scaunele de lemn arcuit.

— Ai gusturi excelente, comentă ea, privind prin apartament. Zău că-mi place la tine.

— Îţi mulţumesc, dar Cage m-a ajutat să le aleg.

— Şi el are un gust straşnic.

Îi făcu cu ochiul, fără însă ca Jenny să fie sigură ce-ar fi vrut să însemne. Se concentră să-i toarne lui Roxy o ceaşcă de cafea.

— Frişcă, zahăr?

— Neagră cu *Sweet'n Low...* cum zice grăsuna când taie zemosul desert, se autoironiză Roxy, desfăcând celofanul. Ai un cuţit şi două farfurii?

După ce Roxy tăie plăcinta şi-i oferi o porţie, Jenny spuse politicoasă:

— Arată bine.

— Nu-i aşa? Am reţeta dintr-o revistă.

Roxy se avântă într-a ei. Jenny era mai rezervată, dar găsi plăcinta într-adevăr savuroasă.

— Ai nevoie să te-ajut azi cu ceva, ca de pildă să car cearceafurile astea la spălătorie? o întrebă

Roxy, printre înghiţituri.

— Nu, mulţumesc.

— Sigur? Sunt liberă.

— Mă descurc.

— Mai vrei o felie? o întrebă Roxy, pregătind cuţitul deasupra desertului.

— Nu, mulţumesc. Oricum, apreciez că mi-ai adus şi mie.

Lăsând cuţitul jos, Roxy îşi rezemă antebraţele pe masă. O privi pe Jenny cu ochii ei căprui, deconcertant de candizi:

— Nu mă placi, nu-i aşa?

Jenny fu luată pe nepregătite. Toată viaţa evitase confruntările şi nu-i venea să creadă că aceasta îi era impusă. Deschise gura să nege afirmaţia cât putea de diplomatic, dar Roxy i-o luă înainte.

— Nu te osteni să negi. Ştiu că aşa e, şi mai ştiu şi de ce. Fiindcă m-am culcat cu Cage.

Nici nu s-ar fi putut găsi o mai clară recunoaştere a vinovăţiei, decât roşeaţa care se ivi în obrajii lui Jenny şi modul cum îşi abătu ochii dinspre ai lui Roxy. Aceasta se rezemă de spătar.

— Ei bine, păstrează-ţi ostilitatea pentru tine şi scuteşte-mă de politeţurile reci. Adevărul este că nu m-am culcat niciodată cu Cage. Te surprinde? întrebă ea, când văzu expresia neîncrezătoare de pe faţa lui Jenny. Majoritatea oamenilor s-ar mira, continuă, râzând. Ei bine, nu că n-aş fi vrut, sau că n-aş fi avut ocazia, măcar, recunoscu Roxy cu jale. Cage e un tip foarte sexy. Ar trebui ca o femeie să fie moartă ca să nu se întrebe cum e să călăreşti un armăsar ca el.

Jenny înghiţi în sec.

— Ţi-a povestit Cage cum ne-am cunoscut?

Clătină din cap.

— Vrei să ştii?

Roxy luă tăcerea lui Jenny drept consimţământ.

— S-a întâmplat la un dans, după un rodeo. Soţul meu… ştiai că am fost măritată?

Din nou, Jenny clătină din cap fără o vorbă.

— Ei bine, am fost. În noaptea aia, soţul meu era prost-dispus, pentru că nu putuse rămâne în spinarea unui afurisit de taur Brahman şi pierduse premiul în favoarea altuia. Oricum, s-a luat de mine, ca întotdeauna. Mai că nu m-a omorât în bătaie.

— *Dădea* în tine?

Roxy chicoti la adresa inocenţei lui Jenny.

— Mda, de multe ori. Numai că în noaptea aia se îmbătase pulbere şi a cam întrecut măsura. Cage m-a auzit urlând, în parcarea unde mă târâse Todd – aşa-l cheamă. Cage l-a stâlcit în bătaie şi i-a spus că dacă-mi mai face o dată chestia asta, poate să se aştepte la încă o porţie.

Îşi înmuie degetul în felia de desert rămasă în farfurie şi-şi linse crema de brânză de pe el.

— O ţinea aşa de ani de zile. Todd se îmbăta, îi veneau dracii, crizele de gelozie, şi mă lua la scărmănat. Dar îl iubeam, înţelegi? În plus, nu mai aveam pe nimeni. Nici unde să mă duc. Şi nici bani de drum, dac-aş fi avut unde merge.

— Dar părinţii tăi?

— Mama a murit când aveam zece ani. Tata era muncitor. Mă trambala de pe un câmp petrolifer pe altul. La şaişpe ani, când m-am măritat, a socotit că-şi achitase ultima datorie părintească şi a spălat putina în Alaska. De-atunci, n-am mai auzit de ticălosul ăsta nesimţit. Aşa că am rămas cu Todd pe cap. Într-o seară, s-a înfuriat atât de rău, încât am crezut c-avea să mă omoare. Mă mai ameninţase cu asta şi-nainte, dar acum m-am temut că vorbea serios. Cage îmi dăduse numărul lui de telefon. L-am sunat şi a venit să

mă ia. M-a dus la spital şi a plătit tratamentul. După aia, am stat la el acasă mai bine de-o lună. Atunci au început oamenii să spună că ne… Râse răguşit. N-aş fi fost cine ştie ce partidă la tăvăleală. Fusesem bătută măr. Todd s-a înfuriat. Ne-a acuzat că-l înşelaserăm de luni de zile, ceea ce nu era adevărat. A plecat în Mexic şi a divorţat. Mie mi-a convenit de minune. Numai că, pe-atunci, n-aveam *chiar* nimic şi ştiam că nu puteam continua să locuiesc cu Cage. Aşa că i-a convins pe câţiva amici să se asocieze cu el şi să cumpere complexul ăsta de apartamente. M-a instalat ca administratoră. Am primit locuinţa, plus un salariu. Jenny era captivată de povestire. Citea ziarele, se uita şi la televizor. Ştia că aveau loc melodrame de acel gen. Numai că nu cunoscuse pe nimeni care să fi avut într-adevăr o asemenea viaţă.

Roxy o privi cu francheţe în ochi:

— Cage e cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată. A fost primul om, de când mă ştiu, care să ţină cât de cât la mine. Îi datorez totul, până şi viaţa.

Se aplecă înainte, peste masă.

— Dacă mi-ar fi cerut să-i plătesc în natură, aş fi făcut-o. Şi probabil că aş fi savurat fiecare moment.

Îşi coborî vocea, spre a-şi accentua cuvintele:

— Dar n-a făcut-o niciodată, Jenny. Cred că ştiuse tot timpul ceea ce într-un târziu am ajuns să înţeleg şi eu. Dacă deveneam amanţi, acest lucru ne-ar fi încurcat prietenia. Şi amândoi o preţuiam mai mult decât pe o aventură.

Mâna ei o acoperi pe a lui Jenny.

— N-ai de ce să fii geloasă pe mine.

După câteva lungi momente în care se priviră, Jenny îşi coborî ochii.

— Ai înţeles greşit. Cage şi cu mine n-am… nu suntem… nu e…

— Poate nu încă, spuse intuitiv Roxy.

Jenny n-ar mai fi avut nicio îndoială despre viitorul relaţiilor ei cu Cage, dacă l-ar fi văzut în noaptea trecută, în apartamentul lui Roxy. Era de-a dreptul comic. Roxy văzuse bărbaţi în toate stările omeneşti posibile, dar niciodată unul atât de amorezat.

Cage se aşezase pe podea, rezemat de canapea, privind în gol, cu cea mai ameţită expresie pe faţă. Vorbise despre Jenny până când Roxy îl săltase practic în picioare şi-i ordonase să se ducă acasă, spunându-i că-i era somn şi că, dacă mai auzea o singură dată numele lui Jenny, avea să verse.

Atât pentru a îndepărta discuţia de ea şi Cage cât şi ca să-şi ceară scuze, Jenny spuse:

— Am fost grosolană cu tine.

— Nu, replică Roxy, expediindu-i scuzele cu un gest. Las-o baltă. Sunt obişnuită să fiu luată de sus ca o femeie decăzută.

— Îmi placi, declară brusc Jenny, dându-şi seama că era adevărat. Cu Roxy, ştiai exact cum stăteai. Nu încăpea nicio prefăcătorie. Nu-şi dădea aere şi nici pe alţii nu-i lăsa să încerce.

— Perfect, răspunse ea ca şi cum ar fi ajuns la o înţelegere după zile întregi de dezbateri. Acum mănâncă restul ispitei ăsteia care îngraşă până nu mă reped eu. Fundul tău drăgălaş poate s-o suporte, dar grăsimile mele mai mult ca sigur că nu.

Râzând, Jenny îşi tăie încă o felie.

— I-am promis lui Cage că mănânc, ca să mă îngraş.

— E îngrijorat pentru copil.

— Da? încercă ea să pară nonşalantă, fără pic de succes.

Roxy zâmbi:

— Te crede prea delicată ca să suporţi sarcina.

L-am asigurat că o vei scoate la capăt de minune.

— Nu de mine mi-e. Mă tem să nu pedepsească lumea copilul, pentru ceea ce-am făcut eu.

— Las-o-ncolo de „lume”.

— La fel zice şi Cage.

— Şi are dreptate: Te bucuri că ai copilul?

— Da. Foarte, confirmă Jenny, cu ochi strălucitori.

— Iubit de mama şi de nenea Cage, puştiul ăsta n-o să aibă nicio problemă, o asigură Roxy.

— N-ai avut niciodată copii?

Zâmbetul lui Roxy se şterse.

— Nu. Mi-am dorit dintotdeauna, dar Todd m-a… lovit odată, înţelegi? A distrus toată instalaţia şi a trebuit să mi-o scot.

— O, Doamne, cât de rău îmi pare! exclamă Jenny, cu voce slabă.

Roxy ridică din umeri:

— Ce naiba, oricum am îmbătrânit prea mult ca să mai am copii, iar Gary zice că pentru el nu contează:

— Gary?

— Tipul cu care umblu eu, răspunse Roxy, înviorându-se. Cage ne-a făcut cunoştinţă. Lucrează la compania telefonică. De fapt, ar trebui să apară curând, ca să-ţi instaleze telefonul.

După descrierea lui Roxy, Jenny se aşteptase ca Gary să fie o combinaţie între Făt-Frumos şi posterul de pe paginile centrale ale revistei *Play-girl.* Nu era niciuna, nici alta. Avea urechi clăpăuge, nas lung şi un zâmbet dinţos, dar chipul lui radia integritate şi o voie bună plină de modestie.

Lui Jenny îi fu evident în câteva momente de la sosirea lui că el şi Roxy erau îndrăgostiţi la nebunie.

— Am vrut să vin aseară la petrecere ca să-ţi

urez bun venit în cartier, spuse Gary, strângându-i mâna lui Jenny, dar am fost chemat la o urgenţă. Unde vrei telefoanele?

— Telefoane? La plural?

— Trei.

— *Trei?*

— Atâtea a comandat Cage. Propun în dormitor, în living şi-n bucătărie.

— Dar…

— Taci şi acceptă, Jenny, dacă aşa a ordonat Cage, o întrerupse Roxy.

— Of, bine.

În timp ce Gary îşi vedea de treabă, Roxy o ajută pe Jenny să-şi organizeze bucătăria. După aceea, spălară toate cearceafurile şi prosoapele noi, le călcară şi le puseră în dulap. Conversau încontinuu. Pe la amiază, Jenny avea senzaţia că o cunoştea de-o viaţă pe cealaltă femeie. În pofida mediilor diferite din care proveneau, se simpatizau enorm.

— I-e foame cuiva? Cage îşi strecură capul pe uşa din faţă, pe care Gary o lăsase deschisă cu prilejul unui drum până la maşină.

Jenny era atât de uşurată să ştie că Roxy şi Cage nu fuseseră amanţi, încât la auzul glasului său se răsuci spre uşă, adresându-i un zâmbet orbitor. Se repezi din loc, oprindu-se în ultimul moment înainte de a i se arunca în braţe.

— Ei, de ce te-ai oprit? spuse el încet.

Parcurgând distanţa rămasă, Jenny îl îmbrăţişă, mergând cu îndrăzneala până la a-şi strecura mâinile pe sub vesta lui de doc.

— Bună, şopti ea timidă, când se retrase.

— Salut.

Cele două silabe se prelungiră cât şase. Ochii lui îi cercetau atenţi faţa:

— Spune-mi ce-am făcut ca să merit primirea asta, şi-am să mai fac.

— Sunt supărată pe mine.

— Aşa să rămâi. Mai îmbrăţişează-mă o dată.

— E de-ajuns.

— Dar am mâinile ocupate şi nu te pot cuprinde şi eu, aşa că trebuie să mă îmbrăţişezi tu de două ori.

Era nebunie curată, dar, în starea ei de spirit, avea o logică perfectă. Întinse din nou braţele împrejurul lui şi-şi înlănţui mâinile la spatele său, înclinându-şi capul înapoi pentru a-l privi.

— Şi-acum, de ce eşti supărată? o întrebă Cage.

— Ce-o să fac eu cu trei telefoane?

— Economie de paşi. O sărută scurt.

— Dar te bucurai să mă vezi. Mi-am dat seama. De ce?

— Ai adus de mâncare, ciripi ea, arătând cu capul spre sacii pe care-i ţinea Cage în mâini.

— Îţi plac cheeseburger-ii?

— Cu ceapă?

— Da, răspunse el prudent.

— Mor după ei.

Prânziră toţi patru împreună, într-un iureş de veselie.

— Cred că voi, băieţii, aţi plănuit asta, spuse bănuitoare Roxy, muşcând dintr-un cartof prăjit gras şi auriu.

— Eu n-am plănuit nimic, se jură Cage, făcându-şi o cruce peste inimă. Ai plănuit tu ceva, Gary?

— N-am plănuit-o eu, răspunse celălalt, lingându-şi sarea de pe degete. Mai dă-mi o drăcie d-aia cu ketchup, te rog.

— Poate că Roxy şi cu mine ne făcuserăm alte planuri pentru prânz, declară de sus Jenny.

Cage îi zâmbi, încântat că deja putea participa

şi ea cu uşurinţă la glume.

— Am *presupus* că nu vă făcuserăţi.

— Presupus, hai? Nu fi aşa de sigur pe noi, îl avertiză Roxy. Corect, Jenny?

— Corect.

Tocmai ar fi vrut să ia o bucăţică de cheeseburger, dar Cage se aplecă şi o sărută apăsat pe gură.

*

Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată mai liberă şi mai fericită. În pofida sarcinii, Jenny avea senzaţia că dăduse jos de pe ea cincizeci de kilograme. Plecase de la parohie ca o piele atârnată-n cui. Acum, emana viaţă din toată fiinţa.

Dar nu-şi neglija nici responsabilităţile bisericeşti. Mergea regulat la slujbe, iar Cage o însoţea. Se aşezau în spate, rareori văzându-l pe Bob altundeva decât în amvon. Dacă ştia că erau acolo, n-o arăta prin nimic. Pe Sarah n-o vedeau, aşezată la locul ei obişnuit din rândul doi.

Jenny şi Cage simţeau privirile pe furiş aruncate în direcţia lor şi auzeau conversaţiile şuşotite pe care le lăsau în urmă, dar le vorbeau politicoşi tuturor. Cu Cage alături, lui Jenny îi era uşor să ţină capul sus şi să umble mândră.

Se adâncea tot mai mult în munca de la birou. Promovase de la răspunsul la telefon şi scrisul corespondenţei la arhivări şi cercetări pe care Cage nu se gândise niciodată să i le atribuie.

— Ai să te istoveşti, spuse el într-o zi când, trecând să lase nişte plicuri, o găsi încă în birou.

— Ce oră e?

— Mult peste cinci.

— E atât de interesant. Am pierdut noţiunea timpului.

— Nu te-aştepta să-ţi plătesc ore suplimentare.

— Ţi le datorez. Azi am fost la doctor în ora de masă.

— În ora *şi jumătate* de masă.

— Cât o fi. Oricum, era lume la coadă şi am revenit cu întârziere, aşa că nu mă mai bate la cap.

— Da’ repede-ţi mai sare ţandăra, domnişoară Fletcher. Dacă nu eşti atentă pe unde calci, o să renunţ la ideea de a mă însura cu tine şi voi începe să caut o fată cuminte şi docilă care să mă trateze cu respectul pe care-l merit.

Jenny împături diagrama.

— Dacă-i vorba de respectul pe care-l meriţi, ai fi tăvălit prin fulgi.

— Hm, sună… interesant.

Veni în spatele lui Jenny, care se întorsese spre dulapul cu acte, îi cuprinse talia cu braţele şi-şi frecă nasul de ceafa ei.

— Să nu-mi spui că ai apucături S&M.[4]

— S&M? râse Cage, dezlipindu-şi buzele de gâtul ei, dar continuând s-o ţină captivă în faţa dulapului. Ce ştii tu de S&M?

— Destule. Roxy are o carte care conţine instrucţiuni pas cu pas.

— Roxy te corupe. Trebuia să am atâta minte ca să nu i te dau pe mână. Să nu te mai atingi de cărţile ei.

— Nicio grijă că nu mă bag în nimic cu bice şi lanţuri. Arată prea dureros. Şi-n plus, îl tachină ea, costumaşele alea sumare de piele neagră nu cred că mi-ar veni foarte bine pe noua siluetă.

— Cred că noua ta siluetă ar arăta delicios cu

4 Sado-masochism.

orice pe ea. E adorabilă.

Îşi coborî mâinile peste abdomenul ei, începând s-o maseze liniştitor, înainte de a-i mângâia partea de sus a coapselor, prin fustă. Jenny scânci, zbătându-se să se întoarcă. Cage îi dădu voie, dar, când ajunse cu faţa spre el, constată că nu rezolvase nimic. Ba chiar ajunsese într-o situaţie şi mai precară.

— Trebuie să plec, Cage.

— Mai târziu.

Îi dădu părul la o parte cu nasul, începând să-i încânte conştiincios urechea.

— Se tace târziu, icni ea, când îi simţi mângâierea umedă a limbii. Trebuie să ajung acasă.

— Mai târziu.

Repetase cele două cuvinte cu buzele lipite de ale ei şi, când îi apăsă gura, toată rezistenţa lui Jenny se topi. Cage îşi rezemă mâinile de dulapul cu dosare, aplecându-se peste ea, presându-i trupul sub al lui. Se retrase, se aplecă iar, ca şi cum ar fi făcut flotări proptit de dulap. De fiecare dată când îşi freca trupul de al ei, contactul o potopea cu descărcări electrice.

Ducându-i la gât mâinile, i-l cuprinse larg între degete, în acelaşi timp sărutând-o şi mai profund.

— Mm, Cage, nu… protestă ea fără vlagă, când reuşi să-şi elibereze gura. Era un sărut care-i topea oasele şi-i răpea judecata, şi simţi că se lăsa pradă lui.

— De ce nu?

— Fiindcă e nesănătos.

Cage se frecă de ea sugestiv.

— Cer să mi se permită altă părere.

Dovada sănătăţii lui îi apăsa delta gingaşă dintre coapse.

— Nu trebuie…

Se mişcă iar, făcând-o să geamă, în pofida bunelor ei intenţii de a rămâne imună.

— Nu trebuie s-o facem aici, la locul de muncă.

— Dar la mine acasă?

— Nu!

— La tine?

— Nici.

— Atunci, unde?

— Nicăieri. Nu trebuie să facem lucrul ăsta nicăieri.

În ultima vreme, de fiecare dată când o săruta, Jenny îşi amintea de noaptea petrecută cu Hal. Sărutările lui Cage îi trezeau amintiri şocant de vii. Cei doi fraţi sărutau cu aceeaşi intensitate, aveau mângâierile la fel de stimulatoare. Dar, cumva, răspunzând sărutărilor lui Cage, avea senzaţia că îl trăda pe Hal. Oare şi în braţele lui tremurase la fel ca ori de câte ori o atingea Cage?

— Jenny, te rog.

— Nu.

— Mă doare. N-am mai fost cu o femeie de… Se opri bâlbâit, înainte de a apuca să spună: „de când am făcut dragoste cu tine.” Continuă cu:

— De mult timp.

— Şi cine-i de vină?

— Tu. Nu doresc pe nimeni altcineva decât pe tine.

— Du-te la unul din vadurile tale vechi. Sunt convinsă că vei găsi o femeie îndatoritoare.

Ar fi murit, dacă ştia că o făcea. În fiecare zi stătea cu sufletul la gură, întrebându-se când avea să se sature Cage de a petrece atâta timp cu ea, pentru a reveni la vechile lui zbenguieli. Se simţi îndemnată să forţeze norocul.

— Sau treci pe la băcănie.

— Invită-mă la tine diseară.

— Nu.

— Locuieşti acolo de trei săptămâni şi am fost invitat de fix două ori.

— Ceea ce înseamnă peste limita admisă. Când vii la mine, stai prea mult şi nu eşti cuminte.

Doamne, cât îşi mai dorea să înceteze cu sărutările acelea pe gât! Se simţea ameţitor de bine.

— Oamenii ne văd împreună prin oraş şi încep să vorbească.

— Alt subiect de discuţie de unde să aibă? Nu-i sezonul fotbalistic.

— Nu înţelegi? Când se va duce vestea că sunt însărcinată, toţi se vor repezi la concluzia că…

Nu termină fraza.

Capul lui Cage se ridică, sfredelind-o cu ochii.

— La ce concluzie au să se repeadă?

— Că e copilul tău, răspunse ea, privindu-i nasturele de la guler, incapabilă să-i înfrunte ochii.

— Şi ar fi chiar atât de îngrozitor?

Glasul îi era scrâşnit şi la fel de emoţionat ca al ei.

— Nu vreau să fii acuzat pentru un lucru pe care nu l-ai făcut.

— Eu n-aş numi-o *acuzaţie.* Nu m-ar deranja câtuşi de puţin *meritul* de a fi tatăl copilului tău.

— Dar n-ar fi drept, Cage.

— Am mai fost eu învinuit şi-altădată pentru fapte pe care nu le comisesem. Oamenii trag singuri concluziile. Dacă încurcă faptele, nu prea ai ce face ca să schimbi opinia publică.

— Nu cred.

— N-ai crezut că Roxy a fost amanta mea?

— Nu!

— Habar n-ai să minţi, Jenny, o sâcâi el. Ai numit-o chiar una din boarfele mele. Credeai că avem o legătură. De-asta ai stat bosumflată tot drumul, în

noaptea când te-am dat jos din autobuz.

— Dacă stăteam bosumflată, era pentru că nu-s obişnuită să mă fugărească un maniac care are tupeul fără egal de a opri un autobuz Greyhound şi a trage pe cineva afară din el.

Izbucnirea ei nervoasă îl încânta.

— Doamne, drăgălaşă mai eşti! O sărută pe vârful nasului.

— Dar nu-mi scapi tu din cârlig schimbând subiectul. Ai crezut că între mine şi Roxy era ceva, nu?

— Ei, şi poţi să mă condamni? replică Jenny, în defensivă. Tot timpul eşti cu mâinile pe ea.

Cage îi strânse coastele, pe care-şi oprise mâinile.

— Nici de pe tine nu mi le pot lua, deci ştim că asta nu-i o dovadă concludentă că doi oameni se culcă unul cu altul.

Jenny simţi că se înroşea până-i vârful urechilor.

— Ceea ce mă readuce de unde am plecat. N-ar trebui să mă atingi aşa, tot timpul.

Vocea-i suna lipsită de convingere chiar şi în propriile-i urechi.

— Nu-ţi place când te ating?

Cui nu i-ar fi plăcut? Cui nu i-ar fi plăcut modul cum degetele lui mari îi mângâiau partea de jos a sânilor, în timp ce celelalte se aliniau, puternice, cu coastele ei?

— Mie, fii sigură că-mi place să te ating, şopti Cage, petrecându-şi mâinile până la spatele ei şi apropiind-o pentru încă un sărut căruia era neputincioasă să i se opună.

— Invită-mă la cină, Jenny. Ce rău e în a lua masa la tine acasă?

— E rău pentru că, atunci când Cage Hendren cinează acasă la o femeie, de obicei e vorba de mai

mult decât de mâncare. Gurile continuau să li se apropie şi să se despartă, în sărutări uşoare, umede.

— Bârfe.

— Bazate pe adevăr.

— O.K., recunosc. Vreau să petrec o seară singur cu tine. Puţină mozoleală şi multă gâfâială. Ce-i rău în asta?

— Totul.

— În regulă, oftă el. Te-am rugat frumos, dar văd că vrei să jucăm dur. Nu te las să ieşi din biroul ăsta până nu mă inviţi să iau cina la tine. Şi-acum, aş putea să stau aici până-n ziua de apoi, sărutându-te, numai că mă excit foarte tare.

Îşi strecură picioarele între ale ei, potrivind şoldurile amândurora laolaltă, strâns.

— În curând, sărutările nu-mi vor mai fi de ajuns. Voi fi nevoit să-ţi deschei nasturii bluzei. I-am numărat. Sunt exact patru. Ar trebui să dureze trei secunde, trei şi jumătate maximum. Atunci, voi şti dacă sutienul tău e violet sau albastru. Ştiu că e subţire, dar nu-i prea disting culoarea. Şi pe urmă…

Jenny îl împinse. Zâmbetul lui exprima un diavolism nediluat, dar vorbi ca un băieţel cuminte care tocmai primise un şir întreg de A-uri la şcoală.

— Vineri seară sunt liber.

— Nu forţa nota, Cage, îl preveni ea sarcastică.

— Jenny, când e vorba de tine, nu forţez nici cât Ruda Beth Graham în clasa a zecea.

— Of, eşti îngrozitor! îl îmbrânci ea în lături, luându-şi poşeta. Iarăşi mă şantajezi, dar vino la ora şapte.

— La şase.

Îi aruncă o privire feroce şi întinse mâna spre clanţă.

— Jenny?

Se întoarse.

— Ce culoare are sutienul ăla?

În timp ce deschidea uşa, Jenny răspunse dulce:

— Treaba mea.

— Iar vineri seară, va fi şi a mea, ripostă Cage, cu un zâmbet strengăresc.

Capitolul 10

Jenny îşi lipi mâna de stomac, în speranţa de a potoli fluturii care băteau din aripi înăuntru. Îşi umezi buzele. Îşi atinse părul. Trase adânc aer în piept şi deschise uşa.

Cage stătea în prag. Purta o pereche de pantaloni maro croiţi pe măsură, o cămaşă subţire, crem, şi un sacou sport din păr de cămilă. Costumaţia nici nu s-ar fi putut asorta mai bine cu părul său blond-nisipos.

Şi-l spălase şi era strălucitor dar, ca de obicei, lăsase pieptănătura la voia întâmplării. La cât de ciufulit era, putea să fi venit direct din pat. Într-adevăr, asta insinua expresia lui. Ochii-i arătau ca două topaze mexicane fumurii, când o măsurară pe Jenny. Un colţ al gurii lui senzuale se arcuise surâzând şiret.

— Bună, îl salută ea timidă.

— Tu eşti desertul? întrebă Cage tărăgănat. Dacă da, prefer să sar peste cină.

Fluturii îşi luară zborul, plutind peste tot, în ciuda eforturilor ei anterioare de a-i calma.

Senzaţiile care-i pulsau prin trup erau ridicole, îşi petrecuse dimineaţa împreună cu Cage în biroul lui,

recuperând corespondenţa din timpul săptămânii. Lucraseră într-o atmosferă plăcută, o camaraderie lipsită de griji.

De unde apăruse tensiunea asta între ei? Ce provocase acea jenă cu mâncărimi? Aerul trosnea de sexualitate reprimată, iar Jenny ştia că şi el o simţea la fel de acut ca ea.

Atâta vreme cât lucrau, puteau controla acei curenţi subtili. Dar, în momentul când deschideau bariera profesională, dorinţa latentă dintre ei începea să fiarbă şi să dea în clocot ca apa pe aragaz.

Jenny plecase acasă la amiază, ca în fiecare vineri. Dar în acea după-amiază nu se odihnise. Se adâncise cu hărnicie în pregătirile pentru seară. Voia ca masa, apartamentul, ea însăşi, toate să fie perfecte.

Cu fiecare oră ce trecea, nerăbdarea i se înteţise, astfel că, acum, când stătea faţă în faţă cu el, o lua cu leşin.

— Astea-s pentru mine?

Cage ţinea în mână un buchet mare de trandafiri roz şi lăcrămioare. Tulpinile lungi erau învelite în hârtie verde, iar în jur se răspândea cel mai dulce parfum al naturii.

— Ai o soră geamănă?

— Nu.

— Atunci, cred că-s pentru tine.

I le dădu, iar Jenny păşi în lături pentru a-i face loc să intre în casă. După doi paşi, Cage se opri.

— Ce mai…

Privi în jur cu uimire. Camera se transformase complet de când o văzuse ultima oară. Jenny îşi petrecuse pauzele de masă şi după-amiezele cutreierând magazinele cu mărunţişuri şi vânzările de ocazie în căutare de „flecuşteţe”.

Cu ajutorul lui Roxy, transformase apartamentul

într-un cămin şi era mândră de rezultate. Împlinise douăzeci şi şase de ani şi totuşi acum avea pentru prima oară în viaţă privilegiul de a-şi decora singură propria casă. Spre deosebire de camera ei de la parohie, nu se găsea nicio danteluţă pe nicăieri. Avea gusturi simple şi elegante, dar calde.

— Îţi place? întrebă ea neliniştită, frământându-şi mâinile.

— Dacă-mi place? S-ar putea să mă mut aici chiar din noaptea asta.

Jenny râse, ştiind că nu insinua nimic necurat, felicitând-o doar pentru treaba reuşită.

— Eu i-am plătit o sumă astronomică unui decorator ca să-mi aranjeze casa. Trebuia să te chem pe tine s-o faci. Nu ştiam că ai un talent ascuns pentru aşa ceva, o sondă el speculativ, cu ochii îngustaţi. Şi ce alte talente nebănuite mai ai? Simţind un val de emoţie, Jenny se grăbi să înveselească atmosfera.

— S-o fi văzut pe Roxy cum se tocmea pentru plante. Le-am găsit la o vânzare de ocazie. Omul cerea cincizeci de dolari pentru toate. Roxy l-a convins să coboare preţul la zece, după care l-a chemat pe Gary cu camioneta şi le-a încărcat încă înainte ca omul să se răzgândească. Eu am stat în spate, ca să nu se strivească vreuna.

— Eu mi-aş apăra *benjamini*-ile cu preţul vieţii. N-aş putea suporta să fie strivite.

Chipul îi era prea angelic ca să nu-i trezească bănuieli. Trebuia să fie vreun joc de cuvinte pe-acolo, pe undeva, dar Jenny avea atâta minte ca să nu-i ceară explicaţi.

Îşi drese vocea.

— Am cumpărat şi balansoarul de-acolo, pe cinci dolari. N-avea nevoie decât de-un strat de vopsea.

— Îmi place ce-ai făcut cu peretele ăla.

— Materialul era un rest. Roxy m-a ajutat să-l lipesc pe perete, pentru ca modelul să cadă drept.

Din rămăşiţe făcuse nişte perniţe pentru canapea.

Culorile pe care le alesese pentru a pune accente pe mobila nouă erau odihnitoare şi, totuşi, în chip ciudat, stimulatoare – roşu-vineţiu, bleumarin, gri-albăstrui şi bej.

— Miros frumos lumânările, spuse Cage, arătând cu capul spre atractivul aranjament de pe gheridon.

— Am găsit sfeşnicele de alamă într-un magazin de antichităţi, o dugheană din alea întunecoase şi pline de şoareci de pe şoseaua Pecos. A trebuit să dau la o parte pânzele de păianjen ca să ajung la ele. Am avut nevoie de două cutii de *Brasso* şi de trei seri de tocit coatele ca să le lustruiesc.

— Totul arată grozav.

— Mulţumesc, răspunse ea cu modestie.

— Mai ales tu.

Deodată, Cage se aplecă s-o sărute. Jenny se aşteptase la o sărutare uşoară, frăţească, de salut. Când colo, buzele lui erau poruncitoare şi limba îndrăzneaţă. După câteva momente, se desprinse de el, cu răsuflarea tăiată.

— Mai bine să pun florile astea în apă până nu se ofilesc.

Sau până nu mă ofilesc eu, îşi mai spuse, în timp ce trecea grăbită în bucătărie să caute ceva asemănător cu o vază demnă de acei trandafiri. Nu avea nimic şi sfârşiră într-o carafă pentru suc de portocale. Aranjase deja un buchet de iarbă-neagră, ca piesă centrală abstractă pe masa pentru mâncare, aşa că duse trandafirii în living şi, cu un zâmbet de scuză la

adresa umilului vas, îl puse pe măsuţa de cafea.

— Asta-i un costum nou?

— Da, răspunse ea nervoasă. Roxy l-a ales şi m-a pus să-l cumpăr.

— Mă bucur că te-a convins. Fusta lungă şi bluza mult prea largă erau din mătase crudă, în culoarea ei naturală, deosebite de tot ceea ce purtase Jenny până atunci. Împrejurul mijlocului avea un cordon lat, împletit şi înnodat. Încălţase pantofii cu toc lat şi baretă pe gleznă pe care Cage i-i admirase cândva. Părul îi era strâns, dar într-o dezordine studiată, lăsând să-i scape şuviţe subţiri pentru a-i cădea peste obraji şi ceafă.

— E un fel de stil ţigănesc, spuse ea, cam stânjenită de ochii lui cercetători. M-am lăsat convinsă de Roxy numai fiindcă bluza este lungă şi destul de largă pentru când va începe să mi se vadă sarcina.

— Întoarce-te.

Jenny execută încet o piruetă de trei sute şaizeci de grade, ajungând din nou cu faţa spre el.

— Excelent, o lăudă Cage, cu un zâmbet uşor. Dar eşti sigură că eşti şi tu înăuntru? Toate hainele astea te camuflează complet.

— Sunt aici, nicio grijă, răspunse ea, bătându-se peste burtă. Am pus două livre pe mine.

— Bravo ţie! Doctorul ce zice, e totul O.K.? întrebă Cage, încreţindu-şi fruntea, cu îngrijorare. Eşti la jumătatea sarcinii, dar abia se observă.

— Abia se observă? Să mă vezi fără haine pe mine.

— Ce mi-ar mai plăcea!

Expresia lui era mult prea sexy.

— Adică, adăugă repede Jenny, vreau să spun că se vede puţin. Doctorul a spus că băieţelul se dezvoltă perfect. Are exact mărimea potrivită pentru

aproape cinci luni.

— Băieţel?

— Bănuieşte că e băiat, după bătăile inimii. E tipic ca inima băieţilor să bată mai încet decât a fetelor.

— Atunci, eu sunt atipic, şopti Cage. Îmi galopează în piept.

— De ce?

Ochii lui de chihlimbar păreau s-o atragă ca un magnet. Se înclină uşor spre el.

— Încă mă mai gândesc cum ar fi să te văd fără haine.

Impulsul de a gravita spre Cage era aproape irezistibil, dar Jenny îşi adună destulă autodisciplină ca să n-o facă. Îndepărtându-se de el atât fizic cât şi mental, se întoarse spre uşile de saloon ale bucătăriei.

— Trebuie să văd ce-i cu mâncarea.

— Ce-avem? Miroase minunat.

Ajunse la uşile batante tocmai la timp pentru a o vedea aplecându-se să controleze conţinutul ce forfotea scăzut al cuptorului. Imaginea era captivantă şi-i stârni lui Cage un alt apetit, mai hulpav decât cel din stomac.

— Tocăniţă de porc înăbuşită, sparanghel cu maioneză… Îţi place sparanghelul?

Cage dădu din cap, iar Jenny se simţi mai, uşurată.

— Cartofi cu pătrunjel şi unt, chifle fierbinţi şi îngheţată *Milky Way.*

— Glumeşti! Îngheţată *Milky Way?*

— Ba nu glumesc deloc şi să ştii că am *plătit* pachetele de *Milky Way.*

Cage nu-i luă în seamă ironia, intrând pe uşa bucătăriei. De îndată ce Jenny introduse o tavă cu chifle în cuptor, o apucă de braţe, întorcând-o cu faţa

spre el.

— Încerci să mă impresionezi?

— De ce mă-ntrebi?

— Ţi-ai dat multă bătaie de cap pentru mine.

Îi apucă o şuviţă liberă de păr, răsucindu-şi-o pe degetul arătător.

— De ce, Jenny?

— Îmi place să gătesc.

Îl privi, electrizată, cum ridica şuviţa de păr la gură şi o săruta, în acelaşi timp trăgându-i faţa periculos de aproape de a lui.

— Şi… şi… părinţii tăi nu agreau experimentele. Îmi place să încerc reţete noi, dar ei voiau mereu să mănânce aceleaşi…

Gura lui îi întrerupse turuiala nervoasă, cu o sărutare.

— Pot să aleg desertul? întrebă, într-un murmur încet, când îşi desprinse buzele de ale ei.

— Nu.

— Te aleg pe tine, replică el, neluându-i în seamă răspunsul. Eşti cea mai dulce delicatesă pe care am gustat-o vreodată.

Înaintă până o rezemă cu spatele de bufet. Marginea acestuia i se propti în şale. Cage îşi potrivi trupul peste al ei, într-o poziţie complementară, care nu lăsa nicio îndoială cu privire la cine era masculul şi cine femela. Peste câteva secunde, Jenny începuse să reacţioneze cu neruşinare la ghionturile subtile în talia ei, iar mâinile i se târau pe spatele lui. Apriga îmbrăţişate dură până când mirosul chiflelor cu drojdie fierbinţi se răspândi în mica bucătărie.

— Cage, gâfâi Jenny, trăgând în piept atâta aer cât să-şi risipească vâjâitul din urechi, se ard chiflele.

— Cui îi pasă? mârâi el, cu gura pe gâtul ei.

— Mie.

Îl împinse la o parte.

— Am muncit din greu la ele.

Cage oftă şi făcu un pas înapoi, pentru a o lăsa să scoată tava din cuptor.

— Te deranjează dacă stau fără haină?

— Ţi-e prea cald?

Drept răspuns, una dintre sprâncenele lui de culoarea nisipului se arcui în sus.

— Ard, Jenny, iubito, ard.

Peste câteva momente, i se alătură la masă, în cămaşă.

— Arată delicios, spuse, ajutând-o să ia loc, înainte de a se aşeza şi el.

Jenny îl servi, aşteptând neliniştită verdictul de după prima înghiţitură.

— Găteşti mai bine decât maică-mea, se pronunţă Cage.

Încântată, Jenny zâmbi, începând să mănânce.

— I-ai mai văzut, Cage?

— Pe cine? A, pe mama şi pe tata. Nu. Cel puţin, nu ca să stăm de vorbă. Dar tu?

— Nu. Mă simt vinovată că am căscat prăpastia asta între tine şi ei.

Cage râse fără chef.

— Jenny, prăpastia asta există de când eram destul de mare ca să merg de-a buşilea.

— Dar plecarea mea şi copilul au înrăutăţit şi mai mult situaţia. Sunt foarte necăjită. Speram să vă apropiaţi oarecum. Au nevoie de tine.

Privirea lui se plimbă prin apartament.

— Ştii, cred că ar fi invidioşi dacă ar putea să vadă ce-ai făcut aici.

— Invidioşi?

— Da. Cred că voiau să ai şi tu tot atâta nevoie de ei câtă au ei de tine. Şi n-ai avut. Nici nu ai. Se

temeau să-ţi dea drumul din lesă, riscând să descoperi adevărul. Aşa că te-au ţinut legată de ei prin obligaţii.

— Eşti nedrept, Cage. Nu sunt intriganţi.

— Să nu mă înţelegi greşit, îi acoperi el un moment mâna. N-am vrut să insinuez că au făcut totul conştient. Ar fi îngroziţi să se creadă pe ei înşişi capabili de un asemenea egoism. Dar gândeşte-te, Jenny. Eu nu eram cel pe care-l voiau ei, aşa că au renunţat complet la mine şi şi-au investit în Hal toate speranţele şi energiile. Din fericire, era candidatul perfect pentru ceea ce aveau în minte şi l-au educat cu meticulozitate. Pe urmă, ai apărut tu. Erai o fetiţă cuminte şi ascultătoare, care le-ar fi fost o noră ideală.

— Sunt convinsă că acum nu mă mai consideră la fel.

— Şi eu sunt convins, dar aşa e mai sănătos pentru toată lumea. Eşti stăpână pe viaţa ta. Asta nu înseamnă că-i iubeşti mai puţin.

Clătină din cap cu uimire.

— Asta n-au putut ei înţelege niciodată. Îi iubeam. Voiam să mă iubească şi ei pe mine. Dacă mi-ar fi arătat măcar puţină afecţiune, n-aş fi devenit atât de rebel. N-ar fi fost necesar.

Ochii îi reveniră spre ai ei.

— Tu te-ai revoltat în modul tău propriu. Poate că de data asta au să se lumineze la cap.

— Şi eu sper. Nu suport gândul că au rămas singuri în casa aia mare, după ce au suferit pierderea lui Hal. Cred că, mai devreme sau mai târziu, cu sau fără sprijinul nostru, or să se împace cu situaţia.

— Şi tu, Jenny? Tu te-ai împăcat cu ea?

Terminând de mâncat, Jenny puse cuţitul şi furculiţa în diagonală pe farfurie.

— Îi simt lipsa. Hal şi cu mine eram foarte apropiaţi. Obişnuiam să stăm de vorbă ore-n şir.

Pe tâmpla lui Cage pulsa o venă, dar Jenny nu observă, continuând, îngândurată:

— Era un om atât de delicat. Nu cred că ar fi făcut intenţionat rău cuiva.

— Îl mai iubeşti?

Fu cât pe-aci să spună: „Nici nu-s sigură că l-am iubit vreodată," dar se opri la timp. Ani de zile crezuse că era îndrăgostită de Hal. Oare încercase doar să se convingă că aşa era?

Îi nutrise o afecţiune profundă şi fidelă, dar sărutările lui n-o ameţiseră niciodată aşa ca ale lui Cage. Inima nu începea să-i palpite de fiecare dată când Hal intra în cameră. Nu, pentru Hal nu simţise niciodată acea nevoie jinduitoare şi dureroasă pe care i-o inspira Cage. Era un dor persistent, la fel de constant ca bătăile inimii.

Din respect pentru Hal, nu putea discuta cu Cage sentimentele pe care le avusese pentru el. Evită să-i dea un răspuns categoric.

— Pe Hal îl voi iubi întotdeauna, într-un fel aparte.

Cage nu era obişnuit să fie dus cu vorba. Niciodată nu ocolea vreun subiect şi n-avea să i-o tolereze nici lui Jenny.

— Dacă ar mai trăi, ai vrea să te măriţi cu el?

Ochii ei săgetară scurt spre ai lui, apoi se îndepărtară.

— Copilul ar trebui să…

— Dacă n-ar fi vorba de copil?

Jenny ezită, căci se împăcase cu gândul acelei ore petrecute în pat cu Hal. Fusese cumva numai una dintre acele comete magice de emoţie care trec năprasnic prin viaţa cuiva înainte de a se mistui? Fusese o anomalie? Fuseseră amândoi atât de activaţi emoţional, în acea noapte anume, încât le fusese uşor

să-şi piardă capul?

Începea să creadă că aşa stăteau lucrurile. Oricât de splendid fusese pentru ea, acum ştia că pasiunea nu i se limita neapărat numai la un singur om. Fusese întocmai la fel de excitată de sărutările lui Cage, ca şi de ale lui Hal, în noaptea aceea.

Ştiind că aştepta răspunsul, îi răspunse încet:

— Nu, cred că nu. După ce am trăit un timp singură, îmi dau seama că Hal şi cu mine nu eram sortiţi să fim soţ şi soţie. Prieteni, da. Buni prieteni. Frate şi soră, poate. Dar nu cred că aş fi fost genul de soţie de care avea nevoie Hal, pentru viaţa pe care şi-o alesese.

Cage îşi stăpâni expresia feţei, pentru a nu i se observa uşurarea şi entuziasmul.

— Lasă-mă să te-ajut cu vasele, spuse el, ridicându-se.

— Nici nu te-ai atins de desert încă.

— Aştept să-mi mai crească nerăbdarea. Intonaţia lui indica un subînţeles, dar Jenny găsi din nou mai cuminte să nu-i dea curs. În ochii lui Cage sclipea o luminiţă aurie, datorată numai parţial lumânărilor.

Conversară cu dezinvoltură în timp ce degajau bucătăria. Pe proprietatea Parson răzbise şi al doilea puţ petrolifer şi se fora deja un al treilea.

— Cage pusese ochii pe o nouă suprafaţă de teren, despre care era sigur că acoperea un bazin întreg.

Lui Jenny îi plăcea emoţia pe care o emana când vorbea despre prospecţii. Avea succes, dar nu banii îl stimulau. Motivaţiile lui erau provocarea, loteria şi cochetarea cu riscul unui dezastru. Majoritatea oamenilor l-ar fi considerat inconştient, dar Jenny îl cunoştea din ce în ce mai bine. Conducea cu viteză,

însă ştia ce să facă la volanul unei maşini. Şi-şi folosea acelaşi fler cutezător şi în profesie.

Cage puse în cupe îngheţata, lingând fără jenă polonicul cu acel prilej, în timp ce Jenny aranja ceştile de cafea pe o tavă. Trecură împreună în living.

— Vezi să nu-mi picuri pe canapeaua cea nouă? îl certă ea, în timp ce Cage ducea la gură o linguriţă plină cu îngheţată.

— Păcătos, de-a dreptul păcătos.

Lăsă îngheţata să i se topească în gură.

— E adevărat ce se spune?

— Ce anume?

— Că drumul spre inima unui bărbat trece prin stomac.

Cage luă în gură linguriţa, întoarsă cu susul în jos. Îi curăţi cu limba adâncitura, după care o scoase încet printre buze, privind spre Jenny.

— Ăsta este un mod de a ajunge acolo, cred, dar mă pot gândi şi la altă cale, mult mai amuzantă. Vrei s-o explorezi, cu mine ca ghid?

— Frişcă sau zahăr? întrebă ea, cu vocea subţiată de încordare.

Cage chicoti când văzu tremurul mâinii cu care turna cafeaua.

— Jenny, îmi torni cafeaua de ani de zile. Ştii bine că-mi place amară.

— Am uitat.

— Pe dracu’. Nu faci decât să tremuri toată, pentru ce-am zis.

— A fost scandalos şi nedelicat

Nici acum nu-l putea privi drept în ochi. Obrajii îi ardeau.

— Eşti un paradox, observă el, rezemându-se de perne pentru a-şi bea cafeaua. Terminase îngheţata şi pusese cupa goală pe tavă.

— Un paradox?

— Da. Porţi un copil în pântec şi, totuşi, de fiecare dată când se face măcar aluzie la sex, te pierzi complet cu firea.

Dintr-o dată îi trecu cheful de dulciuri şi-şi puse deoparte îngheţata, după doar câteva înghiţituri.

— Mă crezi o puritană, o relicvă din altă epocă, un dinozaur victorian care încearcă să supravieţuiască în era iluminismului sexual?

— Nu-mi atribui cuvinte pe care nu le-am spus. N-am vrut să insinuez aşa ceva. Inocenţa ta e înduioşătoare.

— Halal inocenţă, bombăni ea, cu bărbia proptită în piept. Închise ochii, amintindu-şi sunetul propriei sale respiraţii în momentul orgasmului. Gemetele de împlinire îi reverberau în cap chiar şi acum, când îşi amintea cum îi izbucnise exploziv trupul. Îi simţi din nou spatele arcuindu-se, şoldurile ridicându-se, membrele tremurându-i, toate savurând cu nesaţ voluptatea.

— Ai spus că erai virgină în noaptea…

— Eram…

— Înainte, niciodată?

— Nu.

— Nici pe-aproape?

— Nu.

Cage puse ceaşca de cafea pe tavă. Se apropie de Jenny, rezemându-şi cotul arcuit pe spătarul canapelei. Îi mângâie uşor obrazul cu dosurile degetelor.

— Probabil că ai fost adânc mişcată în noaptea aia, ca să renunţi la ceea ce-ţi ocrotiseşi atâta vreme.

— Niciodată în viaţa mea n-am mai simţit aşa ceva.

Lui Cage îi sări inima în piept. Ceea ce se pregătea să facă era de neiertat, dar acest lucru nu-l descurajă nicio clipă.

— Spune-mi ce-ai simţit.

Adâncită în gânduri, Jenny îşi ridică mâna, fără să-şi dea seama, pe pieptul lui. Degetele ei începură să-i frământe despicătura cămăşii.

— Parcă aş fi păşit afară din mine însămi, privind ceva ce i se întâmpla altcuiva. Mi se risipiseră toate inhibiţiile. Înlăturasem restricţiile pe care mi le impun în mod normal. Existam numai pentru momentele acelea. Devenisem pur carnală şi, totuşi, niciodată nu-mi simţisem spiritul mai înălţat sau mai dilatat.

Îşi ridică ochii spre el, ca o fetiţă nedumerită.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Da. Perfect, răspunse el sincer.

— Nimic din ceea ce făceam nu mi se părea indecent sau necuvenit. Totul era minunat. Voiam să iubesc şi să fiu iubită. Nu-mi era de ajuns să exprim dragostea în cuvinte; o doream demonstrată.

— Iar Hal voia şi el?

— La început, nu.

Mâna lui Cage îi cuprinse o latură a feţei.

— Dar l-ai convins.

— Ăsta-i un mod delicat de a spune că l-am sedus.

— Bine, l-ai sedus. Şi pe urmă, ce s-a întâmplat?

Jenny surâse, ferindu-şi cu sfială capul.

— Pe urmă, a fost mai mult decât dornic. Niciodată nu se mai purtase aşa cu mine.

— Aşa, cum?

Dacă Jenny l-ar fi privit în acel moment, i-ar fi descifrat într-o clipă expresia flămândă de pe chip.

Închise un moment ochii, parcă pentru a-şi

reveni, ca să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Cage îi studie mişcarea limbii cu care-şi umezea buza de jos, înainte de a continua:

— Pătimaş, puţin sălbatic, senzual.

Râse încet.

— Nu ştiu cum să-l descriu.

— Aspru? Prea dur?

— Nu, n-am vrut să spun asta.

— Tandru?

— Da. Tot timpul, a fost extrem de blând, dar… pasional.

— Te-ai temut când ţi-a scos cămaşa de noapte?

Ochii ei se ridicară întrebători, iar Cage îşi blestemă neglijenţa necugetată.

— *Aveai* pe tine cămaşă de noapte, nu?

În ultimele câteva minute, glasul său scăzut, scrâşnit ca nisipul, provocase o transă, iar Jenny, parcă hipnotizată, îi răspunsese. Ultima întrebare, însă, o smulsese din toropeală.

— Nu se cade să-ţi vorbesc despre asta, Cage.

— De ce?

— E penibil, se tângui ea încet. Şi-n plus, nu e drept faţă de Hal. De ce vrei să ştii cum a fost în noaptea aceea?

— Fiindcă sunt curios.

— Asta-i perversiune!

— Nu e nicio perversiune, Jenny, e ceva firesc.

Se aplecă peste ea, împingând-o în pernele din colţul canapelei. Îşi propti o mână de spătar, pe cealaltă de braţul canapelei, imobilizând-o în triunghiul format astfel cu braţele.

— Vreau să ştiu ce părere ai despre dragoste.

— De ce? întrebă ea, aproape suspinând. Cage îşi coborî capul, până când Jenny ajunse să-i simtă pe

buze cuvintele ca nişte mici curenţi de aer cald.

— Fiindcă vreau să fac dragoste cu tine. Mi-ai rezistat la tot pasul. Vreau să ştiu ce te-a făcut să-ţi ieşi din tine însăţi în noaptea aia. Ce te-a făcut să trăieşti numai clipa? Cum te-a determinat iubitul tău să-ţi lepezi inhibiţiile şi să ridici restricţiile pe care ţi le impui de obicei? Ce te-a făcut să fii pur carnală? Pe scurt, Jenny, ce anume te-a activat?

Împotriva propriei voinţe, era excitată de tonul lui poruncitor şi de tăria trupului întins peste al ei. Pieptul i se ridica şi cobora, cu respiraţia accelerată. Ochii-i erau incapabili să se desprindă din câmpul magnetic al privirii lui.

— Decorul a fost cel care ţi-a alungat reţinerile? continuă Cage. A aranjat o scenă atât de romantică, încât nu te-ai mai putut abţine?

Jenny clătină din cap, auzindu-şi propria voce răspunzând:

— S-a întâmplat în camera mea.

— Dumnezeu mi-e martor că aia numai sexy nu era.

— Şi era întuneric.

Cage se întinse deasupra ei, până în spate, aproape acoperind-o, şi stinse lampa de pe gheridon. Jenny nu observase până acum că stinsese pe rând toate luminile din bucătărie şi din nişa cu masa, pe măsură ce părăsiseră acele locuri. Se cufundaseră în întuneric, cu excepţia aurei incandescente a lumânărilor. Micile flăcări aruncau umbre prelungi, unduitoare, pe pereţi, luminându-i unghiurile chipului.

— Aşa?

— Nu. Complet întuneric. Nu distingeam nimic.

— Nimic?

Degetele lui puternice i se afundară în păr, ţinându-i capul fix şi obligându-i ochii să-i înfrunte pe ai

lui.

— Nu.

— N-ai văzut faţa iubitului tău?

— Nu.

— Ai fi vrut?

— Da, da, da, gemu Jenny, încercând să întoarcă într-o parte capul. Cage n-o lăsă.

— Deci, acum e mai bine. Priveşte faţa iubitului tău, de data asta, Jenny. Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te normal la mine.

Gura i se prăvăli apăsat peste a ei, găsind-o pregătită. Buzele îi răspunseră la furia lui posesivă şi se despărţiră să-i primească impulsul fascinant ai limbii. Braţele i se strecurară pe sub ale lui, cuprinzându-i spatele. Începu să-i frământe muşchii de sub cămaşă.

— Ce ţi-a spus, Jenny?

Îi sufla sărutări peste obraji şi gură.

— Ţi-a spus toate lucrurile pe care doreai şi simţeai nevoia să le auzi?

În timp ce buzele i se jucau cu ale ei, mintea lui Jenny începu să scormonească prin memorie.

— A spus…

N-o nimerise.

— N-a spus nimic.

— Nimic?

— Nu. Cred că mi-a şoptit numele… o dată.

— Nu ţi-a spus cât de frumoasă şi de dorită eşti?

— Nu sunt.

— Ba eşti, iubita mea, eşti. Atât de frumoasă…

Respiraţia îi era caldă şi umedă, în timp ce-i şoptea direct în ureche:

— Simţi ce tare sunt, Jenny? Cum poţi crede că nu eşti dorită? Te doresc eu. Te vreau mai mult decât

am dorit-o pe oricare altă femeie.

— Cage, scânci ea, când în sfârşit îi eliberă gura dintr-un sărut incendiar. Cage îi linse uşor buzele, insistând aţâţător la colturile gurii.

Mâna îi coborî spre talia ei, desfăcându-i cordonul. O atinse pe gât şi-i mângâie pieptul cu vârfurile bătătorite ale degetelor.

— Ţi-a spus că ai pielea fină ca mătasea?

Capul i se lăsă şi mai jos, pentru a-i freca gâtul cu nasul şi gura.

— Şi că miroşi ca-n paradis?

Îi depuse o sărutare fierbinte în adâncitura gâtului, apăsând cu limba.

Lui Jenny nu-i păsă că-i erau descheiaţi nasturii bluzei, până îl simţi trăgându-i-o în lături. Şoapta lui îngroşată ar fi putut fi un blestem, dar şi o rugăciune. Cage gemu. O atinse drăgăstos. Jenny închise ochii, desfătându-se cu senzaţiile stârnite de mângâierile alinătoare ale degetelor şi palmelor lui.

— Ar fi trebuit să-ţi spună că ai nişte sâni superbi.

O sărută prin sutien.

— Că sfârcurile lor sunt delicate, dulci şi perfecte. Ar fi trebuit să-ţi spună toate astea. Fiindcă e adevărat.

Abil, îi descheie bareta şi dădu la o parte cupele subţiri ca voalul.

— Ah, Jenny, lasă-mă să te iubesc. Şi, ţinând-o în căuşul palmelor, o iubi.

Jenny nu ştiuse că sărutările puteau fi atât de adoratoare dar şi hedoniste totodată, că buzele puteau să sugă atât de arzător, fără a-i provoca dureri, sau că o limbă putea fi atât de agilă, dar totuşi nerepezită.

Mângâierile continuară la nesfârşit, până începu să se rotească într-un ocean efervescent al simţirii.

Gheizere de senzaţii îi erupeau prin terminaţiile nervoase. Ştia că era nedrept să retrăiască noaptea de dragoste cu Hal, cu fratele lui.

Dar depăşise demult hotarele raţiunii şi nu mai avea cum să bată în retragere. Căzuse victimă legendarului farmec al lui Cage. Jenny Fletcher avea să fie de-acum înainte trecută pe răbojul amantelor lui, dar, cumva, nu putea să nu creadă că acea noapte era diferită şi pentru Cage.

— Ţi-a plăcut să-i simţi trupul lipit de al tău, Jenny?

— Da.

— Să-i atingi pielea?

— Nu s-a dezbrăcat, mărturisi ea fără suflare, în timp ce gura lui continua să i se joace cu sânii.

— Şi tu?

— Da, eu eram…

— Goală?

— Da.

— Şi cum te simţeai?

Reveni cu gândul la acel moment când cămaşa de noapte îi fusese scoasă de pe trup, rămânând goală şi vulnerabilă sub iubitul ei.

— Nu mi-a fost ruşine. Voiam doar…

— Ce?

— Nu contează.

— Ce? stărui el.

— Să-l simt lângă mine.

Cage se ridică puţin, sfredelindu-i ochii cu ai lui.

— Descheie-mi cămaşa.

Ezită doar un moment, înainte de a-şi coborî ochii dinspre ai lui, privindu-i primul nasture încheiat al cămăşii. Îşi văzu degetele apropiindu-se de el pe negândite, parcă supunându-se unei comenzi mute. Nasturele ieşi din butonieră. Îi urmară toţi ceilalţi.

Scoase un oftat slab, jinduitor, din adânc, când pieptul lui rămase dezvăluit. Părul castaniu sărutat de soare se întindea peste muşchii sculpturali ca un evantai larg de aur. Sfârcurile i se distingeau întunecate în lumina slabă.

Ochii lui Jenny se umplură de lacrimi. Perfecţiunea lui masculină o făcea să plângă. Era frumos. Îi prinse în mâini materialul cămăşii şi i-o trase de pe umeri, în josul braţelor, atât cât putu. Mâinile ei începură să-i cutreiere trupul. Avea pielea bronzată şi netedă, presărată cu pistrui arămii pe umeri. Degetele urmăriră liniile albastre-palide ale bicepşilor proeminenţi.

Treptat, Cage se lăsă în jos până ajunseră piept pe piept, păr aspru peste piele fină, muşchi bărbăteşti şi gingăşie femeiască.

— Jenny, Jenny, Jenny.

Gurile li se contopiră la fel de sigur ca trupurile. Se potrivi peste ea cu grijă, răsucindu-se uşor într-o parte, pentru a n-o strivi sub greutatea lui. Îi simţi bătăile puternice ale inimii. Vârfurile sânilor ei îi apăsau chinuitor de dulce pielea.

O iubea. Doamne, cât o iubea. Şi nu-i venea să creadă că în sfârşit avea să fie a lui.

— Nu te bucuri că am luat canapeaua cea moale?

— Hm. La asta te-ai gândit când ai insistat s-o cumpăr?

— La asta, şi mai mult decât atât. Se sărutară. Etern. Erotic.

— Jenny, hai să mergem în pat.

— Cage…

— Nu-ţi fac nimic rău. Jur.

— Nu asta e.

— Atunci?

— Of, te rog, nu mă atinge acolo, icni ea.

— Nu-ţi place?

— O, Doamne. E prea plăcut. Cage, te rog…

— Îţi place? Aici?

— Da.

Gurile li se dizolvară laolaltă.

— Atinge-mă, o rugă el.

— Unde?

— Oriunde.

Îi depuse mâna pe piept. Sfârcul lui se contractă ca o pietricică, sub degetele ei.

— O, Doamne, mor. Vino cu mine în pat, Jenny.

— Nu pot.

— Nu mă vrei?

Îi răspunse cu un spasm arcuit spre bărbăţia lui. Cage îl înţelese ca pe o încuviinţare. Ridicându-se, îi întinse mâna. Jenny şi-o strecură în palma lui şi se sculă de bunăvoie de pe canapea. Porniră spre dormitor.

Uşa de la intrare se zgudui sub o lovitură răsunătoare, urmată de blestemul zdrobitor al lui Cage.

— Ce mama *mă-sii!*

Jenny se aruncă spre canapea, trăgându-şi pe ea bluza, îşi îndesă mâinile în mâneci şi bâjbâi cu nasturii. Ascunse sutienul scos, sub cea mai apropiată pernă.

După câte se părea, pe Cage nu-l deranja ţinuta răvăşită. Se duse ca o furtună la uşă, cu poalele cămăşii fâlfâind, şi trase furios de clanţă, în prag apărură Roxy şi Gary.

— Arde casa? mârâi Cage.

— Nu.

— Atunci, noapte bună.

Încercă să trântească uşa în faţă, dar Roxy o

prinse tocmai la timp.

— Totuşi, e o problemă de viaţă şi de moarte. Dacă Gary şi cu mine nu ne căsătorim în seara asta, mă omor.

Capitolul 11

— Să vă căsătoriţi! exclamă Jenny, ocolindu-l pe Cage.

Uimirea îi învinsese pudoarea. Uitase în ce hal arăta, până când ochii lui Roxy se luminară amuzaţi.

— V-am întrerupt de la ceva important? întrebă ea, bătând din gene cu nevinovăţie comică. Cage se încruntă şi mai teribil.

— Scuze, amice, mormăi Gary încurcat.

— Atunci rezolvaţi-o repede şi plecaţi.

— Cage, n-ai auzit ce-a spus Roxy? Se căsătoresc.

— Exact, îşi agăţă Roxy braţul de al lui Gary, strângându-l la sânul ei voluptuos. Adică, dacă veniţi cu noi până la El Paso şi aduceţi maşina lui Gary înapoi.

— Vorbiţi serios, adică? întrebă Cage, cu ochii oscilându-i de la unul la altul; abia acum începea să-şi revină din frustrare. Chiar vă căsătoriţi?

— Da! răspunse Roxy, radioasă.

— Ei, i-auzi, dar e grozav!

Cage îi scutură voinicește mâna lui Gary, apoi o îmbrăţişă pe Roxy de-i trosniră oasele.

— Felicitări, Gary, spuse şi Jenny.

Molipsită de starea celorlalţi, îl strânse şi ea în

braţe, făcându-i vârfurile urechilor uriaşe să se aprindă ca focul. O luă pe Roxy de gât:

— Sunt atât de fericită pentru voi!

— Şi eu, fetiţo, şi eu. Gary ăsta e cel mai minunat lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Nu-l merit.

— Ba îl meriţi, zâmbi Jenny şi se îmbrăţişară din nou.

— Ei, şi ce-i cu drumul ăsta la El Paso? întrebă Cage, când cele două femei se despărţiră, ştergându-şi ochii umeziţi.

— Avem bilete rezervate pentru un zbor de acolo până la Acapulco, mâine. Gary e atât de convenţional, îl tachină Roxy, încât crede că e obligatoriu să ne căsătorim înaintea lunii de miere.

— Deci mergem în noaptea asta la un judecător de pace din El Paso. Vrem să veniţi şi voi ca să aduceţi înapoi maşina lui Gary şi, *dacă* nu vă deranjează, peste o săptămână să ne luaţi şi să ne-aduceţi acasă. În plus, va fi mult mai amuzant dacă vă avem cu noi acolo când ne punem pirostriile.

Gary stătea lângă ea, cu un rânjet prostesc pe faţă, încuviinţând din cap explicaţiile lui Roxy.

Cage îi aruncă notoriul său surâs:

— Mie-mi convine. Jenny?

Era trecut de ora zece. Nu-şi putea imagina să pornească într-o asemenea călătorie, în toiul nopţii. De-acolo şi până la El Paso nu erau decât nisip, mărăcini şi iepuri.

Dar ideea unei călătorii atât de impetuoase era captivantă şi deosebită de tot ceea ce mai făcuse în viaţa ei. Ajunsese să-i placă enorm pe Roxy şi pe Gary şi dorea să le fie martoră la căsătorie.

— Mi se pare excelent!

Toţi se puseră în mişcare, agitaţi, luând tot felul

de hotărâri, pentru a atinge punctul culminant peste douăzeci de minute, la uşa lui Roxy.

— Cred că am luat totul, strigă ea, legănând deasupra capului o sticlă de şampanie.

Încuie uşa, după ce se asigură că apartamentul era pregătit să stea gol o săptămână. Bagajele ei şi ale lui Gary fuseseră introduse în portbagajul maşinii.

— Administratora adjunctă, doamna Burton, va rezolva treburile în lipsa mea, Cage, explică ea, în timp ce se aşeza pe fotoliul din faţă, lângă Gary.

— Nicio problemă. Jenny şi cu mine vom fi prin preajmă, aşa că nu-ţi face griji. Concentraţi-vă doar să aveţi o lună de miere fantastică.

— Asta şi intenţionez, replică Roxy, ghemuindu-se lângă Gary. Îl atinse într-un loc destul de intim pentru a-l face să tresară. Maşina pendulă pe drum, când un moment pierdu controlul volanului.

— Aşa n-am făcut nimic, observă Cage. Gary nu poate să conducă şi-n acelaşi timp să se giugiulească şi cu Roxy. Să trecem pe la mine şi să luăm *Lincoln*-ul. Atunci, veţi avea la dispoziţie bancheta din spate, tot drumul până la El Paso.

— Ideea asta-mi place şi mai mult! acceptă Roxy cu entuziasm. Iubiţel, ţie-ţi convine?

Gary bâţâi din cap.

— În plus, adăugă Jenny sarcastică, dacă e Cage la volan, ajungem acolo de două ori mai repede.

— Ascultă, femeie, dacă mai faci pe deşteapta, va trebui să iau măsuri drastice ca să-ţi închid gura, o cuprinse Cage într-o îmbrăţişare nemiloasă, pecetluindu-i buzele cu un sărut fierbinte care nu se sfârşi până nu ajunseră în faţa garajului său.

— Gong! strigă Roxy, ca arbitrul unui meci de wrestling.

Cage înjură în surdină, în timp ce Jenny îşi

descurca membrele dintre ale lui.

— Oricum trebuia să ies la aer, Cage, şopti Jenny, în timp ce-şi aranja jenată hainele şi-şi netezea părul.

Toţi găsiră acest comentariu comic şi se cocoşară de râs, în timp ce mutau bagajele din maşina lui Gary în cea a lui Cage. *Lincoln*-ul era la fel de luxos ca şi *Corvette*-ul şi în aceeaşi perfectă stare. Părea lung cât o stradă şi strălucea argintiu ca gloanţele Călăreţului Singuratic

— Simţiţi-vă ca acasă, le zâmbi Cage peste umăr pasagerilor de pe canapeaua din spate.

— Asta şi avem de gând, răspunse Roxy.

Şi se prăvăli pe spate într-un colţ, trăgându-l după ea pe Gary, care nu bănuise nimic, dar nici nu avea ceva împotrivă.

Cage râse, în timp ce scotea maşina pe şosea.

— Altceva n-o să mai auzim de la ei, până ajungem la El Paso.

Exact în acel moment, din penumbra banchetei se auzi un geamăt încântat.

— Ei, poate că nu, se corectă el, chicotind.

Lincoln-ul încălecă banda centrală a şoselei cu două piste, devorând kilometrii. Cage o ţinea pe o sută cincizeci la oră şi mai bine, dar Jenny se simţea în siguranţă. Zăreau farurile altor vehicule de departe, cu mult timp înainte de a le întâlni. Peisajul nu conţinea nimic care să le ascundă vederii.

— Stai bine? o întrebă Cage după câteva momente de tăcere. Pusese la radio un post F.M. Cu muzică discretă. Acordurile stereo erau întrerupte rar de un glas fără chip, modulat, care-i informa pe ascultători despre oră şi condiţiile meteorologice.

— Hm, da, oftă Jenny.

— Ţi-e somn?

— Nu prea.

— Eşti foarte tăcută.

— Mă gândeam doar.

— Ştii, chiar dacă maşina asta e monstruoasă după standardele moderne, nu suntem obligaţi să folosim toată canapeaua din faţă.

— Asta ce-ar vrea să-nsemne?

— Ca să mă exprim ca-n popor, înseamnă să-ţi împingi şuncile-ncoace.

Zâmbind, Jenny se apropie, pentru a-şi lipi şoldul de al lui.

— Aşa mai merge.

O cuprinse de umeri cu braţul drept, acoperindu-i imediat sânul cu mâna.

— Cage! i-o dădu ea la o parte.

— Mişcarea asta mi-am elaborat-o şi mi-am perfecţionat-o în primii ani de liceu. Să nu-mi spui că după atâta amar de vreme nu mai ţine.

— Nu ţine, cu mine, replică ea înţepată.

— Cu fetele cuminţi n-a mers niciodată, bombăni el. Dar nu poţi acuza omu’ că-ncearcă.

Îndoind cotul, îşi apropie mâna astfel încât să-i manevreze gâtul cu degetele.

— La ce te gândeai?

În cel mai firesc mod, Jenny îşi lăsă capul pe umărul său. Mâna îi ateriză pe coapsa lui şi acolo o lăsă.

— Zău că-i foarte nostim. Niciodată n-am mai făcut o asemenea nebunealã zgubilitică.

— Asta, nebunealã? Nu facem decât să circulăm pe şosea. Sigur, e în curs de desfăşurare o mică pipăială nevinovată între doi oameni care sunt îndrăgostiţi vizibil unul de altul şi se vor cununa în curând.

— N-am spus că mă mărit cu tine.

Pauza lui fu scurtă, dar semnificativă.

— De Roxy şi de Gary vorbeam.

Stupefacţia o străbătu pe Jenny ca un val seismic. Îşi smuci mâna de pe coapsa lui, încercând să ia distanţă. Cage nici nu vru s-audă. O ţinu lipită de el. Deşi Jenny se zbătea să scape.

— Treci înapoi aici, şopti Cage feroce. Şi poţi să termini cu zbânţuiala asta, fiindcă oricum nu te las să fugi.

Când Jenny se potoli, continuă:

— Sunt încântat că la noi te gândiseşi. Ai acceptat ideea că suntem vizibil îndrăgostiţi unul de altul. *Suntem* îndrăgostiţi, Jenny?

— Nu ştiu, murmură ea, cu capul plecat.

— Pot vorbi numai în numele meu, desigur.

Îşi luă ochii dinspre şosea.

— Te iubesc, Jenny.

Jenny îşi înălţă capul, rămânând captivată de elocventa expresie a ochilor lui. Se priviră mult timp, în timp ce maşina vuia înainte pe şosea. În cele din urmă, Cage reveni cu atenţia la drum.

— Ştiu la ce te gândeşti. Te gândeşti că le-am spus cuvintele astea mai multor zeci de femei. Ei bine, da, le-am spus. Am spus orice era necesar pe moment ca să le-aduc în patul meu. Făceam dragoste fiindcă eram beat, sau stătut, sau furios, sau amărât, sau fericit. Cam din toate motivele care-ţi pot trece prin minte.

Şi, uneori, am făcut-o chiar dacă nu voiam, dar îmi părea rău pentru femeia respectivă şi ştiam că avea nevoie de un bărbat. Am avut de-a face cu femei frumoase şi cu unele nu tocmai frumoase.

N-am fost nici discret, nici discriminator. Dar îţi jur, Jenny, adăugă el cu onestitate, întorcând iarăşi capul spre ea, că îndrăgostit n-am mai fost niciodată.

Până acum. Eşti singura femeie pe care am iubit-o în viaţa mea. A început demult. Cu ani în urmă. Însă nu găseam niciun rost să-i dau curs. Toată lumea ar fi considerat că eram omul nepotrivit pentru tine. Ai fi luat-o la fugă, îngrozită, dacă te abordam serios. Mama şi tata ar fi făcut ca toţi dracii. Şi, pe lângă asta, era Hal, şi nu voiam să-l fac să sufere.

Pe obrazul lui Jenny, rezemat de umărul lui, se rostogoleau lacrimi.

— De ce-mi spui acum toate astea?

— Nu crezi că era timpul să ştii? o strânse el posesiv, depunându-i o sărutare pe tâmplă. Mă iubeşti, Jenny?

— Da, aşa cred. Adică, da, ştiu că te iubesc. Numai că sunt atât de derutată.

— Derutată?

— Aveam viaţa atât de bine plănuită şi organizată, controlată cu atâta grijă, până acum câteva luni. Din noaptea când Hal a plecat în America Centrală, nimic n-a mai fost ca înainte. Noaptea aceea m-a schimbat. Acum sunt alta. Nu pot să explic.

Cage închise ochii strâns, un moment. În acea clipă, vru să-i mărturisească. Voia să spună: „Te-ai schimbat fiindcă am făcut dragoste şi trupurile noastre ne-au spus un lucru pe care-l ştiuserăm în secret, dar nu-l luaserăm în seamă ani de zile – că erai încurcată cu fratele cel nepotrivit.”

Dar nu-i putea spune una ca asta. Nu acum. Niciodată. Era un secret pe care avea să-l păstreze tot restul vieţii, chiar dacă însemna să nu-şi poată recunoaşte propriul copil. Jenny suferise destul. N-avea s-o lovească şi mai mult.

— Sunt ca un animal crescut în captivitate, care tocmai a fost aruncat în sălbăticie. Îmi caut drumul pe dibuite prin torentul vieţii. Le iau pe toate pas cu pas.

Trebuie să fie un proces gradat.

Jenny săltă capul, vorbind spre profilul lui:

— Nu-mi cere un angajament, Cage. Totul e atât de complex. Abia am avut timp să-mi lămuresc sentimentele, până mi-am dat seama ce simt cu adevărat pentru tine.

Mâna i se lăsase din nou pe coapsa lui. Degetele i se înfipseră în carnea lui tare.

— Ştiu doar că dacă ar fi să ieşi pe neaşteptate din viaţa mea, n-aş putea să îndur.

Îi acoperi mâna cu a lui.

— Ştii ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne întrerupeau Roxy şi Gary, aşa-i?

— Am fi făcut dragoste.

— Şi acum am mai face dragoste.

— Şi n-ar fi fost bine.

— Cum poţi spune asta, când tocmai ai recunoscut că ne iubim?

— Mai e şi altcineva la mijloc.

— Hal?

— Copilul lui Hal, răspunse ea încet.

Cage tăcu mult timp, înainte de a spune, cu glas îngroşat:

— Copilul e şi al tău, Jenny, e o parte vie din tine. Te iubesc. Iubesc copilul. Nimic mai simplu.

— Deloc simplu.

Reveni cu capul pe umărul lui şi, peste câteva clipe, îi mărturisi:

— Am vrut să fac dragoste cu tine în seara asta. Dar până şi asta mă zăpăceşte.

— De ce?

— Nu pot spune cinstit. Pe *tine* te vreau, oare, sau doar încă o noapte de dragoste ca aceea pe care am trăit-o cu Hal? Sună ciudat şi sordid, ştiu, dar nu ştiu cum, când e vorba de dragoste, nu vă pot separa

unul de altul în mintea mea.

Lui Cage îi crescu inima.

— Cu noi, va fi ceva incredibil, îţi promit. Va fi exact ceea ce vrei să fie. Dar, odată ce-o să te am, niciodată nu te voi mai lăsa să pleci.

Trebuise să renunţe la ea, de dragul lui Hal. Nu mai avea de gând s-o piardă încă o dată.

— Dar să fii sigură că eşti gata să-ţi iei angajamentul, înainte de a face dragoste cu mine.

Jenny îi surâse, un zâmbet timid şi sexy, care-i acceleră bătăile inimii. Însă, în loc de a apăsa mai tare pe pedala de acceleraţie, Cage frână, încetinind maşina până opri pe acostament.

— De ce ne oprim? întrebă buimac Gary de pe bancheta din spate.

— Mi-e foame, răspunse Cage.

— Cui îi stă mintea la mâncare într-un moment ca ăsta? se plânse Roxy.

— Nu la mâncare mă gândeam.

Cage o trase pe Jenny în braţe, coborându-şi gura peste a ei.

Trecu un timp până ce *Lincoln*-ul porni din nou la drum.

*

— Mie mi s-a părut extrem de romantic, spuse Jenny, cu un căscat enorm pe care încerca fără succes să şi-l acopere cu mâna.

— Mie mi s-a părut că eram cea mai răpănoasă gaşcă de la banda Barrow încoace, i-o întoarse Cage. Dacă eram în locul judecătorului ăla de pace, puneam zăvorul la uşă.

Îl scoseseră pe ofiţerul stării civile din pat, iar acesta consimţise morocănos să efectueze o

ceremonie nupţială. Mirele şi mireasa fuseseră apoi duşi la un hotel unde aveau să petreacă împreună orele dinaintea plecării spre aeroport. După câteva ceşti de cafea într-un bufet cu orar non-stop şi realimentarea *Lincoln*-ului, Cage pornise înapoi spre casă.

— Am putea să închiriem o cameră şi să dormim câteva ore, îi propusese el lui Jenny.

— Nu. Mă simt în plină formă. Prefer să mai rezist până acasă şi-acolo să mă prăbuşesc.

Acum, privind-o, Cage râse. La un moment dat, în timpul nopţii, abandonase lupta păguboasă de a-şi menţine părul strâns şi-şi scosese toate agrafele. Şuviţele de culoarea caramelului i se revărsau în jurul umerilor într-o dezordine năvalnică. Bluza şi fusta i se mototoliseră fără speranţă. Arăta ca starleta unui film francez în secvenţa dimineţii de după.

— Arăt chiar atât de grotesc?

— Chiar atât de adorabil. Întinde-te şi dormi, o sfătui el, bătându-şi coapsa pentru a-i indica să-şi rezeme capul pe ea.

— Mă tem să nu adormi şi tu, dacă nu-ţi ţin de urât.

— Nicio grijă. Cafeaua o să mă ţină treaz. În plus, sunt obişnuit cu nebunelile zgubilitice.

Jenny făcu o mutră, iar Cage râse.

— Haide, o zori el.

— Eşti sigur?

— Categoric.

Se culcă pe-o parte, întinzându-se cât de mult îi permitea spaţiul, cu capul pe piciorul lui. Închizând ochii, respiră adânc.

— Ce bine e!

Atent la drum, Cage îi scoase poalele bluzei din fustă şi-şi strecură mâna dedesubt să-i maseze

spatele. Jenny oftă:

— Ai să mă răsfeţi.

— Va fi plăcerea mea.

Avea pielea netedă ca satinul. Şi caldă. Mâna lui o străbătea în lungul şirei spinării, frământând uşor, spre a-i risipi oboseala şi tensiunea. În cele din urmă, îşi croi drum, prin mângâieri, peste coaste, până în faţă. Sub braţul ridicat îi găsi moliciunea plină a sânului.

— Cage…

— Nu-i nimic, spuse el liniştitor.

Se simţea atât de firesc, încât Jenny consimţi tăcută şi se destinse din nou.

— Unde ţi-e sutienul?

— A trebuit să-l ascund sub perna canapelei când ai răspuns tu la uşă.

Cage chicoti, iar Jenny zâmbi şi ea, cu obrazul pe ţesătura pantalonilor lui.

— N-am apucat să-l iau înainte de a pleca.

— Mă bucur, şopti el cu subînţeles, întărindu-şi cuvintele prin acţiunile mâinii.

— Şi eu.

Continuă cu mângâierile. Nu avea intenţia să o excite, ci s-o calmeze. Inima îi creştea de iubire, ştiind că Jenny ajunsese să aibă atâta încredere în el, pentru a-i permite o asemenea familiaritate. În câteva minute, ştiu după respiraţia ei regulată că adormise.

Ispita îl învinse şi-şi lăsă degetele să-i treacă peste sfârc. Atingerea era abia simţită, dar suficientă pentru a provoca o reacţie instantanee, chiar şi în somn. Jenny se mişcă, mutându-şi greutatea şi frecându-şi capul de coapsa lui, până se linişti din nou, rămânând nemişcată.

Cage scrâşni din dinţi, chinuit de plăcere.

— Jenny, şopti el numai pentru propriul său auz,

e un lucru pentru care nu trebuie să-ţi faci griji. Cât timp stai cu capul pe coapsa mea, n-am să adorm accidental.

Maşina gonea prin penumbra cenuşie dinaintea zorilor.

*

— Unde suntem? se ridică Jenny, clipind din ochi în lumina soarelui. Îşi rostogoli capul o dată în jurul umerilor şi-şi întinse gâtul.

— Acasă. Mă rog, aproape. Cred că ţi-o fi foame. Eu sunt lihnit.

Prin parbrizul pătat cu insecte, Jenny văzu că ajunseseră la acelaşi motel de la periferia oraşului La Bota unde Cage o mai adusese odată. Parcase în fata cafe-barului.

— Nu pot intra acolo arătând aşa! exclamă ea.

— Prostii. Arăţi splendid.

Coborî din maşină şi, după ce se opri să-şi arcuiască spinarea şi să se întindă, ocoli până în dreptul lui Jenny. Făcea eforturi zadarnice de a-şi netezi cutele hainelor şi a-şi aranja părul.

— Arăt groaznic, se tângui ea, în timp ce o ajuta să coboare, ţinând-o cu o mână de cot, se clătină lângă el, agăţându-i-se de braţ. Au, mi-a amorţit, piciorul. Cred că va trebui să mă duci în braţe.

— Nu mă deranjează, îi mârâi el la ureche. Poţi foarte bine să afli că mi-am permis anumite libertăţi în timp ce dormeai.

— Pari să fii în stare, încercă ea să se arate furioasă, dar sclipirea din ochi o dădu de gol.

— Ei, ce-i asta?

Ceva îi atrăsese atenţia în lumina soarelui de dimineaţă. Se aplecă după fotoliul ei şi scoase sticla de

şampanie, nedestupată.

— Ei, ca să vezi! Am uitat să toastăm cu şampania.

Jenny ţistui din limbă şi înhaţă sticla.

— O păstrăm până după micul dejun.

— Au! Am creat un monstru. Vei fi o femeie costisitoare. Trebuia să încep cu bere.

Buimaci şi obosiţi, se clătinară în sus pe trepte, spre uşa cafenelei. Cage întinse mâna spre clanţă chiar în momentul când un alt cuplu ieşea.

Bob şi Sarah Hendren.

Era tradiţia lor să ia micul dejun singuri în oraş, în fiecare sâmbătă dimineaţă. De când băieţii crescuseră îndeajuns pentru a-şi purta singuri de grijă, soţii Hendren îşi permiteau aceste două ore de singurătate în fiecare weekend. Cerinţele muncii lui Bob le lăsau foarte puţin timp pentru ei înşişi, aşa că tratau fiecare sâmbătă ca pe o ocazie deosebită şi petreceau toată săptămână încercând să se hotărască unde aveau să meargă cu proxima ocazie, de fiecare dată alegând alt restaurant.

Cei doi se opriră ca trăsniţi, văzând halul în care se aflau hainele lui Jenny şi barba nerasă de o zi a lui Cage. Încercarea fetei de a-şi netezi părul nu făcu decât să le atragă atenţia cât era de încurcată. Avea buzele înroşite natural, de frecventele şi pătimaşele sărutări din noaptea trecută. Rimelul i se întinsese în timpul somnului. Dacă ar fi privit mai atenţi, bătrânii puteau să vadă o urmă de-a acestuia şi pe pantalonul lui Cage.

Atenţia lor, însă, se concentra mai mult asupra lui Jenny, care suferise o teribilă metamorfoză de când o văzuseră ultima oară, iar acum strângea inconştient la piept o sticlă de şampanie

— Mamă, tată, salut, sparse Cage primul

tăcerea încordată. Şi-ar fi luat braţul din jurul taliei lui Jenny pentru a risipi jena momentului, dar se temea că singură nu s-ar fi putut ţine pe picioare. Se rezema de el, greu.

— Bună dimineaţa, răspunse Bob cu o vizibilă lipsă de bunăvoinţă.

Sarah nu spuse nimic, continuând doar s-o privească lung pe Jenny. Nu se mai văzuseră la faţă din seara acelei scene îngrozitoare din casa parohială, când o acuzase de a-l fi sedus pe Hal. Expresia ei aspră demonstra că îşi socotea întemeiată acuzaţia.

— Sarah, Bob, spuse rugător Jenny, nu-i ceea ce pare a fi. Am… Cage şi cu mine am venit… venim…

Cage continuă din locul unde se întrerupsese:

— I-am dus pe doi prieteni la El Paso aseară, ca să se căsătorească. Am făcut un drum tur-retur şi tocmai ne-am întors.

Încerca să sublinieze faptul că nu petrecuseră noaptea împreună, deşi acum se gândea că ar fi fost mai bine dacă o făceau. Cel puţin, Bob şi Sarah n-ar fi ştiut, iar această scenă, pe care o simţea instinctiv pe punctul să devină insuportabilă, ar fi fost evitată.

Jenny râse nervos, temător, ca şi cum tocmai ar fi arestat-o cineva pentru o crimă hidoasă şi nu se putea decide dacă era o glumă sau nu.

— Şampania era pentru nuntă. Uitasem cu totul de ea. Vedeţi? Nici măcar n-am desfăcut-o. În momentul ăsta, ne prosteam şi…

— Nu e nevoie să le explici nimic, se răsti Cage, nervos.

Nu era supărat pe ea. Ştia că era jenată şi ar fi dat orice ca s-o scutească de asta. Dar îl înfuriau părinţii lui, atât de dispuşi să judece oamenii şi să se repeadă automat la concluzia greşită. Nu-i acuza pentru ceea ce gândeau despre el, dar nu-i puteau

acorda lui Jenny beneficiul îndoielii?

— Mi-ai fost ca o fiică, spuse Sarah, cu voce tremurătoare.

În ochi i se adunau lacrimi. Şi le înghiţi, în timp ce-şi strângea buzele şi mai tare.

— Şi încă mai sunt, gemu încet Jenny, cu sinceritate. Vreau să fiu. Vă iubesc pe amândoi şi-mi lipsiţi.

— Îţi lipsim? alungă ideea tonul scrâşnit al bătrânei. Am auzit despre noul tău apartament. Nici măcar nu te-ai deranjat să ne spui şi nouă adresa, necum să-ţi mai fi pierdut şi timpul făcându-ne o vizită.

— Fiindcă am crezut că *voi* nu vreţi să mă vedeţi pe mine.

— Ne-ai uitat la fel de repede cum l-ai uitat şi pe Hal, o acuză Sarah.

— Pe Hal nu-l voi uita niciodată. Cum aş putea? L-am iubit. Şi-i port copilul în pântec.

Această amintire rostită încet deschise stăvilarul lacrimilor lui Sarah, care începu să suspine, rezemată de braţul lui Bob.

— E tulburată, spuse el cu glas scăzut, îi e un dor cumplit de tine, Jenny. Ştiu că n-am primit prea bine vestea cu copilul, dar am avut timp să ne mai gândim. Vrem să facem parte din viaţa lui. Chiar azi-dimineaţă am vorbit să te căutăm şi să ne împăcăm. Avem datoria creştină de a păstra familia unită. Nu pot da exemplul cuvenit, cu situaţia asta între noi.

Pastorul aruncă o privire spre Cage, încă una spre acuzatoarea şampanie, apoi către necuviinciosul tablou al amândurora.

— Dar acum, văzându-vă în halul ăsta, nu mai ştiu ce să cred.

Clătină trist din cap şi se întoarse, ducând-o protector de braţ pe Sarah, care continua să plângă.

— O, vă rog, făcu Jenny un pas înainte, întinzând braţele ca pentru a-i atinge.

— Jenny, nu, o opri Cage încet, trăgând-o înapoi. Lasă să mai treacă un timp. Trebuie să se hotărască singuri.

O conduse înapoi la maşină, fără să mai discute. Cu siguranţă, nu mergea să fie văzută în public tocmai atunci. Şi, într-adevăr, de cum ajunse în maşină, Jenny izbucni în plâns.

I se părea că pentru fiecare pas gigantic înainte făcea câte doi înapoi. Se umilise şi-i cerşise lui Hal să facă dragoste cu ea, dar el plecase oricum.

În lipsa lui, ajunsese să-şi dea seama că nu-l iubea aşa cum ar trebui să-şi iubească o soţie bărbatul. Iar Hal murise, lăsând-o cu vinovăţia, ca şi cum ea l-ar fi părăsit pe el, nu invers.

Adunându-şi la loc cioburile vieţii, începuse o muncă nouă, numai pentru a descoperi că era însărcinată. Acum, devenise o paria pentru oamenii dragi care o consideraseră ca pe o adevărată rudă, încă din adolescenţă.

Nu voia să revină la viaţa pe care o trăise înainte de plecarea lui Hal. Fusese înăbuşitoare şi nu mai putea suporta din nou sufocarea de acel gen. După ce simţise gustul independenţei, voia să se îndestuleze cu ea. Atinsese un anume nivel de libertate, dar cu ce preţ? Eliberarea lui Jenny Fletcher costase scump. O costase iubirea şi respectul celor care-i erau cei mai dragi pe lume.

Lacrimi amare i se prelingeau pe faţă, până în gură. Ştiind că oboseala şi sarcina erau parţial responsabile pentru acea criză de plâns, se lăsă în voia ei. Revărsarea emoţională era purificatoare şi n-o opri, fără a da nicio atenţie direcţiei în care conducea Cage maşina, până când motorul *Lincoln*-ului se opri.

Jenny îşi înălţă capul din mâini şi se şterse la ochi.

— Asta-i casa ta, remarcă ea, fără rost.

— Exact.

Coborî şi veni s-o ajute.

— Ce căutăm aici?

— Voi lua măsuri să mănânci un mic dejun pe cinste. Şi, sublinie el, când Jenny deschise gura să protesteze, nu admit nicio discuţie.

Oricum era prea istovită ca să-l contrazică, aşa că nu spuse nimic. Cage descuie uşa, iar Jenny urcă scara cu paşi târşiţi, în urma lui, până în apartamentul mare.

— Baia îţi aparţine zece minute.

Cotrobăi într-un sertar şi scoase un tricou al Politehnicii Texas. Dublul T roşu pe fundal negru se decolorase de prea multe spălări.

— Fă un duş fierbinte şi ia ăsta pe tine când ieşi. Dacă-n zece minute nu eşti jos, să ştii că vin la tine.

O sărută scurt şi o lăsă singură. Apa era clocotită, săpunul parfumat şi spumos, şamponul îmbelşugat, prosoapele pluşate. Când îşi trase tricoul peste cap, se simţea de-o sută de ori mai bine şi flămândă ca un lup.

Şovăitoare, se opri în pragul bucătăriei, simţindu-se vulnerabilă şi expusă. Avea părul ud şi, pe sub tricou, doar o pereche de chiloţi. Marginea tricoului îi ajungea până la jumătatea coapsei, dar tot se simţea ruşinată şi deplasată.

Cage nu păru să-i observe nici scurtimea costumaţiei, nici stingherealа. În momentul când o văzu, spuse:

— Ei, nu sta proţăpită acolo. Două mâini fac mai mult decât una.

— Ce pot face?

— Unge cu unt pâinea prăjită.

Jenny se supuse şi, în câteva minute, se aşezară în faţa unui platou aburind cu ouă şi şuncă.

Foamea alunga bunele maniere, iar Jenny se repezi imediat. După ce înfulecă vreo câteva înghiţituri, observă ochii amuzaţi ai lui Cage privind-o. Întristată, se şterse la gură cu un şervet şi sorbi delicat din sucul de portocale.

— Găteşti bine.

— Nu mă lăsa să te încetinesc.

Când goli farfuria de mâncare, era atât de obosită, încât abia mai putu să ridice ceaşca de ceai medicinal pe care i-o umpluse Cage.

— Hai până nu cazi de pe picioare, spuse el, împingându-şi înapoi scaunul.

— Unde să mă duc?

— La culcare, o luă Cage în braţe.

— În patul tău?

— Da.

— Mai bine să mă îmbrac şi să merg acasă. Lasă-mă jos, Cage.

— Numai după ce ajungem la pat.

Trebuia să-l oprească înainte de a mai face încă un pas pe scară, dar nu avea atâta energie. Lungul somn din maşină nu-i fusese de ajuns. Nici nu ţinea minte să se mai fi simţit vreodată aşa de frântă. Capul îi căzu pe pieptul lui şi ochii i se închiseră. Era atât de puternic. Capabil. Demn de încredere. Şi îl iubea.

Îi simţea mâneca aspră a cămăşii pe partea din spate a coapselor goale. Îşi aminti de noaptea aceea în pat cu Hal, de felul cum îi simţise hainele, pe piele, ce senzaţie incitantă fusese.

Cage o depuse lângă pat, continuând însă s-o ţină cu un braţ în timp ce dădea la o parte cuvertura

din piele de căprioară. Apoi, o coborî uşor peste cearceafurile cu miros proaspăt.

— Somn uşor, îi şopti, acoperind-o cu cearceaful de deasupra.

Îi dădu la o parte de pe obraz o şuviţă de păr umed.

— Tu ce faci?

— Spăl vasele.

— Nu e drept. Ai condus toată noaptea. Ai gătit mâncarea.

Îi era greu să-şi organizeze cuvintele în ordinea corectă. Buzelor ei le era şi mai greu să le articuleze.

— Poţi să te achiţi altă dată. Acum, tu şi copilul aveţi nevoie de odihnă.

O sărută uşor pe buze, dar Jenny nu mai simţi. Adormise.

Capitolul 12

Când se trezi, avu nevoie de câteva momente ca să se orienteze. Rămase nemişcată, privind în jur cu ochi somnoroşi, până recunoscu dormitorul lui Cage.

În acea clipă, îi reveniră toate amintirile, intacte. Îşi aminti succesiunea evenimentelor care o făcuseră să adoarmă în patul lui. Se întâmplaseră atât de multe de când îi deschisese uşa, aseară, şi-l văzuse cu trandafirii în mâini.

Se făcuse aproape noapte, din nou. Cerul, văzut printre obloane, era violet, tot mai închis. O lună lăptoasă părea să poată fi atinsă cu mâna, dincolo de fereastră. Şi o stea strălucitoare, ca o aluniţă alăturată

unui surâs, stătea chiar sub lună, puţin mai într-o parte.

Jenny căscă şi se întinse, rostogolindu-se pe spate. Apoi, ridicându-se în capul oaselor, îşi scuturǎ părul ciufulit. Tricoul i se răsucise în jurul taliei. Picioarele, dezgolite şi mătăsoase, de vreme ce la duş folosise şi aparatul de ras al lui Cage, lunecară lin pe cearceaf când îl dădu la o parte, ridicând genunchii şi arcuindu-şi spatele pentru a se întinde.

Scoase o mică exclamaţie.

Cage zăcea alături, absolut nemişcat, la o lungime de braţ distanţă. Niciun muşchi nu i se clintea, aşa cum stătea întins pe spate, cu mâinile împreunate sub cap, privind-o. Părea nepotrivit să spună ceva, aşa că Jenny îl privi la rândul ei în tăcere, salutându-l numai cu ochii.

Făcuse un duş în timp ce ea dormea. Mirosea a acelaşi săpun pe care-l folosise şi ea. Îşi răsese ţepii de pe bărbie, iar Jenny se întrebă, aproape zâmbind, dacă nu cumva îi tocise lama.

Avea părul aranjat la fel de întâmplător ca de obicei. Dezordinea acelor şuviţe blonde era dezinvoltă, cavalerească şi atât de tipică pentru Cage, încât tânji să-şi treacă degetele prin ele. Dar şi a-l atinge i se părea nepotrivit.

Pentru moment, cea mai provocatoare mângâiere era contactul privirilor. Aşa că Jenny nu făcu absolut nimic, privindu-l doar cu aceeaşi intensitate cu care se uita şi el la ea. Dorul vibra între ei ca nişte coarde de harpă strunite. Simţurile li se acordaseră reciproc perfect, dar deocamdată conveneau tacit să şi-l satisfacă numai pe cel vizual.

Ochii lui nu şovăiseră, dar Jenny ştia că o privea pe toată în acelaşi timp – părul, faţa, gura, sânii. Cum ar fi putut să nu-i vadă sânii? Şi-i simţea tremurând de

emoţie, cu sfârcurile împingând bumbacul moale al tricoului parcă întrecându-se să-i atragă atenţia.

Şi nu putea pierde din vedere nici fâşia unde marginea chiloţilor i se vedea deasupra coapselor goale. Cu siguranţă, locul acela nu le scăpase ochilor lui de topaz fumuriu. Sub privirea lor arzătoare, zonele erogene ale trupului ei se încălzeau considerabil, începând să palpite de o durere plăcută. Totuşi, Jenny nu-şi putea lua ochii de la el.

Observă că pe dedesubtul braţelor nu era la fel de bronzat ca în rest. Îi venea să-şi înfigă dinţii în bicepşii lui tari, dar ştia că l-ar fi şocat dacă o făcea. Femeile ar fi trebuit să fie pasive, nu? În plus, o asemenea conduită depăşea experienţa ei de viaţă.

Smocurile de păr de la subsuorile lui păreau moi, pufoase. Oare gâdilau? Fără-ndoială. Îndrăznea să descopere? Ochii îi coborâră sfioşi un moment, înainte de a-i ridica din nou.

Din noaptea aceea în Monterico, torsul lui gol o înnebunea. Acum îl studie alene, pe îndelete, absorbind fiecare detaliu, muşchii arcuiţi ai pieptului, spuza de păr, felul în care întinderea lată se îngusta spre abdomenul zvelt. Avea pântecul dur şi plat. Ombilicul adâncea o gropiţă în mijlocul taliei înguste.

Stătea culcat cu picioarele încrucişate la glezne. Erau desculţe. Purta o pereche de jeanşi.

Descheiaţi.

Erau blugii obişnuiţi ai muncitorilor şi cow-boys-ilor, cu şliţ de modă veche, dotat cu nasturi. Cusăturile erau decolorate până la alb, iar docul se destrămase pe alocuri. Îi cuprindeau coapsele lungi, stând strânşi pe sex. O panglică de păr cobora ca o săgeată în deschizătura umbrită.

Jenny îşi dădu seama că de mult timp nu mai respira. Închise ochii şi expiră, cu un oftat lent. Îi era

uşor să presupună ce se întâmplase. De cum îşi terminase duşul, Cage se lăsase pradă somnului, căzând pe pat fără a se mai osteni să-şi încheie pantalonii. În fond, condusese toată noaptea.

Era *acoperit,* la limită…

Cu inima bătându-i nebuneşte, Jenny deschise din nou ochii. Aproape împotriva voinţei ei, aceştia se îndreptară spre pântecul lui Cage. Cu fiecare respiraţie abdomenul i se ridica şi cobora, punându-i muşchii în mişcare, ca un balet hipnotizant, erotic.

Era fascinată. Se simţea îndemnată. De ce să se mai opună?

Îl atinse.

Degetele ei găsiră acea lucioasă fâşie centrală de păr care-i împărţea toracele în două. Coborâră de-a lungul ei până la buric. Arătătorul încercă sfios adâncimea ispititoarei scobituri, învârtindu-se apoi în părul ce o înconjura.

Era atât de cald şi de viu. Energia emana din el, propagându-i curenţi electrici prin degete. Tot numai masculinitate crudă. Se simţea slabă şi lipsită de apărare în faţa puterii lui.

Atrasă inexorabil, mâna îi coborî şi mai mult. Părul pe care-l întâlni în deschizătura blugilor era mai închis, mai des şi mai aspru.

Ezită şi întoarse capul. Când îi privi faţa, scoase un uşor ţipăt.

În ochii lui Cage luceau lacrimi. Nu se mişcase, nu-şi schimbase câtuşi de puţin poziţia, nu rostise o vorbă, dar ochii i se umpluseră de emoţie. O înduioşă pe Jenny într-un mod care depăşea nivelul fizic.

Nimeni nu-i dăduse vreodată dovezi de iubire.

Nicicând nu fusese alintat sau tratat cu afecţiune.

Atingerile iubitoare lipsiseră din viaţa lui tânără.

Fusese lipsit de darurile neegoiste.

Jenny nu ezită. Ba chiar nici nu se gândi la ce făcea. Nu mai avea nicio umbră de îndoială În minte.

Mâna îi dispăru în pantalonii lui.

Din pieptul lui Cage erupse un geamăt simţit până-n străfundurile inimii. Coborându-şi mâinile, se agăţa de cearceaful întins sub el. Îşi dezgoli dinţii într-o grimasă de extaz, frecându-şi ceafa în pernă. Lacrimi se prelinseră din colturile ochilor, când şi-i închise strâns în calea pasiunii care-l inunda ca un râu ieşit din matcă.

Îşi agăţă cu degetele betelia pantalonilor şi şi-i împinse în jos peste şolduri, rotind apoi picioarele ca pe bicicletă până reuşi să-i arunce.

Jenny, cu ochii sticloşi de mirare, îşi privi mâna. I-o umplea cu prisosinţă. Era plin, gros, tare şi fierbinte. Îl admiră cu ochi nedeprinşi şi totuşi dornici.

Lăsându-se numai în voia instinctului, se întoarse pentru a se culca lângă el, cu obrazul pe coapsa lui. Părul i se revărsă peste el ca o mantie de mătase. Cage i-l răsfiră cu degetele, fără a gândi, călăuzit numai de atingere.

O durea pieptul de dragul lui şi voia să ştie cât de minunat îl găsea, la trup şi la suflet. Îşi ridică de pe coapsa lui capul, se aplecă şi îl sărută.

Ceea ce se întâmplă atunci fu mai presus de imaginaţia sau puterea ei de înţelegere. Cu un mârâit uşor, Cage întoarse capul, începând s-o frece cu nasul şi buzele. Într-un fel sau altul, chiloţii dispărură de pe ea, deşi nu-şi amintea deloc cum se petrecuse.

Îi simţi mâinile pe coapse, mângâind, căutând, depărtând. O atinse în cel mai intim mod.

Apoi ajunse acolo gura lui, caldă, umedă şi iubitoare.

Făcea dragoste cu ea, iar Jenny îl mângâia cu

buzele şi limba. Lumea deveni un vas cu frişcă, în care ea se scufundase. Atmosfera era bogată, delicioasă, catifelată. Pe acel tărâm nu existau margini colţuroase ale simţirii, nici emoţii dificile, nici realităţi aspre. Totul era lin. Complet şi înţeles. Lipseau urâţenia şi ambiguitatea. Numai frumuseţe şi lumină, peste tot.

Când se răsuci şi se rezemă deasupra ei, Cage îi şopti:

— Deschide ochii, Jenny. Să-l vezi pe cel care te iubeşte.

Ochii i se deschiseră tremurător. Erau înceţoşaţi de pasiune, dar Cage ştiu că îl vedea şi-l recunoştea. Dintr-o mişcare rapidă, se îngropă în căldura ei mătăsoasă. Când ajunse în siguranţa dinăuntru, îi zâmbi spre faţa luminoasă.

Urmări succesiunea de expresii dansându-i peste trăsături ca răspuns la mângâierile lui sacadate, îi văzu mirarea răsărind în ochii îngreunaţi, când schimbă ritmul, începând s-o poarte spre niveluri tot mai înalte ale excitaţiei.

Privi lumina care-i ardea în suflet când cunoscu împlinirea… şi o văzu strălucind de iubire când şi el o atinse pe a lui.

— Mi-eşti nepreţuită şi te iubesc, Jenny. Dintotdeauna te-am iubit.

Buzele îi erau aproape de urechea ei. Şuviţele de păr blond-prăfos se amestecau cu tonurile castanii mai bogate ale ei, pe pernă. Îşi simţea obrazul la fel de înfierbântat ca al ei, Când le lipi unul de altul.

— Te iubesc.

Îşi înălţă capul şi o privi în ochi, care scânteiau ca smaraldele.

— Şi eu te iubesc, Cage.

Ridică mâna să-l atingă pe obraz, pe sprâncene, pe buze, ca pentru a se convinge că era cu adevărat

acolo şi nu fusese totul doar un vis.

— Mai ţii minte ce ţi-am promis?

— Da. Şi te-ai ţinut de cuvânt. A fost minunat, întocmai cum ai spus tu că va fi.

— *Tu* eşti minunată.

Făcu o mişcare.

— Nu, rămâi în mine.

— Asta şi vreau, şopti, cu buzele lipite de ale ei

Dar încă nici nu te-am sărutat măcar.

Îndreptă lucrurile cu un sărut prelung, care-i ţinu limba cuibărită în gura ei preţ de câteva momente fără respiraţie.

Trăgând de tricou, i-l scoase peste cap şi îl aruncă în lături. Îşi coborî privirea spre sânii ei, mângâindu-l pe unul încet.

— N-am minţit, Jenny. Te iubesc de mult timp, dar nu aveam ce face. Îi aparţineai lui Hal. Am acceptat situaţia fără discuţie, la fel ca toată lumea, inclusiv tu.

— Simţisem că era ceva între noi. Nu ştiam ce anume.

— Dorinţă.

Jenny surâse, plimbându-şi degetele prin părul lui.

— Orice-a fost, mi-era frică.

— Crezusem că de mine te temeai.

— Nu. Doar de felul în care mă făceai să mă simt.

— De-asta m-ai evitat?

— A fost atât de vizibil?

— Hm.

Era intrigat de sânii ei, de forma lor, de vârfurile închise. Îi examină drăgăstos.

— Cum apăream, cum te repezeai în ascunziş.

— Prezenţa ta era periculoasă. Aş fi făcut orice

ca să nu rămân singură în aceeaşi cameră cu tine. Păreai să consumi tot oxigenul. Nu mai puteam respira.

Gemu încet, când Cage se aplecă şi-i scaldă sfârcul sânului cu limba.

— Şi-acum îmi tai respiraţia.

— Nu pot ţine secret ce efect ai asupra mea.

Se agită în ea. Iarăşi se întărise.

Jenny îi cuprinse în palme muşchii duri ai feselor, împingându-l şi mai adânc. El îi dezmierda sânul, hărţuind sfârcul până deveni tare şi inflamat, după care îşi pogorî gura asupra lui.

Jenny îl privi cum o mângâia, îi privi mişcările obrajilor în timp ce-şi ostoia setea de ea. Îşi dorea să fi putut umple golul dinăuntrul lui, să-i şteargă din trecut toate momentele când avusese nevoie de iubire şi rămăsese neîmplinit.

— Cage, foloseşte-mă. Foloseşte-te de mine.

— Nu, Jenny, scrâşni el, săgetând cu limba. M-am folosit de alte femei. Asta e altceva.

Jenny voia să se concentreze asupra unor moduri de a-l bucura şi satisface, dar devenise prea captată de plăcerea pe care i-o dăruia el. Excitaţia i se înteţise până o umplu iarăşi. Pereţii trupul ei îi strângeau tăria ca un pumn în mănuşă de catifea. Se înfiora cu fiecare impuls puternic şi se arcuia în întâmpinarea lor.

Apoi, o altă senzaţie i se desfăşură prin mijloc, în spiralã. La început, mişcările unduitoare fură atât de slabe, încât crezu că i se păruse. Apoi, însă, palpitaţiile deveniră mai puternice şi înţelese ce anume le provocase.

Când pricepu, intră în panică. Trupul îi înţepeni sub al lui Cage şi, în loc de a se strădui să-l cunoască şi mai mult, se feri.

— Nu, nu, opreşte…

Îl apucă de cap şi i-l îndepărtă de sânii ei. Se smulse de sub el, apropiindu-şi strâns coapsele.

— Stai, stai…

— Jenny?

Respiraţia îi era răguşită şi zgomotoasă. Avu nevoie de câteva secunde pentru a-şi limpezi din nou vederea, potrivind lumea pe axa firească.

— Ce s-a întâmplat, Jenny? Te-a durut?

Inima i se strânse de spaimă, când Jenny se întoarse cu spatele şi, ridicând genunchii, îşi adună ghem trupul mărunt.

— Doamne Dumnezeule, s-a-ntâmplat ceva. Ce este? Spune-mi.

În viaţa lui nu se mai simţise atât de speriat şi de neputincios. Cu câteva secunde în urmă, el şi Jenny făcuseră dragoste. Trupul ei răspunsese plin de dorinţă. Acum, plângea şi se purta de parcă ar fi sfâşiat-o nişte dureri chinuitoare.

Îi puse o mână pe umăr. Jenny tresări la atingerea lui.

— Ce e? Să chem un medic?

Nu primi alt răspuns decât un suspin întretăiat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jenny, măcar spune-mi dacă te doare ceva.

— Nu, nu, gemu ea. Nu-i asta…

— Atunci ce?

Îşi împinse degetele prin păr, dându-şi-l la o parte de pe frunte, nervos.

— Ce s-a întâmplat? De ce m-ai oprit? Ţi-am făcut ceva rău?

— Am simţit că s-a mişcat copilul.

Cuvintele fuseseră murmurate în pernă, cu o voce uscată ca hârtia. La început, Cage nu le putu descifra, dar când desprinse silabele neinteligibile şi pe

aranja la loc, simţi că se înmuia tot de uşurare.

— Acum a fost prima dată?

Jenny dădu din cap:

— Doctorul a spus că ar trebui să-ncep în curând să-l simt. Asta e prima oară.

În spatele ei, Cage zâmbi. Copilul lui îi vorbise. Jenny, însă, se vedea clar că era îngrijorată. O atinse din nou pe umăr şi, de astă dată, nu-şi mai retrase mâna, nici chiar când ea deveni rigidă de aversiune. Ba chiar, se întinse alături, încercând s-o ia în braţe.

— Nu-i nimic, Jenny. Nu-i vom face niciun rău copilului, dacă avem grijă.

Jenny se ridică brusc, privindu-l cu furie:

— N-ai priceput, nu?

Cage o privi nevenindu-i să creadă, când se repezi jos din pat, trase de pătură până se desprinse din aşternutul mototolit şi se înfăşură cu ea. Merse cu paşi mari la fereastră, unde îşi rezemă umărul de ramă, cu spatele spre cameră.

Era jignit şi furios şi îşi smulse pantalonii şi-şi împinse picioarele în ei, trăgându-şi-i peste şolduri cu o mişcare turbată de-a binelea.

— Cred că n-am priceput, Jenny. Ce-ar fi să-mi explici?

Nu-i auzise paşii pe covorul gros, de lux, şi fu alarmată când, întorcându-se, îl văzu atât de aproape. Sprâncenele i se coborâseră peste ochi, feroce. Jeanşii stăteau iarăşi descheiaţi, văzându-i-se părul ciufulit de degetele ei care-l mângâiaseră cu atâta patimă.

Era întruchiparea sexualităţii masculine şi arăta atât de atrăgător, încât fu nevoită să facă un efort pentru a-i rezista.

— N-oi fi având tu niciun pic de morală în comportamentul ăsta gen cotoi de maidan, dar eu am.

— Consideri că tot ce-am făcut a fost ca între

mâţele de maidan? întrebă el, cu glasul tremurându-i de mânie.

— Nu, până nu mi-am simţit copilul mişcând.

— Eu găsesc că e minunat. Aş fi vrut să-mi împărtăşeşti şi mie momentul.

— E copilul altui bărbat, Cage! Nu-ţi dai seama ce fel de femeie mă face asta să fiu?

Furia i se risipise şi în locul ei nu mai simţea decât ruşine şi nefericire. Îşi lăsă capul în piept, începând să lăcrimeze. Cage îi privi umerii cum tremurau de plâns. Mâinile ei mici şi firave strângeau pătura pe trup ca ale Evei, când se agăţase de acea primă frunză de smochin ca să-şi ascundă ruşinea.

— Şi ce fel de femeie te face să fii?

Jenny scutură din cap, la început incapabilă să-şi exprime gândurile în cuvinte, îşi înghiţi lacrimile.

— Ce-am făcut împreună… felul cum m-am purtat când… făceam dragoste…

— Continuă, o îndemnă el, văzând-o că ezita.

— Nu mă mai recunosc pe mine însămi. Te iubesc, dar port în trup copilul fratelui tău.

— Hal a murit. Noi suntem vii.

— Am negat-o, chiar şi faţă de mine însămi, dar părinţii tăi au avut parţial dreptate când au spus că încercasem să-l ademenesc pe Hal să-şi abandoneze misiunea.

— Ce vrei să spui? se brăzdă fruntea lui Cage, cu îngrijorare.

— În noaptea când a venit în camera mea ca să-mi spună noapte bună, nu avea intenţia să facă dragoste cu mine. L-am sărutat şi l-am rugat să rămână, să renunţe la călătorie şi să ne căsătorim.

— Mi-ai mai spus asta. Ai spus că a plecat, şi că pe urmă s-a întors.

— Aşa e.

— Deci, nu te poţi învinui că l-ai sedus. Hal s-a hotărât singur, fără nicio presiune din partea ta.

Jenny îşi rezemă capul de marginea ferestrei, privind fără vedere printre obloane.

— Dar nu înţelegi? Poate că a venit numai ca să vadă ce fac, Să mă mai sărute o dată de noapte bună. Eram disperată şi probabil a simţit.

Măruntaiele lui Cage se strânseseră noduri-noduri. Cât mai putea continua cu minciuna? De ce nu pierea de moarte bună, lăsându-l naibii în pace? De ce trebuia să revină pentru a-l bântui de fiecare dată când întrezărea fericirea alături de Jenny? Ca un portar răutăcios, acel singur păcat îl împiedica să cunoască paradisul.

— Tot hotărârea lui Hal a fost, repetă el ferm.

— Însă dacă noaptea aceea nu exista, acum, poate încă ar mai fi în viaţă. Eu n-am avut atâta minte să-mi fac griji cu sarcina, dar Hal probabil a avut. Poate că la asta s-a gândit când a fost atât de neatent, încât l-au arestat. Nu m-a îndemnat conştiinţa să fac mai mult decât să-l seduc spre a abandona o misiune impusă de Dumnezeu, când tot timpul te iubeam pe tine, o dragoste pe care eram prea slabă şi prea speriată ca s-o recunosc. Iar acum, mă culc cu tine în timp ce port copilul lui Hal. Un copil care nu-şi va cunoaşte niciodată tatăl, din vina mea.

Cage stătu tăcut un moment, după care merse la picioarele patului şi se aşeză pe margine. Îşi depărtă larg genunchii, cu coatele proptite de ei, şi-şi rezemă fruntea în pumni, privind covorul dintre picioare.

— N-ai niciun motiv să te simţi vinovată, Jenny.

— Nu încerca să mă faci să mă simt mai bine. Sunt dezgustată de mine însămi.

— Ascultă-mă, auzi-mă până la capăt, spuse tăios Cage, ridicând capul. *Nu* eşti vinovată de nimic

din toate astea, nici că l-ai sedus pe Hal să vină în patul tău, nici că i-ai abătut gândul de la misiune, şi cu siguranţă că nici de moartea lui. Şi nu eşti vinovată nici că faci dragoste cu mine în timp ce porţi copilul lui Hal.

Jenny se întoarse să-l privească, perplexă. Luna îi lumina doar o jumătate a feţei, lăsând-o pe cealaltă în umbră. Cu atât mai bine, îşi spuse Cage. Se temea de ceea ce ar fi putut să vadă în expresia ei când îi spunea adevărul.

Trase adânc aer în piept şi continuă încet, deşi fără pic de ezitare.

— Hal n-a procreat copilul tău, Jenny. Eu am făcut-o. Eu am venit în camera ta, atunci noaptea, nu Hal. Cu mine ai făcut dragoste.

Ochii ei rămaseră nemişcaţi şi imenşi, privindu-l peste lăţimea camerei. Încet, lunecă în josul peretelui, aşezându-se sleită pe jos. Pătura se întinse în jurul ei ca o ciupercă. Nu i se mai vedea decât faţa, palidă de neîncredere, şi mâinile, ale căror degete se albiseră.

— E imposibil, spuse ea, pe un fir de respiraţie.

— E adevărul.

Scutură din cap cu furie:

— Hal a venit în camera mea. L-am văzut.

— Pe mine m-ai văzut. În cameră era întuneric. Stăteam cu spatele spre lumină, când am deschis uşa. N-ai putut vedea altceva decât o siluetă.

— Era Hal!

— Treceam prin dreptul uşii tale şi te-am auzit plângând. Am vrut să-l chem pe Hal. Dar el era jos, adâncit în discuţie cu mama şi cu tata. Aşa că am intrat eu în locul lui să văd ce făceai.

— Nu, murmură ea fără sunet, continuând să clatine din cap.

— Înainte de a apuca să spun ceva, te-ai ridicat şi mi te-ai adresat ca lui Hal.

— Nu te cred.

— Atunci de unde ştiu cum s-a întâmplat? Ai întins mâinile spre mine. Aveai lacrimi pe faţă. Le-am văzut reflectând lumina, înainte să închid uşa. Recunosc că ar fi trebuit să mă identific în momentul când m-ai numit Hal, dar n-am făcut-o. În clipa aia n-am vrut, iar acum îmi pare al dracului de bine că nu ţi-am spus.

— Nu vreau să mai aud, îşi acoperi Jenny urechile.

Netulburat, Cage continuă:

— Ştiam că sufereai, Jenny. Erai lovită şi aveai nevoie de alinare. Sincer să fiu, nu credeam că Hal ţi-ar fi dat ceea ce-ţi trebuia.

— Pe când tu, da, şuieră ea acuzator.

— Eu da, se ridică de pe pat Cage, apropiindu-se. Mi-ai cerut să te iau în braţe.

— Lui Hal i-am cerut!

— Dar Hal nu prea era pe-acolo, nu? strigă Cage, pierzându-şi şi el calmul. Hal era jos, îndrugând verzi şi uscate despre viziuni şi meniri şi cauze, când ar fi trebuit să se ocupe de propria lui logodnică.

— Am făcut dragoste cu Hal! ţipă ea, într-o ultimă încercare frenetică de a nega ceea ce auzea.

— Erai tulburată. Plânseseşi. Hal şi cu mine semănăm destul de mult la statură ca să mă confunzi cu el. Eram îmbrăcaţi la fel, cu blugi şi cămăşi. N-am spus nimic, ca să nu-mi recunoşti glasul.

— Dar aş fi observat oricum diferenţa.

— Cu cine puteai să mă compari? Nu mai avuseseşi niciun alt iubit.

Jenny încercă să uite cât de insistent îl ispitise, pe acel „iubit” s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute, la fel cum încerca să uite de somniferele pe care le luase în acea seară. Nu fusese ameţită, cu mintea ceţoasă? Nu se

gândise după aceea ce era posibil să se fi întâmplat numai în imaginaţia ei? Nu păruse totul ca un vis?

— Nu pe mine mă aşteptai, continuă Cage. Îl doreai pe Hal. Pur şi simplu nu ţi-a trecut prin minte că putea fi altcineva.

— Ceea ce e totuna cu a recunoaşte ce canalie mincinoasă eşti. Ochii i se îngustară vizibil.

— În noaptea aia, nu păreai să mă găseşti o canalie. Nu păreai să fii deloc nemulţumită de mine.

— Termină.. Nu mai…

— M-ai lins cum linge ursul mierea.

— Taci din gură!

— Recunoaşte, Jenny, niciodată nu mai fuseseşi sărutată aşa. Hal nu te sărutase niciodată aşa, este?

— Am…

— Recunoaşte!

— Nici în ruptul capului!

— Ei bine, poţi s-o negi în sinea ta cât vrei, dar ştii bine că am dreptate. Te-am atins şi ne-am dat amândoi drumul ca nişte rachete.

Jenny închise strâns ochii.

— Nu ştiam că erai tu.

— Tot nu conta.

Ochii i se deschiseră iarăşi, brusc.

— Minţi!

— Nu mint deloc, ba, mai mult, ştii şi tu că nu mint.

Îşi strivi buzele cu degetele.

— Cum ai putut fi atât de josnic? Cum m-ai putut înşela aşa? Cum ai fost în stare…

Cu restul cuvintelor se înecă.

Cage se lăsă în genunchi în faţa ei. Furia îi scăzuse, iar glasu-i tremura de sinceritate.

— Pentru că te iubeam.

Îl privi fără o vorbă.

— Pentru că aveam nevoie să fiu învăluit în tine la fel cum şi tu aveai nevoie de dragostea unui bărbat. De ani de zile te doream, Jenny. Dorinţă, dar, dar nu numai atât, mult mai mult decât atât. În noaptea aceea, erai acolo, în pat, goală şi caldă şi dulce şi excitată. La început m-am gândit să te îmbrăţişez doar, să te sărut de câteva ori înainte de a-ţi spune cine eram de fapt. Dar odată ce te-am luat în braţe, ţi-am simţit gustul, ţi-am simţit limba cu a mea, ţi-am atins sânii…

Ridică din umeri, neajutorat.

— … pur şi simplu n-am mai avut cum să opresc avalanşa.

După o clipă, continuă:

— Am fost surprins că erai fecioară. Însă nici chiar descoperirea asta n-a fost de ajuns ca să mă oprească. Tot ceea ce sunt eu a intrat în dragostea pentru tine din noaptea aceea. Nu mă gândeam decât să te uşurez de durere cu dragostea mea. Era pentru prima oară în viaţă când simţeam că făceam o faptă bună. A fost curat şi just, Jenny. Tu însăţi mi-ai spus.

— Am crezut că vorbeam despre Hal.

— Dar nu despre el vorbeai. *Eu* am fost amantul tău. Mai gândeşte-te la noaptea de-atunci şi compar-o cu asta. Ştii că nu mint.

Se ridică din nou şi începu să se plimbe pe porţiunea de mochetă dintre pat şi fereastră.

— După ce am făcut dragoste cu tine, n-am mai putut să renunţ. Doream să te cuceresc încet. Plănuiam să-ţi fac curte, astfel ca la întoarcerea lui Hal acasă să fii dispusă să rupi logodna cu el, pe cât de nedureros posibil, şi să devii soţia mea.

Se opri din mers, zâmbindu-i:

— În ziua când mi-ai spus că eşti însărcinată, abia am mai putut să stau locului. Îmi venea să sar în

sus, să te iau în braţe, să dansez cu tine prin magazinul ăla. Astă seară, când mi-ai spus că s-a mişcat copilul, am simţit acelaşi lucru.

La amintirea celor întâmplate cu doar câteva minute în urmă, Jenny privi spre pat. Era cumplit. Oribil. Dar îl credea. Totul se lega. De ce nu-şi dăduse seama mai-nainte, nu înţelegea. Acum era evident. Al dracului de evident. Dar, vorba lui, nu ştiuse la ce să fie atentă.

Sau, nu cumva…? Ştiuse, oare? În cel mai tainic ascunziş al sufletului ei, *ştiuse? Nu.* Doa*mne, rogu-Te, nu!*

— De ce nu mi-ai spus, Cage? Am făcut dragoste cu un bărbat, crezând că era altul! De ce nu mi-ai spus?

— La început, fiindcă-mi închipuiam că încă îl mai iubeai pe Hal. Ai fi fost distrusă, dacă ai fi crezut că i-ai fost necredincioasă.

— I-am fost.

— Ba nu i-ai fost, fir-ar să fie. Dacă a fost cineva necredincios, eu sunt ăla!

Sânii îi palpitau de emoţie, când se ridică în picioare.

— Au trecut luni de-atunci. De ce nu mi-ai spus?

— N-am vrut să suferi.

— Crezi că acum nu sufăr?

— N-ai avea de ce. Te-ai eliberat. A fost păcatul | meu, Jenny, nu al tău. Tu erai nevinovată şi am încercat să te cruţ.

— De ce?

— Fiindcă ai tendinţa masochistă de a-ţi asuma răspunderea pentru greşelile altora. Te faci vinovată de defectele tuturor. Ale părinţilor mei, ale lui Hal, ale mele.

Oftă adânc.

— Dar ăsta nu-i singurul motiv, îi sfredeli el ochii cu privirea. Voiam să fac ceea ce se cuvenea. Mă simţeam dator faţă de Hal să nu-ţi spun. În timp ce eu hălăduiam ca un drac împieliţat, bând şi alergând după fuste, el îşi dedicase viaţa faptelor bune. Am luat ceva ce-i aparţinea de drept… deşi; pe-asta aş putea s-o mai discut, fiindcă te iubeam de atâta vreme.

Făcu un pas spre ea.

— Voiam să intri în viaţa mea, dar ştiam că j preţul pe care l-aş fi avut de plătit pentru tine avea să fie scump. Păcătoşii ca mine nu sunt răsplătiţi fără a avea de achitat o taxă.

— Ce vorbeşti, Cage? Mi se pare că până în seara asta ai scăpat pe blat. Ce fel de datorii ai plătit?

— Una din ele a fost aceea de a trebui să te aud strigând numele fratelui meu în momentul primului tău orgasm.

Jenny îşi feri faţa.

— Alta a fost să crezi tot timpul că Hal te adusese pentru prima oară în lumea extazului. Alta a fost noaptea din Monterico, când te-am putut ţine în braţe pe când dormeai, dar nici atunci nu mi-am putut exprima iubirea. Cel mai mare preţ a constat în faptul că aveai convingerea că acest copil, copilul *meu,* era al altui bărbat.

În acel moment, aproape îl iertă. Aproape cedă în faţa tremurului din glasul său şi aprigei posesiuni din ochi. Aproape se prăbuşi în braţele lui, primindu-i iubirea.

Dar nu putea. Ceea ce făcuse Cage era îngrozitor, iar un păcat de asemenea proporţii nu se trecea uşor cu vederea.

— Şi-atunci, de ce-mi spui acum?

— Fiindcă te acuzi singură de moartea lui Hal. Nu pot să îndur, Jenny. A plecat în misiune cu trupul şi

conştiinţa curate. Moartea lui n-a avut nimic de-a face cu tine. N-ai fi avut nicio cale de a o împiedica. Nu te voi lăsa să trăieşti toată viaţa învinuindu-te şi crezând că ai fi măcar pe departe răspunzătoare pentru că ai un copil orfan.

Întinse mâna spre mâna ei. I-o apucă, rece şi inertă.

— Te iubesc, Jenny.

Jenny îşi smulse mâna.

— Iubirea nu se clădeşte pe înşelătorii şi minciuni, Cage. Mă minţi de luni de zile. Ce-ai vrea să fac?

— Să mă iubeşti şi tu.

— M-ai făcut de râs!

— Te-am făcut femeie!

Se răsuci din faţa ei, făcând un efort de a-şi calma nervii.

— Dacă ai înceta să mai cerni totul prin filtrul tău de bună cuviinţă, conştiinţă şi vinovăţie, ai vedea lucrurile aşa cum sunt. Noaptea aia a fost cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată, fiecăruia dintre noi. Ne-a eliberat pe amândoi.

— Eliberat? strigă ea. Ne-a eliberat? Toată viaţa va trebui să port povara acelei nopţi.

— Vorbeşti despre copilul meu ca de o povară?

— Nu, nu de copil, scrâşni ea. De vinovăţie.

Vinovăţia de a face dragoste cu un om, în timp ce eram logodită cu fratele lui.

— Ei…

Obscenitatea cu care continuă pârjoli pereţii.

— Iar ne întoarcem de unde-am pornit?

— Da. Şi m-am săturat. Du-mă acasă.

— Nici o şansă. Nu înainte de a lămuri totul în noaptea asta.

— Du-mă acasă, repetă ea cu încăpăţânare:

Dacă n-o faci, îţi fur cheile uneia dintre maşini şi merg singură.

— Rămâi aici, că de nu…

— Să nu mă ameninţi. Nu mă mai tem de tine. Ameninţările tale sunt goale oricum. Ce rău mai mare mi-ai putea face decât cel pe care mi l-ai făcut deja?

Bărbia lui tremura de furie. Jenny îi privi ochii umplându-se cu o mânie incandescentă, după care, la fel de repede, se răciră ca gheaţa. Brusc, îi întoarse spatele. Mergând la debara, smulse o cămaşă de pe un umeraş şi luă o pereche de cizme.

— Îmbracă-te, spuse el scurt, abia mişcându-şi buzele. Vin să te iau în cinci minute.

Când reveni, Jenny era gata. Coborî scara înaintea lui şi ieşi. Traversară curtea întunecată, spre garaj. Cage deschise portiera *Lincoln*-ului, iar Jenny urcă.

Tăcură în tot timpul drumului până în oraş. Mâinile lui strângeau volanul de parcă ar fi vrut să-l smulgă din locaş. Conducea cu viteză. Când frână în faţa apartamentului ei, Jenny se repezi înainte sub impactul inerţiei. Aplecându-se prin faţa ei, îi deschise portiera şi o împinse brutal. Jenny coborî.

— Jenny?

Stătea întins pe deasupra fotoliului.

— Am făcut câteva lucruri îngrozitoare în viaţa! mea. Unele, din pură răutate. Dar asta a fost singura oară când am încercat să fac tot ce trebuia. Voiam să mă am bine cu părinţii mei, cu tine şi cu copilul.

Râse amar.

— Chiar şi când încerc să fac ce se cuvine, se-alege praful. Poate o fi adevărat ceea ce-a spus dintotdeauna lumea despre Cage Hendren. Nu-s bun de nimic.

Apucă mânerul portierei şi o trânti.

Apoi, cu un urlet din saboţi şi într-o explozie de pietriş, maşina demară înainte, ieşind din parcare.

Jenny intră în apartament. Se simţea secătuită, fără vlagă. Oare nu mai demult de aseară luaseră ea şi Cage cina la lumina lumânărilor? Da, cupele lor de îngheţată şi ceştile de cafea încă mai stăteau pe măsuţă, uitate acolo când plecaseră să-i ducă pe Roxy şi pe Gary la El Paso. Putea să se fi întâmplat într-o altă viaţă.

Lăsă lămpile stinse în timp ce trecea prin apartament, spre dormitor. Părea întunecos, rece, pustiu, spre deosebire de dormitorul din casa lui Cage.

Nu, n-avea să se gândească la asta.

Dar se gândea şi nu avea cum să-şi oprească amintirile care-i năvăleau în minte. Fiecare atingere, fiecare sărutare, fiecare cuvânt.

Îşi aminti expresia sumbră din ochii lui, înainte de a pleca. Chiar *încercase* să procedeze bine, păstrând tăcerea?

Cu siguranţă, nu făcuse pe înfumuratul în dimineaţa plecării lui Hal. Îşi amintea câtă atenţie îi acordase. O urmărise încordat, dar nu ţanţoş sau antipatic, cum ar fi putut să fie. Dacă nu i-ar fi jucat decât o farsă crudă, cu siguranţă că pe urmă s-ar fi umflat în pene.

O iubea? Fusese dispus să renunţe la revendicarea propriului său copil. Nu era un asemenea sacrificiu dovada supremă a iubirii?

Iar dacă o iubea, atunci de ce era supărată, de fapt?

Cage fusese singurul ei amant. Nu-i dădea asta o senzaţie de lumină şi de căldură pe dinăuntru? Farmecul acelei nopţi îi aparţinuse ei şi lui Cage. Ar fi trebuit să ştie! Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise aşa, nici înainte nici după… până în noaptea trecută.

Când era înăuntrul ei, nu-i simţise trupul familiar, ca pe o prelungire a propriului ei trup? De ambele daţi, nu se simţise întregită? Adăugarea trupului său lângă al ei nu asamblase toate piesele complexului joc de puzzle care era Jenny Fletcher, desăvârşindu-l?

Îl acuza pe Cage de înşelătorie numai ca să-şi uşureze propria conştiinţă? Datorită anilor în care îl amăgise pe Hal, pe soţii Hendren, tot oraşul. Le făcuse jocul cu planurile de căsătorie, ştiind prea bine că iubirea pe care i-o nutrea lui Hal nu era aceea pe care se poate întemeia o căsnicie.

Între ei nu vibrase nicio coardă comună, la fel ca între ea şi Cage. Hal nu-i potolise neostoita sete a spiritului. Cu el, ar fi ajuns până la a-şi suprima acel spirit, trăind sub oprelişti continue. Cage o provocase să redevină ea însăşi.

Nu-l putea ierta pe Cage pentru că ţinuse secretul atâtea luni? Ea fusese pregătită să-l păstreze pe al ei până la sfârşitul vieţii. Dacă n-ar fi făcut Cage dragoste cu ea în noaptea aceea, dacă Hal nu murea, s-ar fi măritat cu logodnicul ei. Şi, oricât de nefericită ar fi fost, ar fi suportat.

Înainte de relaţia cu Cage, n-ar fi avut curajul de a-şi căuta propria fericire, ci ar fi continuat să-i lase pe alţii să i-o caute în locul ei.

Cage o învăţase să-şi făurească singură viitorul. Nu era un motiv suficient ca să-l iubească?

A doua zi, avea să judece mai pe îndelete. Poate să-l cheme pe Cage, să-i ceară iertare pentru intoleranţa din timpul nopţii şi, împreună, să lămurească totul.

Obosită, se dezbrăcă de haine, îşi luă o cămaşă de noapte şi se strecură în pat. Dar nu putea adormi. Dormise aproape toată ziua, iar lumea părea să se

împotrivească odihnei liniştite de care avea nevoie. Pe străzile oraşului urlau sirene şi, chiar când şi-l alungă pe Cage din minte îndeajuns pentru a adormi, telefonul sună strident.

Capitolul 13

Gândindu-se că putea fi Cage, cântări înţelepciunea de a răspunde. Era gata să discute cu el? Telefonul ajunsese la al şaselea apel, când cedă şi ridică receptorul.

— Alo?

— Domnişoara Fletcher?

Nu era Cage şi, o clipă, simţi un junghi de dezamăgire.

— Da.

— Sunteţi Jenny Fletcher, cea care a locuit la reverendul Hendren?

— Da. Cine-i la telefon, vă rog?

— Ajutor de şerif Rawlins, se prezentă interlocutorul. Întâmplător nu ştiţi unde i-am putea găsi pe soţii Hendren?

— Aţi încercat la biserică şi la casa parohială?

— Sigur că da.

— Atunci, regret, nu ştiu unde sunt. Vă pot ajuta cu altceva?

— Trebuie neapărat să-i găsim, răspunse ajutorul de şerif, cu insistenţă. Fiul lor a suferit un accident.

Pe Jenny o luă cu frig. În stomac i se puse un bulgăre de greaţă. Explozii galbene erupseră pe un

fundal negru, când închise ochii. Printr-un efort de voinţă, reuşi să nu leşine.

— Fiul lor? întrebă ea cu voce ascuţită, subţire.

— Mda, Cage.

— Dar abia a… abia ne-am despărţit.

— S-a întâmplat acum câteva minute.

— Este… a fost… mortal?

— Încă nu ştiu, domnişoară Fletcher. În acest moment, ambulanţa goneşte cu el spre spital. E grav, sigur că da. I-a lovit un tren maşina.

Jenny îşi înăbuşi ţipătul cu o mână din care fugise tot sângele. Un tren!

— De-asta trebuie să-i găsim rudele cele mai apropiate.

Doamne, ce expresie îngrozitor de oficială. „Rudele cele mai apropiate”, formula din vocabularul poliţienesc rezervată acelora care trebuie să fie anunţaţi când cineva drag moare într-un accident, departe de casă.

— Domnişoară Fletcher?

Trecuseră câteva momente de tăcere, timp în care Jenny încercase să asimileze enormitatea tragică a acelui apel telefonic.

— Nu ştiu unde sunt Sarah şi Bob. Dar vin eu la spital, în câteva minute. La revedere. Trebuie să mă grăbesc.

Închise telefonul fără a-i da ajutorului de şerif posibilitatea să mai adauge ceva. Când sări de pe pat, genunchii i se îndoiră sub trup. Merse împleticită până la debara, unde scoase prima haină care-i căzu în mâini.

Trebuia să ajungă la Cage. Acum. Imediat. Trebuia să-i spună că-l iubea înainte de a…

Nu, nu. N-avea să moară. Nici nu voia să se gândească la moartea lui.

O, Doamne, Cage, de ce-ai făcut-o?

De când îi spusese ajutorul de şerif despre accident, Jenny se întreba dacă fusese într-adevăr un accident sau nu. Care fuseseră ultimele cuvinte ale lui Cage? „Nu-s bun de nimic.” Oare respingerea iubirii lui de către ea fusese ultimul refuz pe care mai putuse să-l suporte? Oare acel „accident” fusese o încercare de a se face aprobat, descotorosind lumea de Cage Hendren?

— Nu!

Nu-şi dădu seama că ţipase cuvântul cu voce tare, decât când îi auzi ecoul din pereţii apartamentului tăcut. Alergă prin odăile întunecate, până la uşa din faţă. Lacrimile îi şiroiau pe faţă, iar degetele-i tremurau atât de rău, încât abia mai putu vârî cheia de contact în fantă.

Văzu locul accidentului de la câteva intersecţii distanţă. Un camion de avarie tractase maşina lui Cage de pe linie, dar poliţia încă mai ţinea zona împrejmuită cu girofarurile, pentru a-i descuraja pe spectatorii curioşi.

Lincoln-ul argintiu arăta ca o folie de aluminiu pe care un uriaş irascibil o făcuse ghemotoc în pumn, aruncând-o apoi. Pieptul lui Jenny se strânse dureros. Nimic n-ar fi putut scăpa cu viaţă din masa aceea de metal torsionat. Braţele îi erau prea slabe ca să mai conducă maşina, dar se sili să meargă mai departe. Trebuia să ajungă la timp la spital.

Când sosi, opri maşina şi năvăli pe uşile camerei de urgenţă. *Nu muri, nu muri, nu muri,* cânta inima ei la fiecare pas. Acel gen de frământare emoţională şi efort fizic nu-i făceau deloc bine copilului, dar pe moment gândul îi stătea numai la Cage.

— Cage Hendren? gâfâi ea sufocată, trântindu-

şi palmele pe comptoarul oficiului surorilor.

Sora de gardă îşi ridică privirea.

— A intrat în operaţie.

— Operaţie?

— Da. La doctorul Mabry.

Dacă-l operau, însemna că trăia. *Doamne-Ţi mulţumesc, Îţi mulţumesc.* Trase aer în piept, spasmodic.

— La ce etaj?

— La doi.

— Mulţumesc.

O luă la fugă spre lift.

— Domnişoară?

Jenny se răsuci.

— S-ar putea să dureze.

Sora o prevenea cu diplomaţie să nu-şi facă prea mari speranţe.

— Aştept, oricât o dura.

La etajul doi, femeia din oficiu confirmă că domnul Hendren era în sala de operaţie.

— Sunteţi rudă? se interesă ea, politicoasă.

— Am… am copilărit împreună. Părinţii lui m-au înfiat când am rămas orfană.

— Înţeleg. Nu i-am putut găsi, dar mai încercăm.

— Sunt sigură că au ieşit doar în seara asta şi vor reveni curând.

Lui Jenny nu-i venea să creadă că era capabilă să poarte conversaţii indiferente. Îi venea să urle de să se dărâme pereţii. Voia să se trântească pe jos şi să se tăvălească smulgându-şi părul din cap.

— Îi aşteaptă un poliţist acasă, pentru a-i aduce aici.

Jenny îşi muşcă buza.

— Se vor speria. Şi-au pierdut fiul cel mai tânăr

de câteva luni.

Sora scoase un ţistuit de regret.

— Ce-ar fi să luaţi loc acolo, cât aşteptaţi? îi indică ea o sală de aşteptare. Sunt convinsă că vom primi curând veşti despre starea domnului Hendren.

Ca un automat, Jenny se îndreptă spre sala de aşteptare şi se aşeză pe canapea. Ar fi trebuit să se ducă ea însăşi la parohie, să fie acolo pentru a le da soţilor Hendren vestea accidentului lui Cage, când ajungeau acasă. Dar nu-l putea părăsi. Nu putea! Trebuia să stea pe loc, telegrafiindu-i iubirea şi încurajarea prin ziduri, până în sala de operaţie, unde el se agăţa precar de firul vieţii.

Viaţa lui îi era nepreţuită. Nu ştia? Cum putuse să…

O, Doamne, îl lăsase să plece, cu cea mai proastă părere despre el însuşi. La fel cum îl respinseseră părinţii săi în seara de după înmormântarea lui Hal, astă seară îl alungase şi ea cu cruzime, după ce el îşi deschisese inima. Soţii Hendren puteau cunoaşte prea puţin psihicul lui Cage pentru a-şi da seama ce-i făcuseră, toată viaţa, dar ea *îl cunoştea bine.*

De câte ori se îndoise Cage de valoarea propriei sale vieţi? Nu cocheta cu moartea de fiecare dată când sfida autoritatea sau se aşeza la volanul maşinii şi depăşea limita de viteză? Nu-şi făcea farsele scandaloase numai pentru a câştiga atenţia care-i fusese refuzată dintotdeauna?

O, Cage, iartă-mă. Te iubesc. Te iubesc. Tu eşti cel mai important om din lume pentru mine.

— Domnişoara Fletcher?

Tresări auzindu-şi numele. Închisese ochii chinuită, în timp ce se ruga, târguindu-se cu Dumnezeu ca să-i cruţe viaţa lui Cage. Se aşteptase să

vadă un medic, aplecându-se compătimitor spre ea. În schimb, omul care i se adresase purta uniformă de poliţie.

— Da?

— Bănuiam că dumneavoastră sunteţi. Sunt ajutorul de şerif Rawlins. Am vorbit la telefon.

Îşi şterse ochii de lacrimi.

— Desigur. Îmi amintesc.

— Iar dumnealui este domnul Hanks. Cel căruia i i-a salvat Cage familia.

Pentru prima oară, Jenny îl observă pe omul, care stătea puţin în urma ajutorului de şerif. Acesta făcu un pas înainte, salopeta şi bocancii săi contrastând discordant cu sterilitatea modernă a coridorului de spital. Avea ochii înroşiţi de lacrimi şi-şi ţinea capul chel plecat cu umilinţă.

— L-a salvat? articulă Jenny; nu se auzi aproape niciun sunet. Nu înţeleg.

— Soţia şi copiii lui erau în maşina care se blocase pe şine. Cage a venit din spate şi a împins-o. În ultimul moment i-a dat la o parte din calea trenului. Sigur, mecanicul văzuse ce se întâmpla şi încetinise cât putea, dar n-a avut timp să oprească.

Îşi drese glasul, stânjenit.

— Bine că a lovit maşina în partea dreaptă şi norocul lui Cage că nu era cu *Vet*-ul. Pe-aia ar fi strivit-o ca pe-o ploşniţă.

Cage nu încercase să-şi curme viaţa! Plecase val-vârtej de lângă ea, furios şi rănit, dar niciun moment nu-i trecuse prin minte să se sinucidă. Ce neghioabă fusese să bănuiască măcar aşa ceva!

O serie nouă de lacrimi îi şiroiră pe faţă. Încercase să salveze vieţile altora. Dacă murea, avea să piară ca un erou, nu ca un sinucigaş. Ridică privirea spre domnul Hanks.

— Familia dumneavoastră e bine?

Omul dădu din cap:

— Sunt încă zguduiţi, dar, graţie domnului Hendren, trăiesc. Aş vrea să-i spun personal cât de recunoscător îi sunt. Mă rog la Dumnezeu să scape cu bine.

— Şi eu mă rog.

— Ştiţi, spuse Hanks, aplecându-şi capul şi clătinându-l cu tristeţe, mereu am avut o părere proastă despre Cage Hendren, din cauza zvonurilor care tot circulau. Că bea, că femeile… aşa şi pe dincolo. Îl vedeam gonind prin oraş cu maşinile lui fanteziste, ca un liliac ieşit din Hades. Îl socoteam un nebun afurisit să-şi rişte aşa viaţa.

Oftă.

— Cred c-am învăţat pe pielea mea să nu mai condamn oamenii pe care nu-i cunosc. N-avea niciun motiv să se bage pe linia aia şi să dea maşina nevestimii din faţa mărfarului. Şi, totuşi, a făcut-o.

Ochii începură să se umple din nou de lacrimi. Jenat, şi-i acoperi cu mâna.

— De ce nu vă duceţi acasă, domnule Hanks? spuse cu blândeţe ajutorul Rawlins, punându-i o mână pe umăr.

— Vă mulţumesc, domnule Hanks, adăugă şi Jenny.

— Pentru ce? Dacă nu era rabla aia a mea prăpădită…

— Vă mulţumesc oricum, repetă ea încet.

Hanks dădu din cap solemn şi încurajator, înainte ca Rawlins să-l conducă la lift.

Previziunea surorilor că aveau să afle curând veşti despre starea lui Cage se vădi falsă. Din sala de operaţie nu ieşea nimeni să anunţe ceva.

Stătea acolo de aproape două ore, când uşile

ascensorului se deschiseră, din cabină năvălind Bob şi Sarah. Aveau ochii înnebuniţi, chipurile descompuse de îngrijorare şi durere reînnoită.

Jenny îi privi oprindu-se la oficiul surorilor pentru a se prezenta. Primiră de la soră aceleaşi asigurări politicoase şi căldicele. Sprijinindu-se unul de altul, se întoarseră spre oficiu. Când o văzură pe Jenny, paşii le şovăiră.

În primul moment, Jenny îi acuză. *Nu l-aţi iubit, dar acum veniţi să-i plângeţi la patul de moarte,* spuse expresia ei.

Însă nu-i putea condamna fără să se învinuiască şi pe sine. Dacă nu se temea atâta de ceea ce ar fi însemnat pentru viaţa ei ternă, şi-ar fi recunoscut cu ani în urmă iubirea faţă de Cage.

Iar azi, *azi,* când el avusese nevoie să ştie că era iertat şi că-l iubea, îi respinsese scuzele. Ironia situaţiei era că el îşi ceruse iertare pentru a fi făcut dragoste cu ea, pentru că-i dăruise cea mai splendidă noapte din viaţa ei. Iar ea refuzase să-i accepte scuzele! Cum îi putea acuza pe soţii Hendren pentru miopia lor, când a ei fusese cu atât mai dureroasă?

Se ridică şi întinse braţele spre Sarah. Cu un strigăt de bucurie, bătrâna se clătină spre ea. Jenny o strânse cu putere.

— Şşş, Sarah, va fi bine. Ştiu.

Sughiţând la fiecare cuvânt, Sarah îi explică unde fuseseră:

— Am plecat din oraş ca să vizităm un prieten bolnav. Când ne-am întors, maşina şerifului era parcată în faţa casei. Am ştiut că se întâmplase ceva îngrozitor.

Se aşezară împreună pe canapea.

— Mai întâi Hal, acum Cage, nu mai suport.

— Ar conta atât de mult dacă ar muri Cage?

Lui Jenny nu-i veni să creadă că le pusese cu atâta îndrăzneală cea mai importantă întrebare din mintea ei. O priviră cu ochi îndureraţi. Deşi ştia că trebuia să fie îngăduitoare cu ei în faţa tragediei, nu-şi găsea totuşi în inimă niciun dram de milă. Dacă numai cruzimea putea să le lumineze minţile asupra modului inadmisibil în care îşi trataseră fiul, Jenny avea să fie crudă. Pentru Cage ducea acea bătălie.

— Bănuiesc că el nu crede că v-ar păsa.

— Dar e fiul nostru. Îl iubim, se tângui Sarah.

— I-aţi spus vreodată că-l iubiţi? I-aţi spus vreodată cât de mult îl preţuiţi?

Bob îşi coborî ochii, vinovat. Sarah înghiţi un nod.

— Nici nu e nevoie să-mi răspundeţi. Atâta vreme cât am locuit eu cu voi, n-aţi făcut-o niciodată.

— Ne-a… ne-a fost foarte greu cu Cage, murmură Bob.

— Fiindcă nu se potrivea în tiparul dorit de voi. Nu s-a simţit niciodată acceptat. Nu i-aţi apreciat individualitatea. Ştia că nu s-ar fi putut măsura nicicând cu criteriile voastre; aşa că a renunţat să mai încerce. Se preface dur, rece şi cinic, dar ăsta nu e decât un mecanism de apărare. Doreşte cu disperare să fie iubit. Vrea ca voi, părinţii lui, să-l iubiţi.

— Am încercat să-l iubesc, protestă Sarah. Niciodată nu stătea locului destul de mult timp. Nu se gudura, aşa ca Hal. Nu era bine crescut ca Hal. Pe Cage era greu să-l iubeşti. Nesupunerea lui Cage, unda aia de sălbăticie mă speriau.

— Ştiu ce vrei să spui, zâmbi tainic Jenny, bătând-o pe mână, înţelegătoare. Eu am învăţat să văd dincolo de asta, să găsesc omul. Îl iubesc din toată inima.

Bob vorbi primul:

— Adevărat, Jenny?

— Da. Foarte mult.

— Cum poţi, atât de curând după moartea lui Hal?

— L-am iubit pe Hal. Dar el îmi era mai mult ca un frate. Abia când Cage şi cu mine am început să stăm împreună mi-am dat seama că-l iubeam de multă vreme. Şi eu, la fel ca voi, mă temeam de el.

— S-ar putea să dureze un timp până ne vom obişnui cu ideea că tu şi Cage sunteţi împreună, spuse Bob.

— Şi mie mi-a trebuit mult timp.

— Ştim că am fost nedrepţi cu tine, interveni Sarah. Voiam să te ţinem lângă noi, ca să umpli golul pe care-l lăsase în viaţa noastră moartea lui Hal.

— Am viaţa mea.

— Acum ne dăm seama. Singurul mod de a te păstra e lăsându-te liberă.

— N-am să plec departe, îi asigură ea, cu un surâs. Vă iubesc pe amândoi. Mi s-a frânt inima când a apărut prăpastia asta între noi.

— Copilul a fost un şoc pentru noi, Jenny, coborâră scurt ochii lui Bob spre abdomenul ei. Cu siguranţă, poţi înţelege. Dar, în fine, e şi copilul lui Hal. Din acest motiv, îl vom accepta şi-l vom iubi.

Jenny deschise gura să vorbească, însă un alt glas o întrerupse:

— Reverend Hendren?

Se întoarseră, recunoscându-l pe doctorul Mabry în uniforma sa de chirurg. Era pătată de sudoare. Părea răvăşit. Jenny îşi strânse mijlocul, parcă pentru a-şi apăra copilul de vestea proastă despre tatăl lui.

— E viu, spuse medicul, risipindu-le pentru moment teama. La limită. Încă mai este în stare critică.

Era sub şoc, când l-au adus. Praf se făcuse pe dinăuntru. Avea hemoragie internă. A trebuit să-i transfuzăm mult sânge. L-am peticit de-a binelea, dar cred că am reuşit să coasem totul la loc. Are o fractură necominutivă la tibia dreaptă şi o ruptură cât firul de păr pe femur. Vânătăi şi contuzii peste tot. Astea-s cele mai mici probleme.

— Va trăi, doctore Mabry? îi puse Sarah întrebarea ca şi cum de răspunsul lui ar fi depins propria ei viaţă.

— Are toate şansele, fiindcă e puternic ca un taur şi rezistent ca un bocanc. A scăpat şi din accident, şi din operaţie. Dacă a putut supravieţui acestor două traume, bag mâna-n foc că o va scoate la capăt. Acum, dacă mă scuzaţi, ar fi mai bine să mă întorc la el.

— Îl putem vedea? întrebă Jenny, apucându-l de mânecă.

Doctorul cumpăni întrebarea, dar neliniştea de pe feţele lor îl convinse.

— De cum trece la reanimare, unul dintre dumneavoastră va putea intra pentru trei minute. Ţinem legătura.

Se răsuci şi plecă pe culoar cu pas vioi.

— Trebuie să-l văd, spuse Sarah. Trebuie să-i spun cât de mult ţinem la el.

— Sigur că da, draga mea, încuviinţă Bob. Te duci tu.

— Ba nu, interveni cu fermitate Jenny. Voi merge eu la el. Aţi avut la dispoziţie toată viaţa ca să-i spuneţi că-l iubiţi, dar n-aţi făcut-o. Sper să mai aveţi şi restul vieţii pentru a vă răscumpăra faţă de el. Dar în seara asta mă va vedea pe mine. De mine are nevoie. A, şi în legătură cu copilul…

Simţi că ultimul fir al opresiunii i se desprinsese de inimă.

— Nu Hal a fost tatăl lui. Cage este. Port în mine copilul lui Cage.

Gurile li se căscară amuţite de uimire, dar lui Jenny nu-i mai păsa dacă aprobau sau nu. De data asta, nu mai lăsa s-o intimideze obişnuinţele de-o viaţă.

— Sper să ne iubiţi pe toţi trei – pe Cage, pe mine şi pe copil.

Le puse câte o mână pe umeri, vorbindu-le din adâncul inimii:

— Noi vă iubim şi am dori să fim o familie.

Trăgând aer în piept, întretăiat, îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup. Lacrimile pe care şi le simţea inundându-i ochii fură înghiţite repede, pentru ca părinţii lui Cage să nu le ia sursa drept slăbiciune, în loc de uşurare.

— Dar dacă nu ne puteţi lua aşa cum suntem, dacă nu puteţi accepta iubirea dintre noi, atunci merge şi aşa. Voi veţi avea de pierdut.

Curajul şi speranţa îi clocoteau în suflet şi se avântă, zâmbind printre lacrimi:

— Îl iubesc pe Cage, mă iubeşte şi el şi refuz să mă simt vinovată pentru asta. Ne vom căsători şi ne vom creşte copilul, iar el va şti în fiecare zi a vieţii sale că-l iubim pentru ceea ce e, nu pentru ce vrem sau ne aşteptăm noi să fie.

Şi, peste o jumătate de oră, când doctorul reveni ca să-l conducă pe unul dintre ei la secţia de terapie intensivă, Jenny fu aceea care părăsi sala de aşteptare, urmându-l.

Epilog

— Ce se-ntâmplă aici?

— Facem baie.

— Faceţi mizerie.

— Trent e de vină. Tot timpul stropeşte.

— Şi cine l-a învăţat să stropească?

Din uşa băii, Jenny le zâmbi soţului şi fiului ei, care se aflau amândoi în cadă. La şapte luni, Trent stătea cu spatele rezemat de coapsele lui Cage şi picioruşele durdulii pe burta sa.

— E spălat?

— Cine, Trent? Sigur. Scârţâie de-atâta curăţenie.

Jenny intră în încăpere şi îngenunche lângă cadă. Trent, recunoscându-şi mama, zâmbi, arătându-şi mândru cei doi dinţi din faţă. Arătă cu degetul spre ea, gângurind.

— Sunt exact sentimentele mele, fiule, aprobă Cage. E o gagică trăsnet, aşa-i?

— Să nu vă trăsnesc eu cap în cap, dacă nu ieşiţi şi nu ştergeţi apa asta.

Jenny încercase să pară severă, dar, când se aplecă să-l ridice pe Trent din cadă, râdea cu hohote. Ridicându-l, văzu cicatricea roşiatică de pe abdomenul lui Cage. Întotdeauna o făcea să redevină serioasă, cel puţin atâta timp cât să lanseze spre cer o rugăciune de recunoştinţă.

— Fii atentă cu el, e lunecos ca un ţipar, o preveni Cage, ieşind din cadă. Apa îi şiroia pe trupul zvelt şi musculos. Jenny ajunsese să descopere că era complet lipsit de pudoare, o trăsătură care o delecta nespus.

— De parcă eu nu ştiu.

Încercă să-şi ţină locului fiul care se zbătea, în

timp ce-l înfăşură într-un prosop. Renunţase să mai evite udătura. Trupul mic şi voinic al lui Trent îi făcuse deja leoarcă pieptul halatului.

Duse copilul în camera lui, care se afla de cealaltă parte a holului larg, vis-à-vis de dormitorul conjugal. Transformase unul dintre dormitoarele vechii case într-o cameră de copii ca-n cărţile cu poze. Urmându-i instrucţiunile, Cage făcuse aproape toată munca manuală, în weekend-uri. Erau foarte încântaţi de rezultate.

Jenny devenise atât de pricepută la manevrarea agitatului ei fiu, încât, când li se alătură şi Cage, uscat şi cu un halat flauşat pe el, Trent era echipat cu scutecul şi pijamaua.

— Zi-i noapte bună lui tati, îl ridică Jenny să primească sărutarea lui Cage. Acesta îl luă în braţe, îl strânse la piept şi-l sărută zgomotos pe obraz.

— Noapte bună, fiule. Te iubesc.

Îmbrăţişă copilul, în timp ce Jenny îi privea cu drag. Trent era obosit. Capul său, cu claia de cârlionţi blonzi-nisipii, căzu pe umărul lui Cage, cu un căscat enorm.

— Era gata de culcare, spuse Jenny mai târziu, când traversară culoarul spre dormitorul lor, după ce se asiguraseră că Trent era învelit bine. Şi eu la fel.

Întinse braţele în lături, lăsându-se să cadă cu spatele pe pat.

— Voi doi mă obosiţi îngrozitor.

— Nu zău?

Ochii lui Cage îi cutreierară trupul întins, din creştet până-n tălpile care se balansau deasupra podelei. Halatul i se desfăcuse, dezvăluind o parte prelungă de coapsă netedă şi bronzată, ispititoare. Sânii arătau atât lascivi, cât şi vulnerabili, între braţele întinse. Fără mustrare de cuget, Cage îşi deznodă

cordonul halatului, şi-l smulse, îl lăsă să lunece fără zgomot pe mochetă şi se culcă deasupra ei. Genunchii lui i-i depărtară pe-ai ei.

— Trebuie să depăşeşti sfiala asta, Cage.

— Deşteapto.

Chicoti, în timp ce buzele i se jucau cu urechea soţiei lui. Făcuse baie înaintea lui şi a lui Trent, şi avea pielea caldă şi parfumată. Sub halat, nu purta altceva decât o roşeaţă palidă.

— De ce să mai pierdem vremea cu preliminariile? Cred în a înhăţa ceea ce vreau.

— Şi mă vrei pe mine?

— Hm, îi depuse el un şir de sărutări nevinovate pe gât. Dintotdeauna te-am vrut. Cele mai lungi trei luni din viaţa mea au fost alea de după naşterea lui Trent.

— Nu uita săptămânile dinainte de a se fi născut.

— Nu le-am uitat, mârâi Cage. Eu tot mai spun că medicul ne-a pus restricţia mai devreme decât era necesar. Se răzbuna el pe mine pentru ceva.

— Pentru ce?

— Nimic.

Jenny îşi înfipse degetele în părul lui şi trase, până când Cage îşi înălţă capul.

— Pentru ce? insistă ea.

— Au!

— Zi-mi.

— Bine, bine. Nu-i nicio scofală. Acum câţiva ani, aveam o şustă cu una din surorile lui. Când am terminat-o, s-a supărat şi a plecat din oraş. De-atunci îmi tot poartă pică.

— Cu câte femei ai avut… idile?

Rămase absolut nemişcat. Stilul ironic i se risipi. Îi studie ochii.

— Are vreo importanţă, Jenny?

Privirea ei îi cobori dinspre ochi până pe gât.

— Le duci dorul? Zbenguielilor ălora?

— Tu ce crezi?

Trupul lui îi dădu în lături halatul, făcând-o să-l simtă viril şi cald pe abdomenul ei.

— Eu cred că nu.

— Ai ghicit.

O sărută cu o poftă pătimaşă, care risipi orice umbră de îndoială. Când îşi desprinse buzele de ale ei, sângele lui Jenny pompa fierbinte prin vene.

— Te iubesc, Cage.

— Te iubesc.

— Ştii ce zi e azi?

Se gândi un moment.

— Accidentul?

— Acum fix un an.

— Cum ţi-ai amintit?

Jenny îi atinse buzele:

— Fiindcă e ziua când am crezut că te pierdusem. Ore întregi am stat în sala de aşteptare, la spital, întrebându-mă dacă aveai să mai trăieşti măcar atâta timp cât să-ţi spun ce mult te iubesc şi cât de importantă e viaţa ta pentru mine. La început, numai pentru asta m-am rugat. Apoi, după ce ai ieşit cu bine din operaţie, m-a apucat lăcomia şi m-am rugat să trăieşti până la adânci şi verzi bătrâneţi.

Un colţ al gurii lui Cage se arcui într-un zâmbet.

— Sper ca Dumnezeu să-ţi răspundă şi la a doua rugăciune.

— Şi eu. Dar nu iau nici măcar o zi de sigură. Îi mulţumesc pentru fiecare pe care o avem împreună.

Se sărutară iarăşi. Noul sărut le reconfirma iubirea.

Când se despărţiră, Cage îşi afundă degetele în

părul ei, pentru a-l răsfira pe cuvertură.

— Când mi-am recăpătat cunoştinţa, în reanimarea aia, primul lucru pe care l-am văzut a fost faţa ta. N-aveam de gând să mor şi să te las.

— Cât mai ţii minte din acele câteva zile?

I se părea ciudat că niciodată nu vorbiseră prea mult despre asta. De-a lungul lunilor de convalescenţă, îl ţinuse numai în mustrări şi restricţii. Cage nu era obişnuit să stea închis şi să i se limiteze activităţile. Adaptarea sa psihologică fusese la fel de dificilă ca restabilirea fizică.

Dar vigilenţa răbdătoare a lui Jenny dăduse rezultate. Spre marea surprindere a doctorului după câteva luni de la accident, Cage îşi revenise la normal. Ba, chiar mai bine, îl tachinau medicii, pentru că se lăsase de fumat şi nu mai bea atât de mult.

Apoi se născuse Trent şi începuseră rutina vieţii de familie. Afacerile lui Cage continuaseră să prospere, putându-le coordona prin telefon, în perioada de imobilizare. Acum avea doi oameni pe statul de plată, o secretară care o înlocuise pe Jenny înainte de naşterea lui Trent şi un geolog care lua mostrele de subsol şi le analiza. Însă tot Cage era acela care specula, care convingea investitorii să-şi dea banii, care încheia tranzacţiile, care găsea ţiţeiul.

Anul trecut fusese atât de încărcat, încât Jenny îşi scosese din minte ceasurile negre şi zilele mohorâte din urma accidentului. Niciodată nu-l întrebase cu adevărat pe Cage despre impresiile lui din perioada internării în spital.

— Nu-mi amintesc prea mult, decât că erai tot timpul lângă mine. Un episod iese în evidenţă. Prima oară când i-am văzut pe mama şi pe tata. Ţin minte că am încercat să zâmbesc, ca să ştie cât mă bucuram că-i văd. Mama m-a luat de mină, s-a aplecat şi m-a

sărutat pe obraz. Tata a făcut la fel. Poate nu pare cine ştie ce, dar pentru mine a însemnat enorm.

Jenny îşi reţinu lacrimile.

— Ai fi fost mândru să mă vezi când le-am spus că e copilul tău.

Sărutarea care urmă fu considerabil mai înfierbântată decât cea dinainte.

— Mama şi tata şi-au revenit, spuse Cage, când se întrerupseră. Sunt topiţi după Trent şi-l găsesc cel mai minunat bebeluş din lume.

— Mă-ntreb de unde le-a venit ideea…

În joacă, îi răsuci un smoc din părul de pe piept.

— Între ei, Roxy şi Gary – va fi răsfăţat de mama focului, dacă nu-i ţinem din scurt, râse ea. Ştii când am ştiut prima oară că ai tăi ne vor accepta?

— Când ne-a cununat tata în salonul de spital?

— Nu, răspunse ea, cu un zâmbet automat, amintindu-şi. Înainte de asta, când a telefonat Gary din El Paso, mirat că nu-i aşteptaserăm la aeroport când s-au întors din luna de miere. Eram necăjită şi ruşinată. Uitasem complet de ei, în timp ce tu erai la terapie intensivă. Bob s-a oferit să meargă cu maşina după ei, la El Paso. Am ştiut că, dacă o putea înghiţi pe Roxy, avea să ne accepte şi pe noi.

— Ai marcat câteva puncte în ochii lor când ai înfiinţat Fundaţia *Hal Hendren* pentru Sprijinul refugiaţilor politici.

— Iar tu şi mai multe, când ai făcut donaţia aia generoasă.

— Numai fiindcă ai insistat atât de mult să egalez cât cheltuisem pe verighetă.

— Plăteai tu oricum.

— Nu prea ştiu, o fentă el, privind spre inelul cu diamante şi smaralde. A fost un inel al dracului de scump.

Jenny îl ciupi de fundul gol. Râseră amândoi şi, când se liniştiră, Cage o privi, cu ochii luminaţi de dorinţă.

— Tu eşti iubirea mea, Jenny. Te ador. N-am avut nicio rază de lumină în viaţă, până n-ai început tu să mă iubeşti.

— Atunci, lumina asta va străluci de-a pururi, fiindcă atâta timp am de gând să te iubesc.

— Pe cuvânt de onoare?

— Pe cuvânt.

Se întinse spre gura lui şi, când se întâlniră, dorinţa de nestăvilit li se aprinse.

— Dar tot o pacoste eşti, îi şopti ea pe buze.

— Zău?

— Mhm. La uite în ce nenorocire m-ai băgat.

Îşi descheie halatul, ducându-i mâna la sânul ei. Cage atinse movila caldă, cu centrul încordat.

— Eu am făcut asta?

— Da. Şi ce fată cuminte eram. M-ai dus pe căi rătăcite.

Uşor, Cage prinse între degete sfârcul erectat.

— Sunt un băiat nebunatic, nici vorbă.

Îşi coborî capul, frecând cu gura piscul trandafiriu şi dur. Îl mătură cu limba. Şi încă o dată.

— Încă mai ai gust de lapte.

Începu să sugă, la fel cum făcuse şi fiul lui până în urmă cu o lună.

Cage părea şi el să se hrănească din ea. Se pierdea în gustul ei. Când îi mângâie coapsa cu mâna, până sus, o găsi înrourată de nerăbdare. Degetele lui rotitoare o aduseră în pragul uitării de sine. Apoi, bărbăţia sa o cuceri.

— Dumnezeule, Jenny, cât te mai iubesc.

Timpul se opri în loc, până când universul se despică, potopindu-i cu lumină. Trecu multă vreme

până să-şi recapete respiraţia. Când reuşiră, în sfârşit, Cage se ridică, privindu-i zâmbitor faţa strălucitoare.

Surâsul ei de răspuns se întinse încet şi sexy şi numai că nu toarse când spuse:

— Eşti dracul gol pe roţi, Cage Hendren.

Şi bine făcu, căci se amuzară copios.

Sfârşit